

နှစ်သက်စရာ

ဆယ်
လုံးတန်း

BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာမိုး

၉၉၅.၈၃

ဆယ်လုံးတန်း/နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၂။
၁၄၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၇၈၉၁၁။ မျက်နှာခုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၄၀၉၁၁။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာခုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်သာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉၈၀၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (မတ်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

အမှန်သရုပ်ဟာမို့

ကုလားဖန်ထုတ်ပြီးမပြောချင်

သဘောအသွင် အဖြူစင်းပါကွဲ့

လူသတင်းလူချင်းဆောင်တော့

အတင်းအဖျင်းကချောင်

အတောင် အတောင် အကျယ်ချဲ့ကိုလ

တကယ်ဟဲ့လို့သာ ညည်းလိုက်ချင်ရော့

ကြီးမိုက်ပေါ့ဒီမောင်မှာ...

သည်တစ်တောင် လွတ်အောင်ရုန်းခါပ

မဒီ...ရှောင်...ပွတ်ခေါင်ပုန်းတာ သိတယ်

မာဒ်ထုံးနုလုံးမူသဟာမို့

ငြူစုကာ ပြီးမာန်ဖွဲ့လည်း

အဖိုးတန်မို့ အလွတ်မပေး

ဖွတ်သာ အရေးဆိုပစ်ချင်ပါတိ

ကိုယ်ချစ်တာ ကိုယ်သာသိဟဲ့

ကွယ်...ပီတိ...စိတ်အတွင်း။ ။

အခန်း(တစ်)

BURMESE
CLASSIC

“ကန်

စွန်းရွက်... တော်ရေ ကန်စွန်းရွက်၊ ကန်စွန်းရွက် ယူကြဦးမလား”

ရပ်ကွက်လမ်းထဲ စူးခနဲ စာခနဲ ဝင်လာတဲ့ ယုသွယ်မ အသံကြောင့် ဇော်ကြီးမျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတယ်။ ညက မကျီးကုန်းထဲက ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်တစ်လုံးနဲ့ စမိပြီး ကျော်မိုးသက်တို့ ရောက်လာလို့ နောက်တစ်လုံး နောက်တစ်လုံးနဲ့ ဘယ်နှစ်လုံးမှန်း မသိဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး အခုမှ ယုသွယ်အသံကြားလို့ နိုးလာတာပါ။ ကိုနိုးထဲကားတွေထဲမှာတော့ ညဘက် ဆိုဂျူများသွားရင် ပျားရည်ချောရည်

လေး သောက်တာတို့၊ ပဲပင်ပေါက်ဟင်းရည် ချက်သောက်တာတို့ လုပ်ပြီး ဖြေကြတာ ကြည့်ဖူးတော့ သူလည်း ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည် လေး ချက်သောက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိသွားတယ်။

“ဟဲ့! . . . စိန်ခလုတ် လာဦး”

စိန်ခလုတ်ဆိုတာက ယုသွယ်မရဲ့နာမည်ပြောင်ပါ။

ဇော်ကြီး ပက်လက်လှန်ရက်ကနေ လှမ်းခေါ်ပြီးမှ ဝါးကြမ်း ခင်းပေါ် တစ်ပတ်လှိမ့်ပြီး တဲအပေါက်ဝမှာ လက်ထောက် မှောက် လိုက်တယ်။ ထဘီတိုကို ပါးကွက်ကြားနဲ့ ယုသွယ်မရဲ့ခွန်အားက တော့ အားကျစရာပါပဲ။ အစည်းတစ်ရာလောက်နီးနီးရှိတဲ့ ကန်စွန်း ရွက်အထုံးနဲ့ တံတားမရှိတဲ့ မြောင်းကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ပြီး သူ့တံ ရွှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ တော်သေးတယ်။ အိပ်မှုနံ့ထ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်လို့သာပေါ့။

“ဘယ်နှစ်စည်းလဲ ကိုဇော်ကြီး”

“ဘယ်လိုရောင်းလဲ!”

“တစ်ရာဖိုး လေးစည်း”

“နှစ်စည်းပေးဟာ၊ ရော့ . . . ငါးဆယ်”

ယုသွယ် ပုဆိုးကွင်းနဲ့ လုံးထားတဲ့ ကန်စွန်းရွက်ထုံးကို ဖုတ် ခနဲ ချပြီးမှ ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ခါးထောက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဘုရားရေ . . . ငါးဆယ်ဖိုးနဲ့များ ကျုပ်ကို မြောင်းကျော်ခိုင်း သေးတယ်၊ တစ်ရာဖိုးတော့ ယူလိုက်”

“ငါတစ်ယောက်တည်း စားမှာ၊ တစ်ရာဖိုးတောင် ဘာလုပ်ရ မှာလဲ၊ ငါးဆယ်ဖိုးပဲ တော်ပြီ”

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ငါးဆယ်ဖိုးနဲ့”

“အောင်မာ . . . ရပ်ကွက်ထဲ အလကားရတဲ့ မြောင်း တကာ မြောင်းထဲက ခူးရောင်းတာများ၊ ငါးဆယ်ဖိုး ရတော့မေး အရင်းရှုံးမှာမို့လား”

“ဘာ . . . အလကား ရတာပဲ မြင်တာ၊ အဲဒီမြောင်းထဲက မြွေပွေးတွေ မျှော့တွေဆီမှာ အသက်ပေါင်ပေးပြီး အရင်းလုပ်ထားတာ ရှင်ရဲ့၊ စောစောစီးစီး စကားကို ဆင်ခြင်ပြော၊ အလကားရလို့ ခူးရောင်းပေမယ့် ဆိုင်ပေါ် ထိုင်ရောင်းနေတဲ့မိန်းမတွေထက် အရင်း များတယ် . . . သဘောပေါက်လား!”

“အာ . . . အေးပါဟာ၊ ပေးပါ ငါးဆယ်ဖိုး၊ နင် အဲသလို နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး ကြပ်ကြပ်အော်၊ နင့်ယောက်ျားဗိုလ်ချစ် လစ်ပြေးမှု ကိုဇော်ကြီး လိုက်ခေါ်ပေးပါဦး လာမလုပ်နဲ့”

“အမလေး . . . ဝေးသေး၊ ရော့ . . . နှစ်စည်း”

“အင့် . . . ငါးဆယ်”

ကန်စွန်းရွက်နှစ်စည်း တဲအပေါက်ဝ ထောင့်တိုင်မှာ ချပြီး သူ့အိပ်ရာဘက် ပြန်လှိမ့်မယ် လုပ်ကာမှ ယုသွယ်က ကန်စွန်းထုံးကို မရင်း . . .

“ပေါက်တူးလေးဘာလေး ငှားထားဦး၊ နေ့လယ်ကျ ဦးအုန်း ရွှေ လာလိမ့်မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ!”

“လမ်းလုပ်အားပေးတဲ့”

“ဪ . . . အေး . . . လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကုသိုလ်ရေးပဲ”

“ဟွန်း... မူးသာမူးတယ်၊ ကုသိုလ်တော့ သိသား”

ယုသွယ်စကားကြောင့် သူ ဒေါပွပြီး ထတုတ်ဖို့ ပြင်တော့
ယုသွယ် မြောင်းကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်သွားချေပြီ။ သို့တိုင် သူ့ဒေါသ
က ရပ်လို့မရ။

“ငါ့ဘာသာ မူးတာ ဘယ်သူ့စော်ကားနေလို့လဲ၊ ဇော်ကြီး
မူးတယ်၊ သောက်တယ်၊ အိပ်တယ်၊ အရက်သမား အမှားတစ်ထောင်
ပေမယ့် ဇော်ကြီးမှာ ‘တစ်’ တောင် မရှိဘူး၊ မူးတာကို လာမပြောနဲ့၊
ဘယ်သူ့ဆိုင်မှ အကြွေးမမူးဘူး... ရှင်းလား!”

သူလှမ်းအော်ပေမယ့် ယုသွယ်ကတော့ သူ့ကန်စွန်းရွက်ပဲ
သူအော်ပြီးထွက်သွားတယ်၊ ထထိုင်မိနေပြီမို့လို့ ပြန်အိပ်မနေတော့
ဘဲ မျက်နှာထွက်သစ်ပြီး ကန်စွန်းချဉ်ရည်ဟင်းလေးနဲ့ ညက ကျန်တဲ့
ထမင်းကြမ်းခဲနဲ့ မနက် အဆာဖြေဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတော့တယ်။

(ဟင်း... မူးတာတော့ လာမပြောနဲ့ဟေ့)

၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄

“ဝုန်း!... ဂလုံး!... ဒုန်း!”

“မသာကြီး... နင်... သေ”

“ဂွမ်း!!... ”

“ကုန်ပဟ”

“ဝါး... ဟီး... အီး... မေကြီး... ဟီး”

ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ပူပူလေးနဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲကို ဖျော်ရုံ
ရှိသေးတယ်။ ဘေးအိမ်က စောဦးတို့လင်မယား ငုံးခွဲသံကြောင့်
ဇော်ကြီး ထမင်းပန်းကန်ချပြီး ထွက်ကြည့်တယ်။ ဘူးစုတ် ခွက်စုတ်နဲ့
ပုလင်းခွံတွေ သတင်းစာစက္ကူထုပ်တွေ၊ အိမ်သုံးပစ္စည်းဟောင်းတွေနဲ့
ပြည့်ဝိုင်းနေတဲ့ မြေကွက်လပ်ထဲမှာ စောဦးတို့လင်မယား လုံးထွေး
သတ်ပုတ်နေကြလို့ သူရပ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ မြှေးဆင်းသွားတယ်။

“မိန်းမ... နင်လွန်ပြီနော်”

“ဝွပ်! . . .”

“ရင်ဌေး. . . ဟ”

“ဂုတ်. . .”

“တော်ဟလို့ ပြော. . . နေ. . .”

“ဝွပ်! . . .”

လွှတ်ကို ဆော်ပလော်တီးနေတော့တာပေါ့။ ရင်ဌေးလက်ထဲ ဘယ်လက်ကနေ ညာလက် ပြောင်းကိုင်ပြီး ထုနှက်နေတာ ဓာတ်ဘူးအဟောင်းကြီးမို့သာ တော်တော့တာ၊ တုတ်ပိုင်းသာဆို စောဦး၊ ခေါင်းလည်း မွကြေလောက်ပြီ။ ယခုမူ ဓာတ်ဘူးသာ ပိန်ရှုံ့နေပြီး စောဦးမျက်နှာ အနည်းငယ် ဖူးယောင်နေတာမှအပ သိပ်အထိမနာ။

“ဟေ့. . . တော်ကြစမ်းကွာ၊ စောစောစီးစီး ကျက်သရေကို မရှိဘူး”

ဇော်ကြီးအသံကြောင့် ရင်ဌေးလက်တွေ လေထဲမှာ မြှောက်လျက် တန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။ စောဦးလည်း အခွင့်ရေးကောင်းမို့လို့ သူ့မိန်းမ ခွစီးထားတဲ့အောက်ကနေ ရုန်းထပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ရပ်ကြည့် ငိုယိုနေတဲ့ကလေးတွေလည်း မအေနဲ့ ဖအေဆီ ပြေးကပ်ကြတော့တယ်။

“နေပါဦး ဆယ်အိမ်မျှူးကြီးရဲ့၊ ဟောဒီ တိုးချဲ့ရှယ် ဆယ်လုံးတန်းမှာ ကျက်သရေဆိုတာ ဘယ်ဟာကို ပြောတာလဲ!”

စောဦးစကားက လှည့်ပြန်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တန့်သွားစေတယ်။ အဲဒီနောက် ဇော်ကြီး ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“ငါပြောပြရမလား!”

“အင်း. . . ပြောကြည့်ပါဦး”

“မင်း ခွင်ကောင်းကောင်းမိလာပြီး ဟောဒီနေရာမှာ သားသမီးတွေနဲ့ ကော်ဖီမစ် ဖျော်သောက်တဲ့နေ့၊ မင်းအရက်မသောက်ဘဲ သနပ်ခါးတွေ ဖုံးနေအောင် လူးပြီး မင်းဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတဲ့ စာပေတွေ အကြောင်း လည်ချောင်းကွဲသံပေါက်အောင် ပြောဆိုတဲ့နေ့ဟာ သိပ်ကို ကျက်သရေရှိတဲ့နေ့ပေါ့ကွ”

ဆိုတော့ကာ စောဦး နည်းနည်းပြီးလာတယ်။ သူ့ကို စာတတ်ပေတတ် စာရင်းသွင်းရင် အရမ်းသဘောကျတယ်ဆိုတာ ဇော်ကြီးကလည်း သိတယ်။ အဲဒါကြောင့်. . .

“မင်းလည်း စာတွေအများကြီး ဖတ်ခဲ့တာပဲ စောဦးရာ၊ အလိမ္မာ စာမှာ ရှိတယ်ကွ၊ စာထဲက အလိမ္မာတွေ ရွေးပြီး ကိုယ့်မိသားစုအတွက် အသုံးချရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ”

“ဟာ. . . ဒါတော့ မင်းနည်းနည်းလွဲသွားပြီ ဇော်ကြီးရ”

“ဟေ့. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“အခု စာထဲက အလိမ္မာတွေ ထုတ်သုံးလို့ ငါ့မိန်းမနဲ့ငါ ပြဿနာတက်တာ”

“ဟမ်!”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ. . . လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြစ်ရင် ဖြစ်တဲ့နေရာကို ဆားခါးနဲ့သာ လူးပေးလိုက်၊ ထွက်နေတဲ့လိပ်ခေါင်းချက်ချင်းပြန်ဝင်ပြီး ပကတိအတိုင်း ကောင်းလာတယ်လို့ ဆေးကျမ်းထဲမှာ ဖတ်ရတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း သူ့ကို လုပ်ပေးတာ မှောက်စေ

ချင်တဲ့စေတနာပါကွာ၊ စာထွက်ပေထွက် ကျမ်းထွက်ကြီးပါ။ အဲဒါကို ငယ်သံပါအောင် အော်ရင်း အိမ်သာထဲက ခုန်ထွက်လာပြီး ငါ့ကို ထုတော့တာ တွယ်တော့တာပဲကွ။ ကဲ... မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း စာထဲက အလိမ္မာကို မိသားစုအတွက် ငါထုတ် သုံးတာ ငါ့ခေါင်းမှာ ဘုတော့ ထွက်လာပြီ၊ ကဲ... ငါဘာလုပ်သင့်လဲ”

ဇော်ကြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သူ မမှား ဘူးကိုး။ ရင်ဌေး မှားတယ် ပြောရအောင်လည်း သူ့ဝေဒနာကို ဆား ခါးက ဘယ်လောက်အစွမ်းတွေ ပြလိုက်မှန်း ကိုယ်မသိနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဇော်ကြီး ခေါင်းနည်းနည်းကုတ် နှာခေါင်းနည်းနည်း ပွတ်ရင်း...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းစေတနာကို သူ သေချာပေါက် သိလာ မှာပါကွာ၊ ခုတော့ သည်းခံလိုက်ပါ”

“တော်ပြီ... သေတာတောင် နားမလည်ဘူး၊ ဟွန်း... လူကို ထွန့်ထွန့်လူးသွားတာပဲ၊ ကျုပ်ဘယ်လောက်ခံရခက်တယ် ဆိုတာ အဲဒီမသာကြီး သိရင်သာ ကျုပ်ကို သည်းခံပေးရမှာ”

“အေးပါ မိန်းမရာ၊ သည်းခံလား မခံလား ငါ့ခေါင်းက ဘု တွေပဲ ကြည့်ပါတော့၊ ကဲ... တော်ပြီ၊ ငါလည်း ရွှေလှေကြီးဘက် သွားရဦးမယ်၊ ဘုန်းကြီးက သွပ်အဟောင်းတွေ လာယူလို့ ပြောနေ တာ ကြာပြီ၊ တော်ကြာ သူများ မသွားလို့ ငါမရဘဲ နေမယ်”

“သွားချင်သွား... အပြန် သောက်လာလို့ကတော့ အသေ ပဲ... ဟင်း”

“အေးပါ... ကဲ... ဇော်ကြီး၊ ငါ ညအိပ်ချင်အိပ်ရမှာ၊

အိမ်ဘက် အသံတစ်ချက် နားထောင်လိုက်ဦးကွာ”

အခြေအနေ အေးဆေးသွားပြီမို့လို့ သူလည်း သူ့တဲဘက် ခြေဦးပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပေါက်ဝကို ခြေတစ်ဖက် ပဲ တင်ရုံ ရှိသေးတယ်။

“ဟဲ့... ငါ သုံးရက်စာ သွင်းခဲ့တယ်လေ၊ နှစ်ရက်ပဲ ကျန် တာ”

“မလိုဘူး ကောင်မ၊ ငါးရက်ပျက် ငါးရက်အပြည့်သွင်း... ဒါပဲ”

“မသွင်းနိုင်ဘူးဟေ့... ရှိသလောက်ပဲ ပေးနိုင်မယ်၊ မကျေ နပ်ရင် လဲသေလိုက်”

“ဟဲ့ကောင်မ... နင်ထွက်လာစမ်း”

“နင်လာခဲ့လေ... သတ္တိရှိရင် တက်လာခဲ့စမ်း”

“ဟဲ့... ဖေ...”

“ဟဲ့... မောင်...”

“သတ်ကြကွာ... သေကြ... ချိုးပဲ”

ဇော်ကြီး သူ့ခေါင်းကို များများကုတ်ပြီး သူ့တဲထဲ ဆက်ဝင် လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် စားဖို့ ချထားတဲ့ ထမင်းဇလုံကို ယူပြီး အားပါး တရ ထိုးသွတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီမြို့မှာလေ... ဆယ်လုံးတန်းဆိုရင် တခြားရပ်ကွက်တွေ မသိပေမယ့် ဇော်ကြီးတို့ရပ်ကွက်ကတော့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဆယ်လုံးတန်းဆိုတာ တဲအိမ်လေးတွေ ဆယ်လုံးတန်းပြီး ဆောက်ထားလို့ အဲ့ဒါကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာပါ။ နေထိုင်မှု အခက်အခဲရှိတဲ့ သူတွေကို ရပ်ကွက်လူကြီးအစီအစဉ်နဲ့ နေရာချပေးပြီး ဆောက်လုပ် နေထိုင်စေတာပါ။ ဒီမြေနေရာကွက်တွေမှာ ပိုင်ရှင်ရှိပေမယ့် အိမ် မဆောက်သေးဘဲ မြေလွတ်အတိုင်း ရှိနေတဲ့နေရာပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်စည်ပင်သာယာရေးနဲ့ နွေရာသီ မီးရေးထင်းရေးကိုပါ ရှေးရှုပြီး အခက်အခဲရှိသူတွေကိုလည်း ကူညီထားတဲ့သဘောနဲ့ လူကြီးတွေက တာဝန်ခံပြီး ဆောက်လုပ်နေထိုင်စေခဲ့တယ်လေ။ ပိုင်ရှင်က မြေ ရောင်းမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ဆောက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖယ်ပေးရမှာပေါ့။ လောလောဆယ် ပိုင်ရှင်တွေ ဘာမှမလုပ်ရင် နေစေပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုလေး စီစဉ်ပေးထားတာ ကျေးဇူးတင်စရာပါ။ အိမ် ဌာနရင် အိမ်ဌာနခက တော်ရိလျော်ရိ အိမ်လေးတောင် တစ်လ တစ်သောင်း အနည်းဆုံးရယ်။ ဒီမှာတော့ ကိုယ်နေရတဲ့ အခိုက် အတန့်လေးမှာ အပင်လေးတွေ စိုက်ပေး၊ မြက်ကလေး ရှင်းပေး၊ လမ်းလေး ပြုပြင်ပေးရုံလောက်ပဲဆိုတော့ မရှိဆင်းရဲတဲ့လူတွေ အတွက်လည်း အဆင်ပြေတယ်။ ဒီခေတ်အခေါ် 'စွမ်းအားရှင်' လို့ ခေါ်တဲ့ လုပ်အားပေး လိုအပ်တယ်ဆို ဆယ်လုံးတန်း ရွှေကနေ "ထွက်ကြဟေ့" လို့ အသံပေးလိုက်ရုံနဲ့ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ငေါက် ခနဲကို ထွက်လာကြတော့တာလေ။ ဒါကလည်း သူတို့အတွက် နေမှု ထိုင်မှု ကျေးဇူးပြုထားတဲ့အတွက် သူတို့ဖက်က တတ်အားသရွေ့ ပြန်ပြီးကျေးဇူးဆပ်ကြတာ။

မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ အဲ့ဒါချစ်စရာ 'ပုဗ္ဗေစကတညုတာ' ဆိုတာ မွေးရာပါ သန္ဓေစိတ်ပဲ။ ဒီနေ့လည်း ရပ်ကွက်ထဲ ရေနွတ် မြောင်းတွေ ဆယ်ဖို့တူးဖို့ လုပ်အားပေး ရှိတာကြောင့် ရာအိမ်မှူး ဦးအုန်းရွှေ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့ ဆယ်လုံးတန်းဖက် ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆယ်လုံးတန်းရဲ့ ဆယ်အိမ်မှူး ဇော်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မျက်မှန်လေး ပင့်ကာပင့်ကာနဲ့ အိမ်ထဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ရေမြောင်းကိုတော့ ခုန်မကျော်ပါဘူး။ ဒီမြောင်းကို တံတားထိုးဖို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော ဝါးလုံးလေးတစ်ချောင်းတောင် ချဖို့ စိတ်ကူး ခိုပုံ မပေါ်လို့ ဦးအုန်းရွှေလည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ဇော်ကြီးကလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ။ တံတားမရှိတဲ့ မြောင်းကျယ်ကြီးအတိုင်း ထားတာ တောင် ပြဿနာက မြောင်းကျော်ပြီး ခုန်ခုန်ဝင်လာတာ။ တံတားသာ

ရှိရင် ထမင်းစားရဖို့တောင် မမြင်ဟု ဆိုပါတယ်။

“ဇော်ကြီး ရှိလားဟေ့!”

“မရှိဘူး အဘ”

ပြန်ထူးတဲ့အသံက တစ်ဘက်တဲကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ယုသွယ်ရဲ့အသံပါ။ အဲဒါကြောင့် ဦးအုန်းရွှေ ရှေ့နည်းနည်းလျှောက် သွားပြီး အသံထွက်လာတဲ့ တဲရှေ့က ဝါးတံတားထိပ်မှာ ရပ်လိုက် တယ်။ တဲထဲကနေ ယုသွယ် ထွက်လာပြီး...

“သမီးဈေးရောင်းပြီး ပြန်လာတော့ ကိုဇော်ကြီးကို မကျိုး ကုန်းထဲက ဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့တယ် အဘ”

“နင်က ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ!”

“ရင်ဌေးသမီးအလတ်မ အဖျားကြီးပြီး တက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေလို့ လာကူလုပ်ပေးနေတာ”

“ဆေးခန်းမသွားဘူးလား!”

“အဘ ဆေးဖိုးပေးမှာလား၊ ဒီမှာ စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်”

“ဪ... ဒီနေ့ စနေနေ့လေ၊ အဖွဲ့ခွဲ(၁၉)မှာ ရန်ကုန်က ဆရာဝန်တွေ ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီကို သွားပါလား!”

“ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲ့... ရင်ဌေး၊ ကလေးကို ကုန်း ပိုးပြီး အဲဒီကို မြန်မြန်ပြေးစမ်း၊ အိမ်ကဟာတွေ ငါကြည့်ထားပေး မယ်”

“အင်း... အင်း”

အဖွဲ့ခွဲ(၁၉)ဆိုတာက နတ်စင်လမ်းဘက်မှာ ရှိတဲ့ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဌာနခွဲပါ။ အဲဒီမှာ စနေတစ်ပတ်ခြားဆိုသလို ရန်ကုန်က

ရွှေပြည်ဟိန်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုနဲ့ ကုသိုလ်တော် ဆရာဝန်အဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး အခမဲ့ ဆေးကုသပေးဖို့ ရောက်လာပြီး လိုအပ် တဲ့ဆေးဝါးအပြည့်အစုံနဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် စေတနာအပြည့်အဝ အခမဲ့ ကုသပေးကြတဲ့အတွက် ဇော်ကြီးတို့လို ဆယ်လုံးတန်းမိသားစုတွေအတွက် အားကိုးရာအစစ် ပါပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ရင်ဌေးက သူ့သမီး ကုန်းပိုးပြီးပြေး၊ ယုသွယ်က ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးတွေအတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးဖို့ ပြင်နေလို့ ဦးအုန်း ရွှေလည်း ဇော်ကြီးရှိနိုင်တဲ့ မကျိုးကုန်းဘက် လှုပ်တက်လှုပ်တက်နဲ့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

“တိ...တိ”

“ဘာလဲဟ...လမ်းအကျယ်ကြီးကို”

သွေးကောင်း လေကောင်းလေး နှစ်ပက်လောက် ဝင်မော့ပြီး ပြန်ထွက်အလာ၊ ဘော်ဒါဆောင်ခြံဝင်း ရောက်မှ နောက်က ကားဟွန်းသံကြောင့် ပေစောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကားက နို့နစ်ရောင် ဆလွန်းကားလေးဖြစ်ပြီး လမ်းအကျယ်ကြီးကို သူ့ဘေးနားကပ်ကာ ရပ်လိုက်တယ်။

“ဘာလုပ်တာလဲ!”

အဲ့ဒီနောက် ဘေးတံခါးမှန် လျှောခနဲ ကျလာပြီး အထက်တန်းကျကျ လင်းထိန်နေတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခုကို ဇော်ကြီး အံ့အားသင့်စွာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း ကားထဲကနေ သူ့ကို မော့ကြည့်နေတဲ့အတွက် သူပြန်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ

သို့တခါလာတယ်။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဖူးတဲ့ အတွက် ဘာသာ အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့နေတယ်။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာ...
“ဘယ်လိုလဲ... မှတ်မိပြီလား!”
ခန်းခနဲအသံမျိုးမို့လို့ ဇော်ကြီး စိတ်နဲ့လူနဲ့ ပြန်ကပ်သွားပြီး...
“မင်း ဘယ်သူ့ကို မေးတာလဲ... ငါ့ကိုလား!”
“အဟင်းဟင်း... ညတုန်းကတော့ မူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခုတော့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီပေါ့”
“ဘာ... မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ!”
“ကောင်းပြီလေ... ပြောပြရမှာပေါ့၊ မနေ့ညက ဟိုးနောက်က အရက်ဆိုင်ရှေ့ကနေ ရှင်နဲ့ရှင်လူတစ်ယောက် ကျွန်မတားကို တားပြီး ငှားစီးတာ မှတ်မိလား!”
“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ တားပြီးငှားရအောင် မင်းကားက တက္ကစီလား!”
“ဟုတ်လား... ရှင်သိပြီပေါ့၊ ညက တက္ကစီ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မအဖေက ပြောတာတောင် လာမပြောနဲ့ ဘလက်တက္ကစီတွေ အများကြီး၊ အငှားလိုက်ရင် တစ်သောင်းရမယ်၊ မလိုက်ရင် မှန်ခွဲမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မအဖေက ပြဿနာမဖြစ်ချင်တာနဲ့ ရှင့်တဲရှေ့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာလေ... မှတ်မိလား!”
အမှန်ပြောရရင် သူ ဘာမှကို မသိတာပါ။ ညက သောက်တာ မူးတာ သိပေမယ့် ဘယ်အချိန်ဘယ်လို အိမ်ပြန်ရောက်တယ်

ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ကို မရတော့တာလေ။

“ငါ တကယ်မမှတ်မိတော့ဘူးကွာ”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ အရမ်းမူးသွားလို့ ဘာမှမသိတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အဲဒီတော့... အခု ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ...”

“ရှင်ညက ကားငှားပြီး ကားခပေးမသွားဘူးလေ... အဲဒီတော့ ကားငှားခ တစ်သောင်းလို့ချင်တယ်”

“ဟမ်!...”

“ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ ညတုန်းက ရှင်လုပ်သွားတဲ့ ပုံစံ သက်သေနဲ့ ရာအိမ်မှူးဦးအုန်းရွှေ သိအောင် အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ၊ ဦးအုန်းရွှေကလည်း ဒီနေ့ ရှင်ကို ခေါ်ပြောပြီး ကားခတောင်းပေးပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးထားတယ်”

ဇော်ကြီး ချွေးပြန်သွားတယ်။ ဒီကားနဲ့ဒီမိန်းကလေးက ဒီရပ်ကွက်ထဲကရော ဟုတ်ရဲ့လားလို့လည်း မဆီမဆိုင် စဉ်းစားနေမိတယ်။

“ကဲ... ဘယ်မှာလဲ ကားခ!”

ဆိုတော့ကာ ဘူကုန်း၊ ကုန်းတယ်ပဲ ပြောမလား၊ ဘူကုန်း၊ ကုန်းတယ်လို့ပဲဆိုမလား၊ လောလောဆယ် သူ့အိတ်ထဲ တစ်သောင်း မပြောနဲ့၊ တစ်ထောင်တောင် နှစ်ပက်ဖို့ လျော့သွားသို့ အကြွေပျက်နေတဲ့အတွက်...

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒီကိစ္စ ဦးအုန်းရွှေနဲ့ တွေ့ပြီး သေချာမေးပါဦးမယ်၊ သေချာရင် ရမယ်... မပူနဲ့၊ ဇော်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က

သုခိရရင် ခံရဲတယ်... ရှင်းလား!”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မကလည်း ရှင်ခံလိုက်ရတာကို အခုသာခံပြီး ကြည့်လိုက်ချင်တာပါ၊ အခုတော့... ရှင်ပါးစပ်က ယောက်ျား ပါးစပ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးလိုက်ပါမယ်... အိုခေ”

ပြောပြီး ကားလေးကို လျှောခနဲ မောင်းထွက်သွားလို့ ဇော်ကြီး ဘယ်သူ့ကို ဒေါပွလို့ ဒေါပွရမှန်းမသိ ဖြစ်ပြီး ကားကို ဆောင့်မတန်မိအောင် အတော်အောင်မျှထားရတယ်။

(ငါ့နှယ်ကွာ... ဟုတ်ပြီ... ဒီကိစ္စ ကျော်မျိုးသက် သိရမယ်၊ ညက ဒီကောင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း နောက်ဆုံးကျန်တာ)

ငါတစ်ရက်စာပဲ မူးခဲ့တာပါ
တစ်သက်မူးတာ မဟုတ်ပါဘူး
ဒါပေမယ့်
ခဏပဲ မြင်လိုက်တာကိုတော့
ဘဝနဲ့ ရင်ထဲ ခိုက်သွားတယ်
မိုက်တယ်ကွာ
တစ်ဖက်တည်း မထိပေမယ့်
တစ်ချက်တည်း ငြိသွားတယ်
ငါသိနေတယ်
တကယ်စွဲသွားမှာ အရက်တော့ မဟုတ်ဘူး
အသက်ကလေးရေ မင်းပဲကွာ...

အခန်း(နှစ်)

“ဟေ့... ဇော်ကြီး”

(ဟား... ဦးအုန်းရွှေ၊ အတော်ပဲ... တွေ့ချင်နေတာ)

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“ဘယ်လဲ!”

“မင်းကို လိုက်ရှာနေတာလေ”

“ဟား... မောနေပြီပေါ့၊ လက်ဖက်ရည် သောက်မလား”

‘ရွှေပလူ’ သွားမယ်လေ”

“အေး... ကောင်းတယ်”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ အရှည်ကြီးရဲ့ဆိုက်ကား ရပ်ကွက်ထဲက ထွက်လာတဲ့အတွက် နှစ်ယောက်သား ကုန်းဆင်းလိုက်ကြတယ်။

“အရှည်ကြီး... ရွှေပလူကို လမ်းကြိုကွာ”

“ရတယ် ကိုဇော်ကြီး... တက်”

နင်းထွက်လာတော့မှ ဦးအုန်းရွှေက အားနာသံနဲ့ စကား လေး စတယ်။

“မင်း... ဈေးဦးတော့ ပေါက်ပါပြီနော်”

“ဈေးဦးလည်း ပေါက်ပြီ၊ မိန်းမလည်း ခေါင်းပေါက်သွားပြီ”

“ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း!”

“မနက်ကတည်းက သေချာမှာခဲ့တယ်၊ ဟဲ့... မိန်းမ ကလေးတွေ ဟင်းစားလေးနဲ့ မစားရတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့တော့ နှစ်လုံး ကိစ္စရပ်ပြီး ဟင်းလေး ဝယ်ချက်ကွာလို့ ပြောခဲ့တာ၊ အခု မေးကြည့် တော့ ဟင်းမချက်ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဒီနေ့ သုံးလုံးထွက်မှာမို့လို့တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဘုထအောင် တွယ်ပစ်ခဲ့တာ လက်လွန်ပြီး ခေါင်းပါ ပေါက်သွား တယ်”

“ဟာ... တော်ကြာ သွေးထွက်လွန်နေပါဦးမယ်ကွာ”

“သေပစေ... ခယ်မလည်း အိမ်ပေါ် ရောက်နေပြီ”

“ဟမ်!”

ရွှေပလူ ရောက်အောင် မပို့ခိုင်းတော့ဘဲ လမ်းထိပ်မှာပဲ

ဆင်းလိုက်ကြတယ်။

“အရှည်ကြီး... လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ဦးကွာ”

“နေပါစေ ဦးလေး၊ ဖောက်သည်ချိန်းထားတာ နီးနေပြီ”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးပဲဟေ့”

အရှည်ကြီး ခါးကုန်းပြီး နင်းထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး နောက်တစ်ခါ ကုန်းမဆင်းတော့ဘူးလို့ သူတွေးထားလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကတော့ မလျှောက်ချင်ဘဲ သူ့ကို နင်း ခိုင်းမိတဲ့ ခြေထောက်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါပဲ။

“ချိုဆိမ့်တစ်ခွက်ပဲဟေ့”

“မင်း မသောက်ဘူးလား!”

“ရှေ့ရှိတယ်... ဦးလေးပဲသောက်”

“မင်းကိုယ်မင်း ဖျက်ဆီးတာ လျော့သင့်ပြီကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားထားပါတယ်၊ မိန်းမ ရရင် မသောက်တော့ဘူးလို့”

“မင်း ဒီလိုသောက်နေမှတော့ ဘယ်သူက ကြိုက်မှာတုန်း ကွ”

“မကြိုက်တော့လည်း ဆက်သောက်တာပေါ့၊ ဦးလေးရာ က... ကျွန်တော့်ကို ရှာတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ညနေ လုပ်အားပေး ခိုတယ်ဆို”

“လုပ်အားပေးလည်း ရှိတယ်၊ အကြွေးတောင်းစရာလည်း ခိုတယ်”

“ဗျာ!...”

လက်ဖက်ရည် လာချပေးတာကို ဦးအုန်းရွှေ ပြုံးပြီး သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ညက မင်း ကားအကြွေးစီးတာကို ကားပိုင်ရှင်က တောင်းခိုင်းတာလေ”

ဇော်ကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။ ဟိုမိန်းမလှလှလေး ပြောသွားတာ တကယ်ဖြစ်နေပြီကိုး။ ဒါတောင် သေချာချင်တဲ့စိတ်နဲ့...

“နေပါဦး... ကျွန်တော် ကားစီးတာ ဘယ်သူ သက်သေရှိလို့လဲ!”

“ကျော်မိုးသက်လေကွာ... မင်းကို လိုက်ပို့ပြီးမှ ကျော်မိုးသက်ကို ခေါ်ပြီး ငါ့ဆီ ရောက်လာတာ၊ မင်း အဲ့ဒါတော့ ဆိုးတယ်ကွာ၊ ငါသိထားတဲ့ဇော်ကြီးက သောက်တာမူးတာပဲ ရှိတာ... မရမ်းဘူး၊ အခုဟာက...”

ဇော်ကြီး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်နောင် ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူးလို့လည်း ကတိပေးတယ်၊ အခုလောလောဆယ် အဲ့ဒီကားခပေးစရာမရှိဘူး၊ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

“ဒါဆိုလည်း သွားတောင်းပန်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒီဆရာဝန်မလေး သားအဖက ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး၊ ဒီလိုအစော်ကားခံရတယ်ဆိုတော့ ရပ်ကွက်လည်း သိက္ခာကျတယ်ကွ”

ဇော်ကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ မှန်

တာပေါ့၊ လောလောဆယ် ကိုယ်လည်း သိက္ခာကျနေပြီပဲ။ အရက်သမားသိက္ခာလေ၊ အရက်သမား အမှားတစ်ထောင်လို့ ဆိုပေမယ့် ဇော်ကြီးမှာ ‘တစ်’ တောင် မမှားစေရဘူးဆိုတဲ့သိက္ခာ အခုတော့ သွားပြီပေါ့။

“အင်းလေ... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါ့မယ်၊ ရုံးမှာလား သူ့အိမ်မှာလား!”

“သူ့အိမ်မှာပဲ တောင်းပန်လိုက်ကွာ၊ ဒီနေ့ သူတို့အိမ်ရှေ့က လမ်းတစ်လမ်းလုံး ရေနုတ်မြောင်းတွေ ဖော်ဖို့ ဆရာမအဖေကပဲ အကြံပြုထားတာ၊ လုပ်အားပေးတဲ့သူအားလုံးကို သူ့အိမ်မှာပဲ ကော်ဖီနဲ့မုန့် တိုက်ကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ ဒီတော့ကား မင်းလည်း လုပ်အားပေး သွားရင်းနဲ့ တောင်းပန်လိုက်ပေါ့... ဟုတ်ပြီလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေး... အေး... ဒါဆို ဆယ်လုံးတန်းအဖွဲ့ကို မင်းပဲ ခေါ်လာခဲ့တော့၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထအဖွဲ့ကိုတော့ ဦးထေနဲ့ဦးလှဝင်းကို တာဝန်ပေးရမယ်၊ ကဲ... ငါသွားမယ်”

“ဪ... ဦးလေး”

“ဘာလဲ!”

“မစုတို့ဆိုင်က မှာနေတယ်၊ လမ်းကြိုရင် ကွမ်းကြေးလေး ဝင်ဆပ်ဦးတဲ့”

“လုပ်...လုပ်...ရှေ့နားက ဓာတ်တိုင်ဆို ပြီးပြီ”

“အင်းပါတော်... ဒီမှာ မောလွန်းလို့ ခဏနားနေတာပါ”

“ဒါလေး လုပ်ရတာများ မောတယ်လို့ပဲ”

“ဪ... ကျုပ်တို့က လက်နဲ့ လုပ်နေတာ၊ တော်ကြီးက အပေါ်နှုတ်ခမ်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ပြီး လုပ်တာ၊ မမောဘူး မောတယ် သိချင်ရင်... ရော့... ပေါက်တူး”

“အောင်မာ... ငါလက်ပြင်ငုတ်နေလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် နင် တို့ကို အမောခံပြီး ပြောမနေဘူး”

“တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပြလိုက်မယ်ပေါ့”

“ဟေ့... ဟေ့၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်လူကြီးကို မဟုတ်သုတ်ခဲ တွေ ပြန်ပြောမနေနဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ၊ ဟိုမှာ ဖျော်ထားတဲ့ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်တော့မယ်”

“ဒါဆို အခုသောက်မယ်လေ ကိုဇော်ကြီး”

“မရဘူး... အလုပ်ပြီးမှ တိုက်မယ်၊ လာ...လာ... ထ အဲ့ဒီပေါက်တူး ငါ့ပေးစမ်း၊ နင်တို့မိန်းမတွေ အလုပ်ခိုင်းရတာ အသံပဲ ထွက်လာတယ်... အလုပ်မပြီးဘူး”

ဇော်ကြီးရောက်လာမှပဲ ဘေးထိုင်ပြီး ပေါက်ပေါက်ဖောက် နေတဲ့အဖွဲ့တွေ ထလာပြီး လုပ်ကြကိုင်ကြတယ်၊ ဇော်ကြီးက ပြောလည်းပြော လုပ်လည်းလုပ်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့ဦးဆောင်မှုက ခရီးရောက်တယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။

ဦးအုန်းရွှေ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာပြီး ခန့်ခံဖို့ စောင့်နေတဲ့ ဆရာမတို့သားအဖ ရှိရာ အိမ်ခြံရွှေ ရောက်လာတယ်။

“အဖွဲ့တွေက ညီတော့ညီသားဗျနော”

ဆရာမအဖေ ဦးလှထွန်းက အပြီးသတ် ရှင်းနေတဲ့ လမ်းထိပ်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“ဟိုတစ်ယောက်က ဒီလိုတော့လည်း စေတနာပါသား ခန့်”

ဆရာမလေးစကားက ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ ဦးအုန်းရွှေ သိတယ်လေ။ အဲ့ဒါကြောင့်...

“ဒီကောင်က ကြီးမိုက် ဆရာမရဲ့ လူက လူကောင်း၊ အရုတ်က ဖျက်နေတာ”

“သမီးရေ... သမီးအဘကို ကော်ဖီနဲ့မုန့် ချပေးဦးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ လာ... အဘ ဒီမှာထိုင်၊ ဓားသောက်ရင်း ပြောပေါ့”

အဲဒီနောက် ခြံရှေ့ကွက်လပ်ထဲ ထုတ်ခင်းထားတဲ့ ဖိုင်ဘာခုံ ဆက်တီပိုင်းမှာ ဆရာမတို့သားအဖနဲ့ ဦးအုန်းရွှေတို့ ထိုင်ဖြစ်သွားကြ တယ်။

“ဇော်ကြီးက ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ငယ်မွေးခြံပေါက်လို့တောင် ပြော ရမှာပဲ ဆရာမရဲ့၊ ဟိုးအရင် ရပ်ကွက်စတည်ကာစ ခုလို လမ်းတွေ ဘာတွေ မကောင်းခင် ရေတောမိုးတော၊ ညွှန်တောထဲ အိမ်ဆောက် နေကတည်းက သူတို့မိသားစု ရောက်လာပြီး နေကြတာ၊ သူ့အဖေ ကိုလတ်ကြီးက တအားသောက်တဲ့လူဗျ၊ ပထမတော့ သူ့အဖေ အရင်းလို့ ထင်တာ၊ မဟုတ်ဘူး... သူ့အမေရဲ့နောက်အိမ်ထောင်၊ ဇော်ကြီးအဖေက ဟိုးလှည်းကူးစုမှာကတည်းက ဆုံးကျန်ခဲ့တာ၊ ဇော် ကြီးအမေက အလုပ်အရမ်းလုပ်တယ်၊ ဟိုတုန်းက အမေဘော ချောင်းက ဈေးတောင်ထောင့်အထိ လှေဆိုက်လို့ရသေးတော့ သူ့ အမေက ရွာကနေ သီးနှံသားငါး လှေနဲ့တင်လာ၊ မှော်ဘီဈေးမှာ ရောင်း၊ ရွာမှာ တစ်ညအိပ်၊ အိမ်မှာ တစ်ညပြန်အိပ်နဲ့ လှေတစ်စီးနဲ့ စုန်ဆန်ပြီး လုပ်စားနေရတာ၊ အိမ်မှာတော့ ကိုလတ်ကြီးက ဒိုင်ခံ သောက်တာပဲ၊ ဇော်ကြီးက ဒိုင်ခံဝယ်ပေးပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက အောင် မြေရတနာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားချင်ရင်တောင် လှေကလေး ဝါးဖောင်လေးတွေနဲ့ သွားကြရတာ၊ ဇော်ကြီးက သူ့ပထွေးအတွက် အရက်ကို ရေကူးပြီး သွားဝယ်ရတာလေ၊ ကျွတ်တွေ မျှော့တွေက လည်း ပေါတော့ အရက်ဝယ်ပြီး ပြန်လာရင် ကိုယ်ပေါ်က မျှော့တွေ ခွာချရတာ နို့ဆီခွက်တစ်ခွက်စာလောက်ကို ရသတဲ့”

“ဘုရား... ဘုရား”

“အဲသလိုဘဝနဲ့ ဇော်ကြီး လူဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီကောင် ပညာ ကို လိုလားတယ်... ကြိုးစားတယ်၊ သူ့အမေကလည်း သူ့သား ပညာရေးကို အားပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇော်ကြီး ဆယ်တန်းအောင် တဲ့နှစ်မှာပဲ သူ့အမေ ဆုံးသွားတယ်၊

အဲဒီအချိန်မှာ လမ်းတွေကလည်း အတော်ကောင်းလာပြီး ရပ်ကွက်ကလည်း လူနေများလာပြီပေါ့၊ အခု စနေသားလမ်းလို့ ခေါ် နေတဲ့ အလောင်းဘုရားလမ်းမကြီးကိုလည်း စနေသား ဘိုးတော် ဦးထွန်းထွန်းက သူတစ်ဦးတည်း အကုန်ကျခံပြီး ဂဝံလမ်း ခင်းလိုက် တော့ သွားရေးလာရေးက အတော့်ကို အဆင်ပြေသွားတယ်၊ အဲဒီ နှစ်ထဲမှာပဲ ကိုလတ်ကြီးက နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုလိုက်တယ်၊ အမေဆုံးတာမှ မကြာသေးဘူး၊ နောက်ထပ် မိန်းမယူတော့ ကိုလတ် နဲ့ ဇော်ကြီးတို့ သိပ်အစေးမကပ်ကြတော့ဘူးပေါ့၊ အိမ်ခြံက သူ့အမေ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်တာဆိုပေမယ့် ကိုလတ်က ယောက်ျားဆိုတော့ သူ့ မိန်းမပစ္စည်း သူပိုင်ဆိုပြီး ဇော်ကြီးကို အိမ်က နှင်ချလိုက်တယ်၊ ဇော်ကြီးကလည်း လူပျိုပေါက် မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာ အမေလည်း မရှိမှတော့ မနေတော့ဘူးဆိုပြီး အရက်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ပြီးအိပ် တယ်၊ ဖေကြီးကျော်ဆိုင်မှာ အိပ်လိုက်၊ မကျိုးကုန်းထဲက ဆိုင်မှာ အိပ်လိုက်နဲ့ နေလာတာ၊ အဲဒီမှာ သူ့ပထွေးအတွက် အရက်ဝယ်ပေး ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးလာခဲ့တာလေ၊ နောက်တော့ ပိုင်းရောင်းပေးရင်း အရက်စပ်ပေး၊ မြည်းပေးရင်းနဲ့ ဒီကောင်လည်း သောက်တတ်သွား တယ်၊ အလုပ်လည်း ကြိုရာကျပန်း အကုန်လုပ်တယ်၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်လို့ ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်လား . . . ဘွဲ့ရပြီးပြီလား!”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမရဲ့၊ အခု သူနေနေတဲ့တဲလေးက ရပ်ကွက်ထဲက ကျောင်းမနေနိုင်တဲ့ကလေးတွေကို စာခေါ်သင်ပေးတဲ့ နေရာလေ၊ နောက်ပိုင်း ဦးလေးကပဲ မင်း အရက်ဆိုင်မှာ မနေနဲ့၊ ဒီမှာလာနေဆိုပြီး ခေါ်ထားလို့ သူနေနေတာ၊ အခုက ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားလို့၊ ကျောင်းဖွင့်ရက်ဆို သူ့တဲမှာ အတန်းစုံကျောင်းသားတွေ အများကြီးရယ်၊ တတ်နိုင်တဲ့မိဘတွေကလည်း ကျူရှင်လခ သဘောမျိုး ပေးပြီး ထားကြတယ်၊ မတတ်နိုင်သူကတော့ အလကားပေါ့၊ ဇော်ကြီးကတော့ . . . ပေးပေးမပေးပေး သူ့ဆီ ရောက်နေတဲ့ ကလေးတွေကို အကုန်သင်တာပဲ၊ အဲ . . . သောက်တာကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး”

“သူ့အိမ်ကရော”

“သူ့အိမ်က သူ့ပထွေးသေတော့ နောက်အိမ်ထောင်က ဆက်ပြီးအပိုင်စီးသွားပြီလေ၊ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့က သားသမီး နှစ်ယောက်တောင် ရတော့ ဇော်ကြီးကလည်း သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုကိစ္စ ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ အဲဒီမုဆိုးမသားအမိတွေ ရပစေတော့ဆိုပြီး ထားလိုက်တော့တယ်”

“ဪ . . . ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လုပ်အားပေးအဖွဲ့တွေ ရောက်လာတဲ့ အတွက် ဦးအုန်းရွှေတို့စကားပိုင်းလေး လက်စသိမ်းလိုက်ကြတယ်။

“ကဲဟေ့ . . . အဲဒီမှာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စားကြသောက်ကြဟေ့၊ ပန်းကန်တွေ မကွဲမရှစေနဲ့”

“ဦးလေး . . . ဒီမှာ ကိုဇော်ကြီးခြေထောက် ပုလင်းကွဲ ထိလာတယ်”

“ဟေ့ . . . ဟုတ်လား၊ ပြစ်မိ”

“ဟာ . . . နည်းနည်းပါ ဦးလေးရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”
ထိုအခါ ဦးလှထွန်းက . . .

“အို . . . မေးခိုင်းပိုး ဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးနေပါဦးမယ်ကွာ၊ သွား . . . သွား . . . ခြေထောက်ဆေးပြီး ဆေးထည့်စမ်း၊ သမီးရေ . . . အဲဒါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်၊ ဒီမှာ မောင်ဇော်ကြီးဒဏ်ရာကို ကြည့်ပေးစမ်း”

ဆိုတော့ကာ လုပ်အားပေးအဖွဲ့တွေ ကျွေးမွေးဖို့ လုပ်နေတဲ့ ဆရာမလေးလည်း လက်ထဲက ကော်ဖီချိုင့်ကို နီးရာလူ ပေးခဲ့ပြီး ရောက်လာတယ်။

“လာ . . . လာ . . . ဧည့်ခန်းထဲ သွားမယ်”

ဇော်ကြီးကလည်း အားနာနာနဲ့ ရွံ့တွေဗွက်တွေ ပေရေနေတာကို ဆေးကြောပြီး လိုက်ဝင်သွားရတယ်။

“အို . . . အကြီးကြီးပါလား၊ ရှင် ပေါ့လို့မရဘူးနော်”

အဲဒီနောက် ဆရာမလေးက ဆေးသေတ္တာ ယူလာပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကို လုပ်ကိုင်ပေးပါတော့တယ်။ ဇော်ကြီးစိတ်ထဲမှာတော့ ရှက်တာရော၊ အားနာတာရော၊ ရင်ခုန်တာရော ပေါင်းပြီး ပြောစရာစကားကို မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။

“ရော့ . . . ဒါက သောက်ဆေးနော်၊ အခု တစ်ခွက်၊ ညတစ်ခွက်၊ မနက်တစ်ခွက်၊ အစာလေး ခံပြီးသောက်၊ ဪ . . . အရက်နဲ့

နတ်ရွာစိုး

တော့ သောက်လို့မရဘူးနော်၊ ရေနဲ့ သောက်ရမှာ”

ဇော်ကြီး ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ . .

“ဒါဆို ဒီဆေးတွေ သောက်နေရလို့ အရက်မသောက်ရဘူး ပေါ့”

“အင်းပေါ့ . . အနာကျက်အောင် ဒီဆေးက သောက်ရမှာ ပဲဟာ”

“ပြဿနာပဲ”

“အိုး . . ကိုယ့်ဝေဒနာအတွက် တစ်ရက်တစ်လေမသောက် ဘဲ မနေနိုင်ဘူးလား”

“နေနိုင်ပါတယ် . . ကျုပ်ကို ချစ်တဲ့ကောင်မလေးသာ ရ ရင် တစ်သက်လုံး မသောက်တော့ဘူးလို့တောင် စဉ်းစားထားတာ”

“ဒါနဲ့များ . . အဲ . . ဟို . . ရှင် . . ရှင် ဘာပြောလိုက် တယ်”

“ဪ . . ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမ၊ ကျုပ် ဆေးပဲ သောက်ပါ မယ်”

ပြောပြီး ဇော်ကြီး ထရပ်တော့ . .

“ဆေးဖိုးတော့ အခမဲ့ပေါ့၊ ကားခကတော့ မရဘူးနော်”

“ဗျာ . . အာ . . ပေးပါမယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း တောင်း ပန်ပါတယ်၊ နောင် ဒီလိုဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့လည်း ကတိ ပေးပါတယ် ဆရာမ”

“သေချာတယ်ပေါ့”

“ဆရာမပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဇော်ကြီးပါးစပ်က ယောက်ျား

မိပေဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကဲ . . ကော်ဖီလေး သုံးဆောင်ရင်း ဆေး လေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

သေသေချာချာကြီး ကြည့်ပြီးမှ . . ထွက်သွားတဲ့ဇော်ကြီး ကြောင့် သူမရင်တွေ ဖိုခနဲကို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတယ်။

(တော်တော် အားမနာတတ်တဲ့လူ . . အကြည့်ရဲလိုက် တာ)

“ရင်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း”

“ဝေါ့... ရှိစရာကြီး”

အခန်း(လုံး)

အိမ် ရှေ့ခြံစည်းရိုးကို ခွပြီး ဆေးခန်းဆောက်နေတဲ့ လက်သမားအဖွဲ့နဲ့ စကားကောင်းနေတဲ့ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ဟန် ပြင်လိုက်မှ ဖုန်းဝင်လာလို့ ဖုန်းကို အရင်နားထောင်လိုက်ရတယ်။ ဖုန်းက သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ဆီကပါ။

“အေး... အဆင်ပြေပါတယ်၊ နင်ရော”

“.....”

“ဟယ်... ကောင်းတာပေါ့၊ ငါက အဲ့လို အဝေးကြီး သွား ချင်တာ”

“.....”

“အဟင်းဟင်း... နင်က တော်ပြီးသားပဲ၊ အဆင်ပြေမှာ
ပါ”

“.....”

“အိုခေ... ဒါပဲနော်”

သူမ ဖုန်းပိတ်ပြီးမှ ကားထဲ အိတ်နဲ့ဆွဲခြင်း ထည့်ရင်း ဖေဖေ
ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ဖေဖေ... သမီးသွားပြီ”

“အေး... အေး... မနက် ဖေဖေ လမ်းလျှောက်ထွက်
ရင်း လာကြိုရမလား!”

“ဝေးပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ရတယ်... သမီးဘာသာ ပြန်ခဲ့
မယ်”

သူမ ကားလေးကို ခြံထဲကနေ ဘီးလှိမ့်ထွက်ရင်းက ဘာ
ရယ် မဟုတ်ဘဲ မေမေ့ကို အမှတ်တမဲ့ သတိရပြီး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း
သလိုလို ခံစားသွားရတယ်။ ငါ့သမီးသာ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် မေမေ့ကိုယ်
တိုင် ဆေးသေတ္တာဆွဲပြီး နောက်က လိုက်မှာနော်လို့ ပြောပြော
ရယ်မောတတ်တဲ့ မေမေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ခုလို
အချိန် မေမေသာ ရှိရင် ဆေးရုံကို နေ့တိုင်း လိုက်နေမှာတဲ့လား၊
ဒါတော့ သိပ်မသေချာ။ မေမေက သမီးကိုသာ ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်
တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ ဆေးထိုးဆေးသောက် လုပ်ရမှာ အလွန်
ကြောက်တဲ့သူ။ ခုတော့...

သူမ အတွေးကို ဇွတ်ဖြတ်ပြီး လမ်းပေါ်ကို အာရုံစိုက်လိုက်

တယ်။ မိခင်ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ဖခင်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်
တည်း နေခဲ့ရသည့်ကာလက သုံးနှစ်ကျော်ပြီမို့လို့ မေမေ့ကို လွမ်း
မက်သည့်စိတ်က ခုလိုမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သော်လည်း နေသား
ကျခဲ့ပါပြီ။ ဒီမြို့ကလေးက လမ်းကျဉ်းသလောက် ယာဉ်အသွား
အလာ ရှုပ်ထွေးလွန်းတော့ သတိလစ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။

မင်းရဲကျော်စွာလမ်းအတိုင်း မောင်းလာခိုက် အရက်ဆိုင်ထဲ
က ထွက်လာတဲ့ဇော်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလို့ သူမ နှာခေါင်းနဲ့မိတယ်။
မရပါဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးက ဘုန်းကြီးတစ္ဆေပဲ ဖြစ်နေမှာ။

ဆေးရုံရောက်တော့လည်း ဈေးဦးပေါက်က ကောင်းလွန်း
တယ်။ ကိုယ့်ဂျူတီချိန် ဝင်လို့မှ ဆယ်မိနစ် မပြည့်သေးဘူး၊ သွေးသံ
ရဲရဲနဲ့လူနာ ရောက်လာတယ်။

“ဒေါက်တာရေ... တစ်ညလုံး သောက်ပြီး မိုးလင်းမှ အိမ်
ပြန်လာတာ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်မှ နောက်ပြန်ပြုတ်ကျလို့တဲ့”

သူမ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရုံလေးတောင်
ချဉ်စူးစူးအနံ့ဆိုးက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာလို့ နှာခေါင်းစည်း ထုတ်စည်း
ပြီး စစ်ရတယ်။ လိုအပ်တဲ့ကုသမှု ပေးပြီး အခန်းမှာ ပြန်ထိုင်မှပဲ
အသက်ဝဝ ရှူနိုင်တော့တယ်။ ခါးလည်းခါး နံလည်းနံတဲ့ အရက်က
ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကိုပဲ ဇောင်းပေးနေတာ ဘာကြောင့်များ
မက်မက်မောမော သောက်နေကြပါလိမ့်။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ အိုဂျီမမ ဝင်လာပြီး...

“ယွန်းမိရေ... ကော်ဖီပါသေးလား!”

“ပါတယ် မမ... လာထိုင်”

“မမကော်ဖီဘူးတော့ မွေးလူနာတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ရတယ်၊ သူ့ခမျာ ကလေးလည်း နို့တိုက်ရတော့ ဆာရှာမှာပေါ့”

“ဟင်... သူ့အိမ်က မလာဘူးလား!”

“အမလေး... သူ့ယောက်ျားငယ်ကို အနံ့မခံနိုင်လွန်းလို့ မနေ့က လူနာလာပို့ကတည်းက ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်”

“သူ မလာလည်း ကိုယ့်မိန်းမ မီးဖွားမယ့်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ လွှတ်ရမှာပေါ့”

“အရက်သမားမယားကတော့ ဒီလိုပဲ ညီမရေ”

“မမ... ကော်ဖီ”

“အေး... ကျေးဇူးပဲ”

ကော်ဖီနှစ်ခွက်ပြင်ပြီး သူမလည်း တစ်ခွက်သောက်တယ်။ သောက်ရင်းနဲ့ သူမက...

“ယောက်ျားတွေ အရက်ကို ဘာကြောင့် မက်နေကြတာလဲ မသိဘူးနော်”

“မမအမြင်ကတော့ ကြိုက်လွန်းလို့ သောက်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ သောက်ရင်းနဲ့ ကြိုက်သွားတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမအမျိုးသားကို စံပြပြီး သုံးသပ်ကြည့်တာပါ”

“ပြောပြပါလား... ညီမလေး စိတ်ဝင်စားတယ်”

“အမှန်တော့ မမအမျိုးသားက ဘယ်တုန်းကမှ မသောက်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ၊ ဆေးလိပ်တစ်မျိုးတော့ သူ့သောက်တယ်၊ အရက်စသောက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းက သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ထိုးကျတဲ့ အခြေအနေက စတာပဲ ညီမရဲ့၊ ပထမတော့ စိတ်ညစ်လို့ ဖြစ်ချင်တော့

သူ့လုပ်ငန်းတွေက စိတ်ပျော်စရာ မကျန်အောင် ပိုပိုဆိုးလာပြီး သူ့လည်း ပိုပိုသောက်လာတယ်၊ မမ မသောက်ဖို့ တားပေမယ့် မရဘူးဘူး၊ သောက်ရင်းနဲ့ ကြိုက်သွားတာ၊ ခုတော့ ပြတ်ပြီလေ၊ ဆရာဝန်မခွဲယောက်ျားက အရက်တွေ ဆေးလိပ်တွေ သောက်တယ်ဆိုတာ ကြားစရာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်... ရှက်စရာပါ၊ ဒါပေမယ့် အရက်သောက်ဖြစ်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ အကြောင်းတရားက အရက်သမားတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်၊ စီးပွားရေးအခက်အခဲ၊ လူမှုရေးအခက်အခဲ၊ အဲဒါတွေ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်လာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ထွက်ပေါက်ရှာကြတာပဲလေ၊ သောက်တာဟာ တကယ့်ထွက်ပေါက်လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ဒါဖြင့် ဘယ်မလဲ ထွက်ပေါက်၊ မသိဘူး၊ မသိတော့ ရှိတာသောက်ပြန်ရော၊ ဟိုဆရာတော်ကြီး ဟောသလို မြန်မာလူမျိုးတွေ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးဘူးဆိုတဲ့အတိုင်း ပေါက်တဲ့ပါးစပ်က အသောက်ကို မရပ်နိုင်တော့တာ၊

ဆေးပညာနဲ့ လူမှုရေးရှုထောင့်အတွက် အရက်သောက်တာ အရမ်းမှားနေတယ်၊ သူတို့ရဲ့ကူကယ်ရာမဲ့ ခံစားမှုအတွက် အရက်သောက်တာက မှန်သလား မှားသလား မသေချာဘူး၊ လက်ငင်း ခေါင်းပူစိတ်ရှုပ်တာတော့ အမှူးမပြေခင် ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ အမှူးပြေတော့ နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်၊ ပြန်သောက်နဲ့ သံသရာလည်နေတော့တာ၊ အဲဒါကို တားမြစ်ချင်ရင် ဖြေရှင်းချင်ရင် သူ့ကို သောက်ဖြစ်အောင် စေ့ဆော်ပေးတဲ့အကြောင်းကနေ စရှင်းရမယ်၊ အဖြေတစ်ခု ဝိုင်းရှာပေးရမယ်၊ အရက်သမားဆိုပြီး ပစ်ပယ်မထားဘဲ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံမှုနဲ့ ကောင်းတဲ့လမ်းပေါ် ရောက်အောင် စည်းရုံးပေးရမယ်

အရက်ကြော်ငြာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မျက်စောင်းတောင်
လှည့်မထိုးမိဖို့ ကြိုးစားပေးရမယ်၊ မမဆို ကိုယ်တိုင်ဝင်သောက်ပြီး
တော့တောင် ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ အမြင်ချင်း ဖလှယ်ခဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ရ
တယ်၊ အဲ့ဒီတော့မှပဲ သူလည်း အရက်ပြတ် ဆေးလိပ်ပြတ်ပြီး အ
ကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာတော့တာ ညီမရေ၊ ကဲ... သွားလိုက်ဦး
မယ်၊ နောက်မှာ ဗိုက်သုံးလုံး တန်းစီထားတယ်”

“ဟုတ်... မမ”

အိုဂျီမမ ပြန်သွားမှ သူမလည်း ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ဆေး
ကြောရင်း အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

(အင်း... သူ့ပုံစံက သပ်သပ်ရပ်ရပ်သာနေရင် လူချော
လူခန့်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာကြောင့်များ ငပေတူး လုပ်နေလဲ မသိဘူး၊
စိတ်ပျက်တယ်)

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ကိုဇော်ကြီး... ဒီမှာရှင်းပေးဦး”

“လာပြန်ပြီဟ တစ်မှု”

ဇော်ကြီး သူ့စာအုပ်ပုံဘေးကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်
သလို ညည်းတွားပစ်လိုက်တယ်။ သူရှိတဲ့ တဲထဲကို အသံပဲ နောက်
လာပြီး လူတွေကတော့ အိမ်ရှေ့မြောင်းတစ်ဖက်ရဲ့လမ်းစောင်းမှာ
ပါ။ တစ်ယောက်ကတော့ ပေါက်ကျော်မ၊ နောက်နှစ်ယောက်က
တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ လင်မယား နှစ်
ယောက်ပါပဲ။ ဟိုတလောကမှ မင်္ဂလာဆောင်ထားတဲ့စုံတွဲဆိုတာ
ဇော်ကြီးသိတယ်။ ထွက်ရှင်းမှပဲ ဖြစ်တော့မှာမို့ တဲအပေါက်ငမှာ
ထိုင်ပြီး...

“ဘာလဲဟေ့... ဘာကိစ္စလဲ!”

“သူတို့မွေးထားတဲ့ ကြောင်နှစ်ကောင်ပေါ့၊ ညီမ ဝဲပြတ်

တောင်းထဲ ခဏခဏ သေးလာပန်းတယ်၊ အကြော်ပန်းထဲလည်း ဝင်နှိုက်တယ်၊ မနေ့ညက မနက်ခင်း ပြုတ်ဖို့ ထားထားတဲ့ ပဲခန်းထဲ ချေးလာပါသွားတယ်၊ အဲ့ဒါ အလျော်ပေးဆိုတာ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့”

“အဲ့ဒါကတော့ ဦးဇော်ကြီးရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲတာ ဘာသိမှာလဲ၊ မသိတဲ့တိရစ္ဆာန် လုပ်တိုင်း ကိုယ်က လိုက်လျော်ပေးနေရရင် မခက်ဘူးလား... မလျော်နိုင်ဘူး”

ဇော်ကြီး ရှုံ့မဲ့ပြီး နောက်စေ့ခြမ်းတစ်ခြမ်းလုံးအနှံ့ ကုတ်ပစ်ရင်း...

“အဲ့ဒီကိစ္စ နင်တို့အပိုင် ဆယ်အိမ်မှူးနဲ့ ရှင်းလေ၊ နင်တို့က ငါ့ဆယ်လုံးတန်းထဲမှာ မပါဘူး ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... သွားတော့”

“ကျွန်မတို့ ဆယ်အိမ်မှူးက ခရီးသွားနေတယ်”

“ဒါဆို ရာအိမ်မှူး ဦးအုန်းရွှေနဲ့ရှင်း... ငါမသိဘူး”

“ဦးလေးဆီ ရောက်ပြီးပြီ၊ ဇော်ကြီးနဲ့ရှင်း ငါလွတ်လိုက်တယ် ပြောတဲ့”

“ဟမ်!...”

ဇော်ကြီး ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မလွတ်တော့တဲ့အတွက် စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားတယ်။

“အေး... ငါရှင်းပြီ၊ ဟိုလင်မယား နားထောင်၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ အသိတရား မရှိဘူးဆိုတာ မှန်တယ်၊ အဲ့အသိမရှိတာကို အသိတရား ရှိတဲ့လူ မွေးထားရင် မွေးတဲ့လူမှာ တာဝန်ရှိတယ်ကွ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် သွားလည်တုန်းက မျောက်က အီးနဲ့ပန်းလို့ ကျွန်တော့်မှာ ပေကုန်တာ ဘယ်သူ့မှာ

တာဝန်ရှိလို့ ဘယ်သူက လာလျော်ပေးလို့လဲ”

“အဲ့ဒါ... အဲ... ဟေ့ကောင် လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အဲ့ဒါ မင်းတို့ သွားလို့ အပန်းခံရတာ၊ မသွားရင် ပေစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ မပေချင်ရင် မသွားနဲ့ပေါ့ကွ၊ ချီးပဲ... အခုက မင်းတိရစ္ဆာန်က သူ့အိမ် သွားသောင်းကျန်းတာ၊ ဘယ်လိုလဲ... လျော်မလား!”

“လျော်စရာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အလုပ်မရှိသေးလို့ မိဘတွေ ကျွေးတာ ထိုင်စားနေတာ”

“အိုခေ... မလျော်နိုင်ရင် မင်းကြောင်တွေ ငါ့အိမ်လာပို့၊ ငါ အဲ့ဒီကြောင်တွေ ရောင်းပစ်ပြီး ပေါက်ကျော်မကို အလျော်ပေးလိုက်မယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ!”

“ရတယ်... လာပေးမယ်”

“ပြီးရော... ဟဲ့... ပေါက်ကျော်မ နင်ရော ကျေနပ်လား!”

“ရတယ်... အလျော်ရရင် ပြီးတာပဲ”

“ကိုင်း... ပြီးပြီ၊ ဟိုကောင်... မင်းကြောင်တွေ အခုလာပို့၊ ဟဲ့... ပေါက်ကျော်မ၊ နင့်လျော်ကြေးက မနက်ဖြန် လာယူကြောင်ရရင် ယူသွယ်ကို သရက်တောလမ်းကြားမှာ သွားရောင်းခိုင်းမှာဆိုတော့ မနက်ဖြန်မှ ရမယ်... ဟုတ်ပြီလား!”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို ဒိုးတော့”

အားလုံးပြန်သွားကြမှ သူလည်း မောပြီး တဲထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။ စောစောကမှ ကရင်မတို့လင်မယား ရိုက်ကြပုတ်ကြလို့ သွားရှင်းပြီး ပြန်လာရုံ ရှိသေး၊ ပေါက်ကျော်မတို့ ရောက်လာလို့ ဒီနေ့ခင်း

စာဖတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အာရုံတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပါတယ်။ စာက တော့ ဖတ်ရမယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လာမယ့်နှစ် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းကလေးတွေသင်ဖို့ မိဘတွေလာပြီး ကျီကျထားတဲ့အတွက် သင်ကြားမှုအပိုင်း အထောက်အကူပြု လေ့လာဖို့ပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် တစ်ထုပ်တည်းသာ ကျန်တော့တဲ့ ကော်ဖီမစ်ကို သတိ ရပြီး အဲ့ဒါလေးနဲ့ အာရုံရှင်း၊ အိုခေ။

သူ ကော်ဖီမစ် ဖျော်ပြီး စာအုပ်ပုံဘေးကို ရွှေ့ယူလာလိုက် တယ်။ ကြော်ငြာပဲ ကောင်းတာလား၊ တကယ်ပဲ အာနိသင် ရှိနေတာ လား၊ မသိပေမယ့် သူ့တံခိုင်းလေးထဲ မွေးပျံ့သွားတဲ့ ကော်ဖီမစ်နဲ့ လေးကတော့ စိတ်ကို ကြည်လင်သွားစေတာ အမှန်ပါပဲ။

“မွေးနေတာပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ၊ သွားရည်တောင် လည်လာ ပြီဗျ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘေးအိမ်က စောဦးတစ်ယောက် တဲထဲ ဝင်လာပြီး အပေါက်ဝတိုင်ကို ကျောပေးထိုင်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား၊ ဗိုလ်စော”

“ထွက်မလို့ဟာ . . ရင်ဌေး ပြန်မလာသေးဘူးလေ၊ မနက် အစောကြီးကတည်းက သွားတာ ခုချိန်ထိ ပြန်မလာလို့ ဒေါသဖြစ် နေတာ၊ ဗိုက်ကလည်းဆာ”

“အဲဗျ . . ကျုပ်လည်း ဒီမနက် ထပ်မချက်ဘဲ ညက ကျန် တာနဲ့ပဲ စောစောက စားလိုက်တယ်၊ ကော်ဖီသောက်မလား!”

“အဆင်ပြေတာပေါ့ ဆရာသမားရယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြော ရရင် အနံ့ကလေး လာသတင်းပို့လို့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ရောက်လာ

သေ”

“ကဲ . . ဒါဆိုလည်း သောက်ဗျာ၊ ရော့ . . ဒီမှာ”

“ကျေးဇူးပဲ . . ဟဲဟဲဟဲ”

ဇော်ကြီး တံတွေးမျိုချပြီး သူ့စာအုပ်ပုံတွေကိုသာ မည်းပြီး နှုတ်လိုက်တယ်။

“ကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆာတဲ့အချိန်လေး သောက် လိုက်ရတာ အရသာကို ရှိသွားတာပဲ . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟဲ့ . . စောဦး . . . စောဦး . . . တွေ့လား၊ နင်တို့ပထွေး ဘယ်ခြေရှည်ပြန်လဲ မသိဘူး”

“ဟဲ့ကောင်မ . . . နင်သာ အဆန်ရှည်နေတာ . . ငါဒီမှာ အောင်မာ . . နင်ကများ၊ ဆရာရေ . . သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နားရင်း နှစ်ချက်လောက် ပစ်အုပ်မှ အသံသာလာမှာ”

“ဟေ့လူ . . ပြဿနာ မလုပ်နဲ့နော်၊ သူလည်း ပြည့်စုံ အောင် ရှာဖွေနေရလို့ ကြာနေတာနေမှာ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာရယ် . . စိတ်ချ၊ ကိုယ့်ဆရာ စာဖတ်တော့မှာဆိုတာ သိတယ် . . အေးအေးသာဖတ်”

ပြောပြီး ဆင်းသွားတဲ့ စောဦးကို ကြည့်ပြီး ဇော်ကြီး သက် ပြင်းချတယ်။ ပန်းကန်ကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ကော်ဖီဖန်တီး တောင် မကျန်တော့ပါဘူး။

“ဦးဇော်ကြီး”

မြောင်းထိပ်က လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဇော်ကြီး လန့်ပြီး လှမ်း ကြည့်တယ်။ စောစောက လင်မယားနှစ်ယောက် ကြောင်လာပို့နေ

သိတော့မှ ဇော်ကြီး ဟင်းချပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ဆွဲခြင်းတော့ ပြန်ပေးနော်”

“အေးပါ... အဲဒီမှာနော့၊ ငါ့ခုန်ကျော်ခဲ့မယ်”

ကျော်ထွက်လက်စနဲ့ ယူသွယ်တို့တဲဘက် တစ်ခါတည်း ဝင်ပို့ခဲ့မယ်ပေါ့။ ဇော်ကြီး မြောင်းကို ခုန်ကျော်လာတဲ့အတွက် ချာတိတ်လင်မယားနှစ်ယောက် ကြောင်ထည့်ယူလာတဲ့ဆွဲခြင်းကို ထားပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ဇော်ကြီး ယူကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ... ကြောင်က ကြောင်ပေါက်လေးတွေ၊ ဟေ့... ဟေ့... နေဦး”

သူ လှမ်းအော်လို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

“မင်းတို့ကြောင်တွေက စားမလောက် သောက်မလောက်လေးတွေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရောင်းလို့ရမှာလဲ!”

“အဲဒါ မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ မွေးထားတဲ့ကြောင်ကတော့ အဲဒါပဲ”

နှစ်ကောင်ပေါင်း အစိတ်သားတောင် မရှိတဲ့ ကြောင်ပေါက်ကလေးတွေ ကြည့်ပြီး ဇော်ကြီး နဖူးရိုက်ကာ ကျန်ခဲ့တယ်။
(ငဲ့နှယ်ကွာ...)

၆. ၆. ၆. ၆

“ဦးလေး”

“ဟေ့... ”

ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ရပ်ကွက်ထဲအဝင် ဦးအုန်းရွှေက လမ်းထဲက ထွက်လာရုံ ကြုံလို့ ဇော်ကြီး နီးရာအပင်ရိပ် ဝင်ထိုင်ရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဦးအုန်းရွှေ ရောက်လာပြီး ဇော် ကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

“ဒီနှစ်ရွှေက အတော်ပူတယ်ကွ၊ ငါလည်း အိမ်ထဲ မနေနိုင်တော့လို့ ထွက်လာတာ”

ဦးအုန်းရွှေက ခွန်းတစ်ပတ်တာရိုးပေါ် တံလျှပ်ခိုးတွေ ထနေတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ညည်းတယ်။ သူကတော့ ခေါင်းကို အောက်ငုံချပြီး...

“ပိုက်ဆံရမယ့်အလုပ်ကလေးရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောဦးဗျာ”

“ဟေ့ . . . မင်းမှာ အသုံးပြတ်နေပြီလား!”

“ကျုပ်အသုံးပြတ်တာ ဘယ်ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်စားစား စားလို့ရတယ်၊ ပေါက်ကျော်မတို့ကိစ္စ ရှင်းရခက်နေလို့”

“ဟာ . . . ဘာပြဿနာတုန်းကွ”

“ဟင် . . . ဦးလေးပဲ လွှတ်လိုက်တာလေ”

“ဪ . . . ကြောင်ကိစ္စ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်က သူတို့ မလျော်နိုင်လို့ ကြောင်တွေ ရောင်းပြီး လျော်ပေးမယ်လို့ ပြောတော့ အားလုံးသဘောတူလိုက် တယ်”

“အေး . . . ပြီးပြီလေ”

“ဘာပြီးရမှာလဲ . . . ကျုပ်စိတ်ထဲ ကြောင်ကြီးတွေဆိုတော့ သရက်တောလမ်းထဲ ကြောင်သားရောင်းတဲ့လူတွေကို သွားရောင်း ပေးရင် အဆင်ပြေလောက်တယ် တွက်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ လာပို့ တဲ့ကြောင်က အကောင်လိုက် စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်တာတောင် အရည်ပျော်သွားမှာစိုးရတဲ့ ကြောင်ပေါက်ကလေးတွေဗျ”

“ဟမ် . . . အဲ့ဒီတော့”

“ကျုပ်ပဲ တဲမှာ မွေးထားရတယ်လေ၊ ပေါက်ကျော်မကို ပဲဖိုး လျော်ဖို့ကိစ္စ ကျုပ်အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာမှ ရမှာ၊ အဲ့ဒါပြောနေ တာ”

ဦးအုန်းရွှေ မျက်မှန်လေး ပင့်ကာပင့်ကာနဲ့ စဉ်းစားတယ်။
ခဏကြာမှ ကွမ်းသွေးလေး ပစ်ခနဲ လှမ်းထွေးပြီး . . .

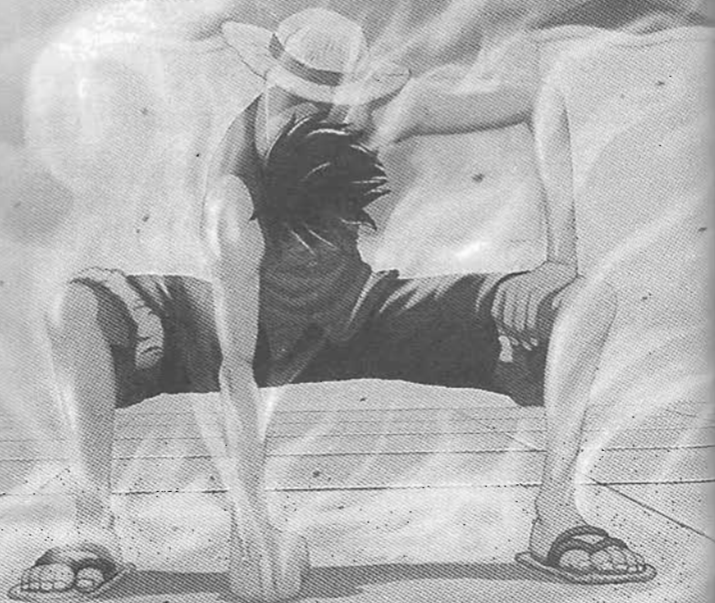
“ဟုတ်ပြီ . . . အလုပ်ရှိတယ်ကွ၊ အတော်ပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ!”

“ချစ်တယ်” စကား
ဘယ်ထွားက
အာသွားမှန်းမသိ...
ကျန်သည့်တ
ဒုက္ခရောက်ပြီ
ဝီလိုဝီလို ပြောမည်နည်း။

အခန်း(လေး)

ဦး
အုန်းရွှေ ခေါ်ရာကို လိုက်လာပြီး ဆရာဝန်မအိမ်ထဲ
ဝင်မယ်လုပ်မှ ဇော်ကြီး ပြန်ဆွဲထားပြီး အသံနှိမ်ကာ မေးတယ်။

“ဦးလေးပြောတာ ဒီအိမ်လား!”

“အေးလေ... ဆေးခန်းအတွင်းဘက်ကို ဆေးသုတ်ဖို့ လူ
နာပေးပါလို့ ပြောထားတာ၊ မင်းနဲ့ တွေ့မှ သတိရလို့လေ”

“ဟာ... ကျွန်တော် အဲဒီမှာ လုပ်လို့ ဘာရမှာလဲဗျ၊ ရတာ
ကို အကြွေးတစ်သောင်းထဲက နှိမ်ချလိုက်မှာပေါ့... ခက်တော့တာ
ပဲ”

“ကဲ... မနှိမ်ဖို့ ငါပြောပေးမယ်”

“ဟာ... မလုပ်ဘူးဗျာ၊ သွားမယ်”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ဦးလှထွန်း ထွက်လာတယ်။

“ဟော... ဦးအုန်းရွှေတို့ပါလား၊ ဒီကိုလာကြတာလား!”

“ဟုတ်... အဟဲဟဲဟဲ... အစ်ကိုကြီး မှာထားတာလေ၊ ဒဂရေးရှင်းအတွက်ဆိုတာ”

“အဲဒါများ... အထဲဝင်လာရောပေါ့ဗျာ၊ လာကြ... အထဲမှာ သမီးရှိတယ်၊ သမီးနဲ့သာ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကြပေတော့၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန် ကိစ္စလေး ပေါ်လာလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဲဒီနောက် ဦးလှထွန်းက သူ့ဘာသာ ခြံတံခါးဖွင့်၊ သူ့ဘာသာပဲ ကားကို နောက်ဆုတ်မောင်းထွက်သွားလို့ ဦးအုန်းရွှေနဲ့ ဇော်ကြီးလည်း ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဪ... ဦးလေး၊ လာ... ထိုင်”

“ထိုင်ကွ ဇော်ကြီးရ”

အားလုံး ဆက်တီဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြတော့မှ သူမက...

“ကိုဇော်ကြီးလား!”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင့်ခြေထောက်က ဒဏ်ရာရော သက်သာရဲ့လား၊ နောက်တစ်ခါတောင် မလာတော့လို့ အခြေအနေ ဘာမှန်းတောင် မသိဘူး”

“သက်သာပါတယ်... အနာလည်း ကျက်တော့မှာပါ”

“ပြပါဦး”

ဆိုတော့လည်း အားနာနာနဲ့ ပြလိုက်တယ်။

“အား... ဆရာမ”

“ဒီမှာ ပြည်တွေ တည်နေတာလေ၊ ကျက်တော့မယ်ဆို”

“ပြည်... ပြည်ကုန်ရင် ကျက်မှာပေါ့ ဆရာမနဲ့”

“ကျက်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ရှင် ဒီအတိုင်း မရတော့ဘူး၊ အခု အနာကို ဆေးမယ်၊ ဆေးတည့်မယ်၊ ဆေးသောက်ရမယ်၊ ဆေးလည်း ထိုးရမယ်”

“ဟာ... ဟိုနေ့က ထိုးပြီးပြီလေ ဆရာမ”

“အဲဒါ မေးခိုင်းကာကွယ်ဆေး၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မက ဆရာဝန်၊ လိုအပ်လို့ လုပ်ပေးတာ”

ပြောပြီး ဆေးသေတ္တာ ယူဖို့ အခန်းထဲ ဝင်သွားကုန်း ဇော်ကြီး ထုလစ်မယ် ကြံနေလို့ ဦးအုန်းရွှေ ဆွဲထားပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းတယ်။

“မင်း ဘာလဲကွ... ကောင်းစေချင်လို့ လုပ်ပေးတဲ့ဟာ”

“မကောင်းဘူးဗျ... အဲသလောက် အားနာစရာတွေ များလာရင် ကျုပ်လုပ်အားခကို ဘယ်မျက်နှာနဲ့ တောင်းရတော့မှာလဲ”

“မပူနဲ့... ငါတာဝန်ယူတယ်”

သူမ ပြန်ထွက်လာလို့ နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ အနာကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ်ပစ်ပါတော့တယ်။

“အား... အားဗျ... အား”

“အော်လိုက်တာရှင်... ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“အား... ဆရာမ ဇာနည်ကြီးက သားစိုးကျနေတာပဲ”

“မွေမှကောင်းမှာ နည်းနည်းအောင့်ခံ”

“အား! . . .”

ဇော်ကြီး ဆယ်မိနစ်စာလောက်တော့ အီဆိမ့်သွားတယ်။

“နောက်ရက်တွေ ပုံမှန် ဆေးလာထည့်. . . လာပြ၊ ဆေးက တော့ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို သောက်ရမယ်”

“ဟာ. . . ဒါဆို ကျုပ်အရက်မသောက်ရဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်. . . ဆေးသောက်နေရတဲ့ရက်တွေမှာ အဲ့ဒါ နားထားရမယ်”

ဇော်ကြီး ခေါင်းကုတ်နေလို့ ဦးအုန်းရွှေက. . .

“အနာကျက်မှ ပြန်သောက်ပေါ့ကွာ. . . မင်းကလည်း၊ ကဲ ဆရာမ၊ သူက အခန်းအလှဆင်တာတို့ ဆေးသုတ်တာတို့တော့ ကျွမ်းတယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ရေနံချေး သုတ်တဲ့အိမ်မှန်သမျှ သူ လက်ရာတွေချည်းပဲ၊ ဆရာမ မယုံရင် လိုက်ကြည့်၊ မည်းမှောင်ပြီး ခိမ့်ခံနေတာ၊ လက်ရာသိပ်ကောင်းတယ်”

သူမ မပွင့်တပွင့် ရယ်ပြီး. . .

“ဦးလေးရဲ့. . . ကျွန်မဆေးခန်းအတွင်းဘက်မှာ ရေနံချေး သုတ်ရမှာလား!”

“ဟေ. . . သိဘူးလေ”

ဒီတော့မှ ဇော်ကြီးက. . .

“ဒီလိုပါ ဆရာမ၊ ရေနံချေး သုတ်တာကတော့ ပိုက်ဆံရ အောင် ရတဲ့အလုပ် လုပ်တာပါ။ အခန်းအလှဆင်တာတို့ ဒဂရေးရှင်း ပိုင်းကတော့ ကျုပ်ဝါသနာအရ သီးခြားလေ့လာထားပါတယ်၊ လုပ်

“သိဆီရင် လုပ်နိုင်အောင်လို့ပါ”

သူမ အနည်းငယ်လောက် စဉ်းစားတယ်။

ခဏကြာမှ. . .

“ကောင်းပြီလေ. . . ဟိုမှာ သွားကြည့်ပြီး ရှင့်ဆီက အကြံ ညွှန်ကို နားထောင်ကြည့်တာပေါ့”

အဲ့ဒီနောက် သူတို့သုံးယောက် ဆေးခန်းအနောက်ဘက် တံခါးပေါက်ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ကြတယ်။ အခန်းကတော့ ဆယ်ပေ အခန်းဖွင့်နဲ့ နောက်ကို ဆယ်ငါးပေအရှည်လောက် ထားပြီး ဆောက် ထားတာပါ။ လောလောဆယ် အခန်းမဖွဲ့ရသေးတော့ ဟောခန်းကြီး ဖြစ်နေသေးတာကို ဇော်ကြီးလိုက်ကြည့်ရင်း. . .

“ဆေးခန်းဆိုတာက အိမ်ဧည့်ခန်း၊ ရှေးဆိုင်ခန်းတို့ အခြား အခန်းဖွဲ့စည်းမှုမျိုးနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်တော့ အရောင်ရွေးချယ်တာက အစ သတိထားသင့်တယ်၊ အရောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်အမြင် ကတော့ အခန်းနံရံတွေကို ကြက်ပေါက်ရောင် လင်းလင်းလေး ထား ပြီး မျက်နှာကျက် ထည့်ရင် မျက်နှာကျက်မှာ နို့နှစ်ရောင်အဖြူမျိုးကို ထားချင်တယ်။

ဝေဒနာအတွက် စိတ်ပင်ပန်းရတဲ့လူနာအတွက်ရော လူနာ အတွက် စိတ်ပင်ပန်းရတဲ့ ဆရာမအတွက်ပါ စိတ်သက်သာရာ နဲ့စေ တဲ့အရောင်လို့ ထင်တယ်လေ”

လှည့်ကြည့်တော့ သူမမျက်နှာလေး လင်းကြည်လာတယ်။

“ကျွန်မ အဲ့ဒီအရောင်ကို ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ လည်း အဲသလိုပဲ သုတ်ထားတာ၊ ရှင် အတွေးကောင်းသားပဲ၊ အဲ့ဒီ

ပြီလေ... အခန်းဖွဲ့ဖို့ကရော”

“အခန်းဖွဲ့တာရော မျက်နှာကျက် တပ်တာပါ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့အရောင်အတိုင်း ရနိုင်တဲ့ ဖိုင်ဘာတွေ သုံးရင် ပိုကောင်း တယ်။ ဘုရင့်နောင်မှာ အော်ဒါပေးပြီး မှာလို့ရတယ်”

“ဟုတ်လား... အဲ့ဒါ ကျွန်မ ပိုသဘောကျတယ်။ ဟို... အပွင့်တွေ အကွက်ဆန်းလှလှလေးတွေတောင် ပါတဲ့ ဖိုင်ဘာနံရံချပ် တွေလေ”

“ဟုတ်တယ်”

“အိုခေ... ကျွန်မ ရှင့်ကို အလုပ်အပ်လိုက်တော့မယ်... ကျေးဇူးပဲ၊ ဦးလေးရဲ့ရေနံချေးသုတ်တဲ့သူက အလာကြီးပဲနော်... ဟင်းဟင်းဟင်း၊ ကဲ... ရှင် အဲ့ဒီမှာ တိုင်းတာပြီး အစီအစဉ် ဆွဲပေ တော့၊ မနက်ဖြန် အလုပ်စတော့၊ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲ လာခဲ့ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူမ ထွက်သွားမှ ဦးအုန်းရွှေက...

“အဆင်ပြေပြီ မဟုတ်လား၊ လုပ်ခရရင် ငါ့လည်း လက်ဖက် ရည် တိုက်ဦးနော်”

“အဲ့ဒါ ထားပါဦး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမပါဘဲ ဘာနဲ့ တိုင်းရ မှာလဲ!”

“အို... လက်နဲ့ တောင်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ နှစ်တောင် တစ် ကိုက်ကွာ၊ တစ်ကိုက်မှာ သုံးပေရှိတယ်”

“တော်လိုက်တာဗျာ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပေတဲ့ အတွက်အချက်ကတော့

မစမ်းနဲ့ မောင်၊ တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက်ထွက်ရင် သုံးရက်ထွက်ဖို့ ဝင်အောင် ထွက်နိုင်တယ်၊ မဝင်တဲ့သုံးရက်မှာ ရှိတာကုန်သွားလို့ ဝင်တဲ့ရက် မထိုးနိုင်တာ၊ မဟုတ်ရင် ငါသူဌေးဖြစ်တာ ကြာပေါ့”

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

လုပ်ပြီဆိုတော့လည်း အလုပ်နဲ့ တူအောင် ဇော်ကြီး ကြီး
စားတယ်။ အခန်းဖွဲ့မှုအပိုင်းက မလိုဘူးဆိုတာတောင် လက်သမား
ကဏ္ဍတွေ အများကြီး ပါဝင်နေလို့ ကျော်မိုးသက် ခေါ်ပြီး အကူအညီ
ယူရတယ်။ ကျော်မိုးသက်က လက်သမားလည်းဟုတ်၊ ပန်းရံဆရာ
ဆိုလည်း ဟုတ်တော့ အနည်းဆုံး လက်သုံးကိရိယာကအစ သူ့ဆီမှာ
အပြည့်အစုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား။

အဲ့ဒါကြောင့် ကျော်မိုးသက်နဲ့အတူ ဆေးခန်းရှေ့တံခါး
ပေါက် ဖွင့်ပြီး အတွင်းခန်း ဖွဲ့ဖို့နဲ့ မျက်နှာကျက် တပ်ဖို့ကိစ္စ တိုင်းတာ
နေတုန်း ရင်ငွေးတစ်ယောက် သူ့ကလေးတစ်အုပ်နဲ့ ရောက်လာ
တယ်။

“ဟဲ့... ရင်ငွေး ဘာလဲ!”

“ဒါ... ဒါ... ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့လား!”

“ဟုတ်တယ်... နင်ပြမလို့လား!”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီ... ဒီဒေါက်တာမနာမည်က ယွန်းမိမိ
သားလို့ သိချင်တာ၊ သူများတွေက ဟုတ်တယ်ပြောနေလို့”

“ဟာ... ငါဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ!”

“ဟုတ်တယ် မရင်ငွေးရေ... ကျွန်မပါပဲရှင်”

“ဟာ... ဆရာမ”

နောက်တံခါးပေါက်ကနေ အသံပေးရင်း ဝင်လာတဲ့ သူမကို
ကြည့်ပြီး ရင်ငွေး အတော်အမြဲသွားတယ်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာမရယ်၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ကလေး
တွေ၊ အဲ့ဒါ နင်တို့ကျေးဇူးရှင်၊ ထိုင်ကန်တော့ကြ... ထိုင်ကြ”

“ဟာ... မရင်ငွေး ဘာလုပ်တာလဲ!”

“ကန်တော့ခံပါ ဆရာမရယ်... ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

သူမ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာဘဲ ရှိနေသလို ရင်ငွေးတို့ သား
အမိတွေလည်း ဝမ်းသာအားရ ကန်တော့ကြတယ်။

“မရင်ငွေးတို့က ဒီမှာနေတာလား!”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဒီ... ဒီဆရာနဲ့ အိမ်ချင်းကပ်ရက်ပဲ”

“ဪ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မလည်း ဒီမြို့က ဆေးရုံမှာ
တာဝန်ကျလို့ ဖေဖေနဲ့အတူ ဒီမှာပဲ ခြံဝယ်ပြီး ပြောင်းနေလိုက်တာ
လေ၊ နောက်ကို အကူအညီ လိုတာရှိရင် လာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ခိုင်းစရာအလုပ် ရှိရင်လည်း ကျွန်မကို
ခိုင်းပါ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ... ရော့... ဒါက ကလေး

တွေအတွက် မုန့်ဖိုး”

သူမက မုန့်ဖိုးလို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပေးပေမယ့် သုံးထောင်လောက် ရှိလို့ ရင်ငွေတို့အတွက် ဈေးသုံးဖြစ်သွားတယ်။ ဇော်ကြီးလည်း ကြည့်မြင်ပြီး ပီတိဖြစ်တယ်လေ။ ဘာပဲပြောပြော မရှိတဲ့သူအတွက် ဒီငွေက အတော်ခရီးရောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ရင်ငွေသွားတော့မှ သူမက...

“မရင်ငွေဘဝက သနားဖို့ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကျုပ်အိမ်ဘေးမှာ နေတော့ သိပါတယ်”

“အခု သူ့ခါးပေါ်က ကလေးကို ကျွန်မပဲ မွေးပေးလိုက်တာလေ”

“ဪ... ”

“ရွှေပြည်ဟိန်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ကုသိုလ်တော်အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်မလည်း ဒီကို မကြာခဏ လာဖူးတော့ သူနဲ့က အဲ့ဒီမှာ ပထမဦးဆုံး ဆုံတာပေါ့”

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်၊ အဖွဲ့ခွဲ(၁၉)မှာ အပတ်စဉ် လာကုတဲ့ဆရာဝန်တွေကတော့ သူ့ရဲ့ Family Doctor ပဲ”

“သူ့ရဲ့မိခင်စိတ် ဝီရိယအား ကောင်းပုံကလည်း ချီးကျူးစရာပဲ၊ ဒီမှာ ဆေးရုံရှိပါလျက်နဲ့ ရန်ကုန်က ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကို ရောက်အောင် လာပြတာလေ၊ အမှန်က သူမွေးဖွားဖို့ထက် သူ့သမီးလေး ရင်ကြပ်ရောဂါဖြစ်လို့ ဒေါက်တာသန်းထိုက်က ဆေးရုံလွှဲပေးရင်း သူရောက်လာတာ၊ အဲ့ဒီမှာ ကလေးကို ဆေးကုရင်း သူလည်း

မွေးရောဆိုပါတော့၊ သူ့ခမျာ ကံဆိုးရှာပါတယ်၊ အဲ့ဒီကလေး ကိုယ်ခန့်ရမှ ယောက်ျားက မြွေကိုက်လို့ သေသွားရရှာသတဲ့”

“ဗျာ!... ”

ကျော်မိုးသက် လန့်အော်လို့ ဇော်ကြီး လက်ကုတ်ပြီး သတိပေးထားလိုက်တယ်။

“ဒီမှာလည်း ကလေးတစ်ယောက် လာမွေး၊ တစ်ယောက်က ဆေးရုံတင်ထားရ၊ အိမ်မှာလည်း ကလေးအကြီးနှစ်ယောက်ကို ဘေးအိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဆရာဝန်ဆရာမတွေလည်း သနားပြီး သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြ စောင့်ရှောက်ကြတယ်လေ၊ သူ့ကလေးလည်း ဆေးရုံဆင်း၊ သူလည်း မွေးဖွားပြီးပြန်တော့ ကျွန်မတို့အားလုံး စုပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်ကြသေးတယ်၊ အင်းလေ... မုဆိုးမဘဝနဲ့ သားသမီးတွေ ရုန်းကန်ကျွေးမွေးနေရတာ သနားစရာပါ၊ ဒီက ကိုဇော်ကြီးတို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးကြပါရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း သူတို့သားအမိကို ကူညီကြပါတယ်”

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ ကိုဇော်ကြီးတို့ ဒီနေ့ ဘုရင့်နောင် သွားမှာ မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်... ဒါလေးပြီးရင် သွားမှာပါ”

“အင်း... ဖေဖေ ဒီနေ့ ရန်ကုန်တက်ဦးမလား မသိဘူး၊ တက်ရင် ကားကြိုလိုက်လို့ရတယ်လေ၊ မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ယွန်းမီမီ ထွက်သွားမှ ကျော်မိုးသက် မအောင့်နိုင်သလို

www.burmeseclassic.com

ပွင့်ထွက်လာတယ်။

“စောဦးက ဘယ်မှာ မြွေကိုက်သေလို့လဲ၊ မနေ့ကတောင် ဆိုင်မှာ ဝင်မော့နေသေးတယ်”

“သိတယ်... အဲ့ဒါ ရင်ဌေးရဲ့အရေးပေါ်လှုပ်ရှားဝင်တွေ၊ ငါသိသလောက်တော့ သူ့သမီးအကြီး မွေးတုန်းက သူ့ယောက်ျား မိုးကြိုးပစ်ခံရလို့ သေတယ်၊ အလတ်မ မွေးတော့ စောဦး လေဖြတ် နေသတဲ့၊ ခုတစ်ယောက်တော့ မြွေကိုက်တယ်”

“ဘုရား... ဘုရား... နောက်တစ်ယောက်သာ ထပ်မွေး ရင် စောဦး မြေမျိုခံရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး သူ့ ဉာဏ်စွမ်းနဲ့သူ ကြိုးစားတာ၊ စောဦး ဒေါ်ပွချင်ပွမယ်၊ သူ့သားသမီး တွေအတွက်တော့ ရင်ဌေးက မိခင်ကောင်းပဲကွ၊ ရင်ဌေးလို သား သမီးတွေ အများကြီး မွေးထားပြီး ရင်ဌေးလောက် ဝီရိယ မထုတ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေတဲ့မိခင်တွေနဲ့ နှိုင်းစာရင် သူက စံပြပေါ့ကွာ”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ နောက်က ခြေသံကြားလို့ သူတို့နှစ် ယောက် စကားဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

“ဒီနေ့တော့ ဖေဖေ မသွားဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မပဲ သွားရမှာ၊ ဆေးခန်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်ဖို့ရှိတယ်လေ၊ ကျွန်မကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟာ... အားနာပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာပဲ လိုင်းကားနဲ့ သွားပါ့မယ်”

“အို... အပန်းမကြီးပါဘူး၊ လမ်းကြုံနေတာပဲ၊ ဘယ်

အချိန် သွားကြမလဲ!”

“အင်း... ကျွန်တော်တို့ ခဏပြန်ပြီး ဆယ့်တစ်နာရီ လောက် အရောက်ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်မလည်း အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်မယ်၊ ဪ... ဒါက ကိုဇော်ကြီးတို့အတွက် လုပ်အားခ ကြိုငွေ”

တစ်သောင်းထက် မနည်းဘူးဆိုတာ ခန့်မှန်းမိလို့ ဇော်ကြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီနေ့တော့ ပေါက်ကျော်မ ပဲဖိုးလျော်နိုင်ပြီလေ။

“ကားခ အကြွေးတစ်သောင်းကတော့ နောက်မှ ဖြတ်ရ မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

လမ်းပေါ် ရောက်တော့ ကျော်မိုးသက်က...

“အဆင်ပြေသားဟ... မောနင်းပက်လေး ဝင်ဆွဲကြမ သား!”

“ငါ နားထားတယ်”

“ဟမ်... မင်းက”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာမက မသောက်ရဘူးလို့ တားထား တယ်”

ကျော်မိုးသက်အကြည့်တွေ အရောင်တလက်လက် ဖြစ် သွားတယ်။ (အဟက်ဟက်... ဒီကောင်ကြီးတော့)

ချစ်သူကထမင်းကြမ်းဆို
ကိုယ်ကတော့မဲပြတ်
ဆီဆမ်းပြီးတွယ်ထုတ်လိုက်ရလို့ကတော့
ပိုက်တောင်ကော့သွားဦးမယ်
အယ်...
ဆီကုန်နေပြီဟ...။ ။

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း(ငါး)

ဇော်ကြီးက သူ့ဘက်က ဘေးတံခါးမှန်ကို ဆွတ်တင်ထား
လိုက်လို့ ကျော်မိုးသက် မျက်နှာရှုံ့ပြီး...

“ဖွင့်ထားလေကွာ... လေဝင်တာပေါ့ကွ”

“မင်းဘက်က ပွင့်နေတာပဲကွာ... တော်ရောပေါ့၊ ငါက
လေတိုးတာ မခံနိုင်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မီးယပ်ချမ်း ထနေလို့လား!”

ဇော်ကြီးဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အသာထောင့်ကပ်မိုန်းပြီး
လိုက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ကားရေမွှေးနံ့လေး သင်းနေတဲ့ကား
ထဲမှာ သူမရဲ့ကိုယ်သင်းနံ့လေး သေချာပေါက် ရှိနေမှာမို့လို့ မှန်တံခါး

ပိတ် အနံ့ခွဲပြီး ရင်ခွန်ခွဲချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲခွဲခွဲ သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ သောက်တတ်တဲ့သူတွေဆီက ရလေ့ရှိတဲ့ ချဉ်စူးစူး အနံ့တစ်မျိုးပဲ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရနေတာကြောင့် ကျော်မိုးသက်နား ကပ်ပြီး...

“မင်းသွားချလာသေးလား!”

“အေး...”

“မင်းကွာ... ငါ့မှာထားရက်နဲ့”

ပြောပြီး သူ့ဘေးက တံခါးကို လျှောခနဲ ဆွဲချပါတော့တယ်။ တဟူးဟူးဝင်လာတဲ့ လေအလျင်နဲ့မှ သူရနေတဲ့အနံ့ဆိုးတွေ သက်သာသွားပြီး နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ သူမမျက်နှာလှလှလေးကို အားတုံအားနာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သွားတယ်။

သူကအကြည့် သူမကလည်း တစ်ချက်ပြန်မော့အကြည့်နဲ့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားလို့ သူ့ရင်တွေဟာ ဟိုတုန်းက တော်လှန်ရေးနေ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ပစ်ဖောက်သလို ဖန်းခနဲ ဖိုင်းခနဲ ဖွာလန်ကြိုကုန်တယ်။

“ကိုဇော်ကြီး”

“ဗျ... ဗျာ”

“ဗျာဗျ... လုပ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းထူးတာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ”

ကိုယ့်ဘာသာ လန့်ပြီး ထစ်ငေါ့နေကာမှ ကျော်မိုးသက် ဝင်နှောက်နေပြန်လို့ အနေခက်ပြီး သူမ ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတာကို ဂရုစိုက်နေလိုက်တယ်။ သူမက ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်

ရင်း...

“ကျွန်မတို့ လူခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖီးရယ်ဒီကယ်ဆိုတာ ရှိတယ် နီးနီးလေး အများနားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးပေါ့။ အစားအသောက် အနေအထိုင် ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း အဲ့ဒီအဆိပ်ဟာ သူ့အလိုလို ထွက်ပေါ်နေတာလေ။ ဒါကို အသည်းက တာဝန်ယူပြီး ချေဖျက်ပေးရတယ်။ ဆေးပညာအရ ဓာတ်ခွဲကြည့်တော့ အရက်ဟာ ဖီးရယ်ဒီကယ် အများဆုံး ပါဝင်နေတဲ့ ယမကာဖြစ်နေတယ်။ သူ့သဘာဝ အလိုလို ထွက်နေတဲ့ ဖီးရယ်ဒီကယ်တွေကို အသည်းက သူတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူပြီး ချေဖျက်ပေးနေတဲ့ကြားထဲက အရက်သောက်လိုက်လို့ ပါလာတဲ့ ရယ်ဒီကယ်တွေကိုပါ ထပ်ပေါင်းပြီး ဖျက်ရတော့ အသည်းခမျာ မနားရရှာဘူးလေ။ မနားရတဲ့အပြင် ပင်ပန်းပန်းပန်းနဲ့ ကို အင်အားသုံးပြီး ဖျက်ပေးရတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူ့မှာ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး။ အဲ့ဒီမှာ အသည်းလည်း ပျက်စီးမယ်။ ဖီးရယ်ဒီကယ်ရဲ့နှိပ်စက်ဒုက္ခပေးမှုကြောင့် တခြားကိုယ်တွင်းအစိတ်အပိုင်းတွေလည်း ယိုယွင်းပျက်စီးလာမယ်။ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လာတယ်။ အဲ့သလောက် ဆိုးကျိုးများတဲ့အရက်ကို မဖြတ်နိုင်သေးရင် ကြိုးစားပြီး လျှော့သောက်ဖို့ ကျွန်မအကြံပေးချင်တယ်။ တတ်နိုင်ရင် လုံးဝဖြတ်လိုက်ဖို့အထိ ကြိုးစားစေချင်တယ်။ ရှင်ဖြတ်မယ်ဆိုရင် လိုအပ်တဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ကုသမှုအပိုင်းမှာ ကျွန်မတာဝန်ယူပေးမယ်လေ”

သူမက ဘယ်သူ ဘာပြောမလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သ

www.burmeseclassic.com

ဘောမျိုး စကားဖြတ်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ကျော်မိုးသက်က...။

“ဆရာမ ပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဆို လုံးဝဖြတ်သင့်ပါတယ်”

“ဒါပေါ့ရှင်... မကောင်းမှန်း သိပြီပဲဥစ္စာ”

သူမ အဲ့သလို အားတက်သရော ပြောလိုက်ပြီးမှ ကျော်မိုး သက်က...။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်ရင် သေမှာပဲ”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်... မသောက်ဘဲ တစ်ရက်ပဲ နေလိုက်၊ ကျော နဲ့ရင်နဲ့ ညှပ်ပြီးအောင့်တဲ့ဒဏ်က အသက်ထွက်မှာစိုးလို့ ပါးစပ်ကို မဖွင့်ရဲဘူး”

“ဟုတ်လား... အသက်က ပါးစပ်က ထွက်တာလား!”

“မသိဘူးဗျ... ကျွန်တော်မြင်ဖူးတဲ့ မသာတွေကတော့ ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး... ဂေါ့... ဂွီ... ဆို သေရော”

“အခစ်ခစ်ခစ်”

သူမ ကိုယ်လေး လှုပ်သွားအောင်တောင် ရယ်ပစ်ပြီးမှ...။

“အဲ့ဒီအောင့်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မအတွေ့အကြုံအရ ပြောပြ မယ်”

“အရက်သောက်တဲ့သူတွေ အများဆုံးဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါ လက္ခဏာတစ်မျိုး ရှိတယ်။ အဲ့ဒါ ဝမ်းကိုက်ပိုး အသည်းစိုက်ပြီး အ သည်းမှာ ပြည်တည်နာ ဖြစ်တဲ့ရောဂါပေါ့။ ဒီရောဂါကို မသောက်တဲ့

သူတွေမှာလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ တချို့ အမြဲတမ်းလိုလို ဝမ်းချုပ် တတ်ကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရောဂါဖြစ်နေတာကို တိတိကျကျ သိနိုင်တာလည်း မြန်မယ်။ အရက်လည်း မသောက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကုရလွယ်ကူပြီး အသက်အန္တရာယ် မရှိဘူးပေါ့။ တကယ် လို့ သောက်နေတဲ့သူဆိုရင် အတော်ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ကုရတတ်ပါ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝမ်းကိုက်ပိုးက အရက်ကို အရမ်း ကြိုက်တာရှင်၊ ရှင်တို့က အရက်နဲ့ တခြားအစားအစာ တစ်မျိုးမျိုးကို အမြည်းလုပ်ပြီး သောက်တာ၊ ဝမ်းကိုက်ပိုးက ရှင်တို့အသည်းကို ဖဲ့စားပြီး ရှင်တို့ သောက်ချလိုက်တဲ့အရက်နဲ့ မူးပြီးမှိန်းတာ”

“ဟာ...”

ဇော်ကြီး တကယ်လန့်သွားတာပါ။

“သူက ရှင်တို့အသည်းထဲမှာ ဝင်ခွေပြီး စားလိုက်သောက် လိုက်ပေါ့ရှင်၊ သူတို့ နီးလာတာနဲ့ အသည်းကို အားပါးတရ ဖဲ့စား တယ်။ အဲ့သလို အစားခံနေရတဲ့အချိန်မှာ အောင့်တဲ့ဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ခံစားရတယ်။ ရှင်တို့အထင် လေခိုတယ် လေအောင့် တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် နေညိုရင် လေပြိုတယ်ဆိုတဲ့စကားတောင် ပြောပြောနေကြတာလေ”

“အဟုတ်ပဲ ဆရာမ”

“အဲ့ဒါ ဟိုကောင်တွေ ရှင်တို့အသည်းကို စားနေတာ၊ အဲ့ဒီ မှာ ရှင်တို့က သောက်ချလိုက်ရော၊ သောက်တော့ အဲ့ဒီပိုးတွေလည်း မူးပြီး မှိန်းသွားရောလေ၊ အောင့်တာ သက်သာသွားတော့... အောင့် ရင် သောက်ချလိုက်၊ အောင့်တာ သက်သာမယ်ဆိုတဲ့အသိက ရှင်တို့

ဆီမှာ ရလာတယ်။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့ အောင့်လို့ သောက်တယ်။
ဝမ်းကိုက်ပိုးက စားပြီး မှိန်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကာလကြာရှည်လာတော့
အသည်းလည်းကုန်၊ အသက်လည်း ကုန်ပေါ့ရှင်”

“ဟာ... ဆရာမ၊ ကျွန်... ကျွန်တော်... အဲ... အဲဒီလို
ဖြစ်နေတာလားဟင်”

ကျော်မိုးသက် အတော်လန့်ခါပြီး မေးတော့ သူမက...

“သေချာချင်ရင်တော့ မက်ဒီကယ်ချက်အပ် လုပ်ကြည့်ရမှာ
ပေါ့၊ အနည်းဆုံး သွေးစစ်၊ ဆီးစစ်၊ အာထရာဆောင်း ရိုက်ရမှာပဲ
လေ၊ ဒါဆို အဖြေထွက်ပါတယ်။ အနာသိရင် ဆေးရိုပါတယ်ရှင်...
သိပ်ပြီးစိတ်မပူပါနဲ့”

သူမ ခပ်အေးအေး နှစ်သိမ့်ပေးရင်း နောက်ကြည့်မှန်ကနေ
ငြိမ်နေတဲ့ဇော်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

အဝေးမြင်ကွင်းဆီ အကြည့်ပို့လွှတ်ပြီး တွေ့တွေ့ငေးငေး
လေး ဖြစ်နေတဲ့ ဇော်ကြီးကို သူမ အခုမှပဲ သတိထားမိပါတယ်။
ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ အကုန်အစင် ရိတ်သင်ရှင်း
လင်းထားတဲ့အတွက် မည်းနက်တဲ့ မျက်ခုံးထူထူကြီးနဲ့ မျက်တောင်
ခုည့်ရှည်ကော့ကော့တွေဟာ အထင်းသားပဲ ပေါ်လာတယ်လေ။
ပြီးတော့ ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင်တဲ့နှာတံနဲ့ သူ့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံ
ပေါ့။ မိန်းကလေးတွေ ဗျူဟာပါလာမှာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တင်ပြီး
ညှိုင်နင်နဲ့ ပိရိအောင် ပုံဖော်ရတဲ့ အနားသတ်မှုမျိုး သူ့မှာ မိမွေးဖမွေး
အတိုင်း တိတိရိရိ ဖိဖိဖောင်းဖောင်းလေး ဖြစ်နေတာဟာ ဘယ်
လောက်များ မနာလိုစရာကောင်းလိုက်သလဲဆိုတာ။ အဲသလောက်

လှတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက အင်မတန် စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ အရက်
ကိုပဲ တခုတ်တရ သောက်နေတယ်တဲ့လား ရှင်ရယ်။

“ဆရာမ”

“ရှင့်... ရှင်”

“ဟော... မှားပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်၊ ရှင်... ရှင့်ပါ

ဆရာမရဲ့... ဟဲဟဲဟဲ”

ကျော်မိုးသက် လုံးဝအလစ်မပေးဘဲ ဝင်သုတ်ပြန်သဖြင့်
သူမ ရှက်သွားကာ...

“ကျွန်မ လန့်ပြီးထူးမိတာပါရှင်၊ တခြားကို အတွေးရောက်
နေလို့လေ”

ထိုအခါ ဇော်ကြီးက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကျွန်တော်တို့ကို ဆေးပညာနဲ့ ခြောက်
လှန့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့လား!”

“အမှန်ပဲ ကိုဇော်ကြီး၊ ရှင်တို့တွေကို အဲဒီလောက် ခြောက်
လှန့်တာတောင် သောက်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပေမယ့် စိတ်
မကောင်း မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်မသာ ကိုယ်မနုမော့လို့ စောစောအသေ
ခံနေတာများ လွမ်းစရာလား!”

ဇော်ကြီး လှမ်းကြည့်တော့ သူမလည်း ကြည့်တယ်လေ။
ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်တဲ့အပြုံးတွေနဲ့ပဲ အကြည့်
လွှဲကြတယ်။ ကားက ဘုရင့်နောင် ရောက်လာပြီမို့လို့...

“ကဲ... ဆရာတို့ရှင့်၊ ကျွန်မ ဘယ်မှာများ ရပ်ပေးရမှာလဲ”

“ရှေ့မှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ ဆရာမ၊ ဟိုက ကားမှတ်တိုင်ဆိုင်

ရပါပြီ”

“အပြန်ကော”

“အာ... အပြန်တော့ ဆရာမကားနဲ့ တင်လို့မရဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်နဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်”

“အိုဇေ... ဒါဆို ကျွန်မပြန်မကြိုတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ ဘုရင့်နောင်မှာပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ လမ်းလျှောက်လာရင်းနဲ့ ကျော်မိုးသက်က...

“ဇော်ကြီး”

“အင်း... ပြော”

“မင်း ဆရာမကို ကြိုက်နေပြီမဟုတ်လား!”

“အေး”

“ငါလည်း ကြိုက်တယ်”

“ဘာကွ!”

“ဟ... ငါလည်း လူပျိုလေကွာ”

ဇော်ကြီး အူတိုပေမယ့် စိတ်ရှည်ပေးလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နည်းပြကြီးသာ ခွင့်ပြုရင် အရန်ထိုင်ခုံက ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ခြေစွမ်းပြခွင့် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ် ဘယ်လိုပဲ ပတ်ကားလှိုင်းနပ်ထဲ လူဖြစ်နေပစေ မင်းမပါရဘူးလို့ တားဆီးခွင့် မရှိဘူးဆိုတော့ကား...။

၂၄ ၂၄ ၂၄ ၂၄

ရှေ့လဆီ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့မှာမို့လို့ ဇော်ကြီး တဲရှေ့မှာ ကလေးတွေနဲ့ တစ်ချို့ကလေးမိဘတွေ တစ်စုတစ်ဝေး ရောက်ရောက်နေတတ်တယ်။ အခမဲ့ ပညာဒါနဆိုပေမယ့် ဇော်ကြီးက သူ့ကျောင်းနဲ့ သူ့စည်း သူ့ကမ်းတော့ ရှိတယ်။ ကလေးတွေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် သူ့ဆီ စာလာသင်တာမျိုးကို သူလက်မခံဘူးလေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီခေတ်ကလေးတွေက ကိုယ့်ထက်ငယ်ပြီး ကိုယ့်ထက် လည်တယ်လို့ ပြောရမယ်။ တစ်နှစ်က ရှစ်တန်းကျောင်းသားတွေ သူ့ဆီ အတော်များများ ရောက်လာကြတယ်။ နောက်သိရတာက အဲဒီကလေးတွေက သူ့ဆီမှာ အခမဲ့ သင်ပြီး အိမ်မှာတော့ နာမည်ကြီး အပြင်ကျူရှင်တက်နေသလို ပုံမှန်ကျူရှင်လခတောင်းပြီး သုံးပစ်ကြတယ်။ ဂိမ်းကစားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်ထိုင်တယ်။ အဲဒီကနေ ဆေးလိပ်သောက်၊ ထန်းရည်သောက်တဲ့ အထိ အဆင့်တက်လာကြတယ်။ စားမေးပွဲလည်း မအောင်တော့ ဇော်ကြီးက သူတို့မိဘတွေကို ခေါ်ပြီးဆူတယ်လေ။ အဲဒီမှာ အခြေ အနေမှန်ကို နားလည်ပြီး ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေရဲ့ ဆရာနဲ့မိဘ အပေါ် ဖျံကျနည်းကို သဘောပေါက်သွားတာပါ။ အဲဒါကြောင့် နောက်ပိုင်း အတန်းကြီးကြီးငယ်ငယ် သူ့ကျောင်းမှာ အခမဲ့ ပညာ သင်ခွင့်ရဖို့ မိဘကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကျောင်းသား ကိုယ်ခေါ်ပြီး လာ အပ်။ မဟုတ်ရင် လက်မခံဘူး။ မိဘအနေဝေးပြီး မိဘမရှိတဲ့သူဆို လက်ရှိ အနီးဆုံး အုပ်ထိန်းသူက လာအပ်မှပဲ လက်ခံတယ်။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း သူ့ခြံဝိုင်းလေးထဲ ကျောင်းအပ်မယ့်ကလေးတွေနဲ့ မိဘတွေ ပြုံပြီးကျနေတာပါ။

ဒါကို ဇော်ကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် လက်ခံပေးပြီး မိဘ တွေဘက်က လိုအပ်တဲ့ ဂရုစိုက် ပံ့ပိုးမှုကိုလည်း သေသေချာချာ မှာပေးတယ်။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ လစဉ်စာမေးပွဲ ရှိတယ်။ သုံးလဆက်ပြီး စာမေးပွဲကျတယ်ဆိုရင် အစ်မကြီးတို့သားကို အစ်မကြီးလက်ထဲ ကျွန် တော် ပြန်အပ်မယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ အဲသလိုမဖြစ်ရအောင် ကလေးကို ပုံမှန်စာကျက် စာလေ့လာနိုင်အောင် အစ်မကြီးတို့ဘက် က ကူညီပေးပါ”

“စိတ်ချ ကိုဇော်ကြီး၊ ကျွန်မအကြောင်း ဒင်းကောင်းကောင်း သိတယ်။ ကြားတယ်နော် ငမို့၊ နင် အဆော့မက်ပြီး စာမလုပ်လို့က တော့ မသာဘယ်ဈေးလဲ မေးထား”

ဒီလိုကြီးလည်း ဇော်ကြီး ဘဝင်မကျပါ။

အဲဒါကြောင့်...

“ငမို့... ဟိုးက အပင်အောက်မှ ခဏသွားထိုင်စမ်း”

ငမို့ ထွက်သွားမှ ဇော်ကြီးက...

“အစ်မကြီးကို တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်တယ်။ ကလေး တွေကို အကြောက်တရားနဲ့ အုပ်ချုပ်ပြီး ပုံစံချတာမျိုး ကျွန်တော် သဘောမကျဘူးဗျာ”

“ကိုဇော်ကြီး မသိဘူးနော်၊ ကျွန်မသားအကြောင်း ကျွန်မ သိတယ်။ အဲဒီအကောင် သူ့အဖေလိုပဲ ကြောင်ချေး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို နုနယ်တဲ့အရွယ်လေးတွေကို ရိုက်ပုတ် ထုနှက်ပြီး ကြောက်ရွံ့အောင် လုပ်တာဟာ နုပျိုသွက်လက်တဲ့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်တာပဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ အစ်မတို့ခေတ်က မိဘတွေ ကျွန်တော်တို့ကို သွန်သင်တဲ့နည်းလမ်း က ဒီခေတ်မှာ လုံးဝအသုံးမဝင်တော့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့တုန်းက လူနေမှုဘဝ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု စံက နွေးကွေးတဲ့အတွက် မိဘတွေကိုကြောက် မလှုပ်ရဲဘဲ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်ခွင့်ရမှ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဗဟုသုတ ရှာ လည်း နောက်မကျသေးတဲ့ခေတ်ပါ။ အခုက မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ် တစ်ပြက်အတွင်းမှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုစံနှုန်းက အရမ်းမြန်တော့ ကိုယ်က နည်းလမ်းအဟောင်းနဲ့ ထိန်းထားရင် ကိုယ့်ကလေးတွေ သူများနောက်က လိုက်ဖို့ သေချာသလောက်ကို ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီး တော့ တိုးတက်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုဆွဲဆောင်မှုနဲ့ အသိအမြင် ကျယ်ပြန့်

လွမ်းမိုးမှုက ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေတော့ ကိုယ့်
ခေတ်တုန်းက ကိုယ်တွေလို နာခံမှု မရှိဘဲ သူတို့နာကျင်သမျှ နာ
ကြည်းစရာအဖြစ် သိမှီးပြီး ဖောက်ထွက်ဆန့်ကျင်လာကြတယ်။ အဲဒီ
အခါမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ လမ်းလွဲမှုတွေနဲ့ ကြုံပြီး ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲ
တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ!”

“အတတ်နိုင်ဆုံး သဘောတရားနဲ့ နားလည်အောင် စိတ်
ရှည်ရှည်ထားပြီး ဆုံးမပါ။ ကလေးတွေနဲ့ နွေးထွေးရင်းနှီးအောင်
နေပါ။ သူတို့လိုအပ်ချက်နဲ့ တောင့်တမှုကို မစဉ်းစားဘဲ ငြင်းပစ်တာ
မျိုး ရှောင်ပါ။ ဘာကြောင့် လိုချင်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် တောင့်တတာ
လဲဆိုတာ ကိုယ်က ကလေးတွေဘက်က ဝင်ပြီး စဉ်းစားရှာဖွေပါ။
အန္တရာယ်ရှိပြီး အကျိုးမဲ့တဲ့ကိစ္စဆို ကလေးတွေ နားလည်သဘော
ပေါက်တဲ့အထိ ရှင်းပြပြီးမှ တားမြစ်ပါ။ အကျိုးမရှိပေမယ့် အန္တရာယ်
မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ခွင့်ပြုပေးပါ။ ကလေးတွေ
ဟာ ကိုယ့်မိသားစုဘဝကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်ပါစေ၊ မိဘက သား
သမီးအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကတိတည်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကိုယ်သတ်
မှတ်ပေးထားတဲ့ စည်းကမ်းကိုလည်း ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး
မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ် စိတ်ကြည်သာနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ရှော်ထားလိုက်
ပြီး ကိုယ်စိတ်မကြည်လင်တဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်မှ အသေထွက်တာ
မျိုးဟာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ အလေ့အထပါ အစ်မကြီး၊ ပြီးတော့
အငယ်ဆုံးကို ဦးစားပေးပြီး ကြိုးတဲ့ကလေးတွေကို ပစ်ပယ်တာမျိုး
လျစ်လျူရှုတာမျိုး၊ သာတူညီမျှ ခံစားခွင့် မရှိတာမျိုးဟာ ကလေးတွေ

အချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဘာ
ဒီနေ့ ကျွန်တော်မြင်တွေ့နေရတဲ့ မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ခေတ်နဲ့
မညီညွတ်တဲ့ အုပ်ထိန်းမှုမျိုးတွေ တွေ့နေရတာ တကယ် စိတ်
မကောင်းစရာပါ။ ဖြစ်ချင်တာတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို သူများနဲ့
ယှဉ်ရင် ထိပ်ဆုံးကပဲ ရှိစေချင်တာ။ အဲသလိုဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးတဲ့
မိသားစုဘဝ ပုံစံခွက်ကြီးကျတော့ အဟောင်းကြီး၊ တကယ်ဖြစ်စေ
ချင်ရင် အဲဒီအဟောင်းကြီးကို စွန့်ဗျာ”

ဇော်ကြီး တရစပ် ပြောပြီး မောသွားသလို စကားဖြတ်လိုက်
တော့မှ... .

“ခက်တာပဲ ကိုဇော်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ပြောတာကို နားသာ
ထောင်နေရတာ၊ ဘာတစ်ခုမှကို နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မကတော့
ရှင်းတယ်၊ ဟေ့... ဒါပဲ၊ ဟိုဟာဆိုရင် ငြင်းတာပဲ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ အလှည့်စောင့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်က သူ့ခါးပေါ်က ကလေးကို ချပြီး ဘေးက ကလေးမကို
ဆံပင်တွေ ဆောင့်ဆွဲကာ ကျောကုန်းကို တအုန်းအုန်း ထုပ်တော့
တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုနေတာ ကြားရတဲ့သူ
တောင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး နားရှက်လာလို့ ဇော်ကြီး ကြည့်မနေ
နိုင်တော့ဘဲ... .

“ဟေ့... မတုတ်၊ ခင်ဗျား အတော်လွန်တာပဲဗျာ... .
တော်စမ်း”

“ကလေးကို မစနဲ့လို့ ပြောနေတာ မရဘူးလေ ဆရာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ အဲသလောက်တောင် လုပ်ရသလားဗျာ... .”

ထစမ်း၊ လာခဲ့ ဆရာအိ”

ဇော်ကြီးက သူ့တပည့်မကို လှမ်းခေါ်သော်လည်း သူ့အမေ ခြေရင်းမှာ ခွေခွေလေးဖြစ်နေလို့ မတုတ်က ဆံပင်စုကိုင်ပြီး ဆွဲထူ တယ်။

“ထစမ်း ကောင်မ၊ နင့်လင် ကာကွယ်ပေးနေလို့ မူမနေနဲ့”

“မတုတ်. . . ခင်ဗျား”

“ဘွား. . . ဘွားတေး ဆရာ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်လို့ အရှိန်နဲ့ ပြောမိတာပါ။ ဆရာ့ကို မစော်ကားရဲပါဘူး”

မတုတ် ပြောရင်း ဆွဲထူထားတဲ့ကလေးကို လွှတ်လိုက် တယ်။ ကလေးက လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပြန်ပြီး ခွေကနဲ ပုံကျ သွားတယ်။ လှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာတွေ ဝါဖျော့နေလို့ ဇော်ကြီး တွေဝေမနေတော့ဘဲ ကလေးမကို ကောက်ပွေ့ပြီး ပြေးပါတော့ တယ်။

“ဆရာမ. . . ဆရာမ. . . လုပ်ပါဦးဗျ”

ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် မတုတ်လို့ အိမ်ထဲအထိ ပြေးဝင်လာတဲ့ ဇော်ကြီးကို ယွန်းမိမိတို့သားအဖတွေ အလန့်တကြား ထွက်ကြည့်ကြ တယ်။

“ကိုဇော်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ကျွန်တော့်တပည့်ပါ. . . သူ့အမေ ရိုက်တာ လက်ဆပြင်း သွားတယ် ထင်တယ်. . . သတိလစ်နေပြီ”

“ဟယ်တော့. . . ခုကွပါပဲ၊ လာလာ. . . ဒီ. . . ဒီမှာချပေး”

အဲ့ဒီနောက် ယွန်းမိမိ အမြန်ဆုံး စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး လို

အပ်တဲ့ ကုသမှုကို ဆက်တိုက်ပဲ လုပ်ကိုင်ကုသပေးတယ်။

“လာကွာ မောင်ဇော်ကြီး. . . ထိုင်၊ ဒီမှာ ရေဇွေးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဒါနဲ့ပဲ ဇော်ကြီး ဝင်ထိုင်တော့ ဦးလှထွန်းက မေးတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ”

ဇော်ကြီးက ဖြစ်ပုံကို ရှင်းပြတော့ ဦးလှထွန်းက ညည်းတွား သံနဲ့. . .

“ငါ့သမီးကြီး ဆရာဝန်သာ ဖြစ်လာတာ၊ မွေးကတည်းက ခုချိန်ထိ ရိုက်ပုတ်ဖို့နေနေသာ ရွယ်တောင် မရွယ်မိခဲ့ဘူးပါဘူးကွာ၊ သူ့အမေလည်း ငါလိုပဲ သေသည်အထိ သူ့သမီးကို မရိုက်ခဲ့ဖူးဘူးကွာ၊ အဲသလိုပြောရင် ရှင်တို့က ပိုက်ဆံရှိပြီး ပြည့်စုံတော့ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တာပေါ့လို့ ပြောကြဦးမယ်၊ အမှန်တော့ မိဘက သားသမီးကို ဆုံးမသွန်သင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ အဓိက မဟုတ် ဘူး၊ အချိန်ကာလနဲ့ သင့်လျော်တဲ့ အမှန်ကန်ဆုံးနည်းလမ်း၊ မိဘ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ နေထိုင်ကျင့်ကြံမှု၊ လူမှုဘဝပုံစံ၊ ပြီးတော့ မိဘရဲ့ အ ကြွင်းမဲ့ ပြည့်စုံတဲ့မေတ္တာပဲကွာ၊ ငါတော့ အဲသလိုပဲ ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော် အတွေးချင်း တူတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အနှိပ်စက်ခံဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရလို့ စိတ်နာတဲ့ အသိတစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့ ဘဝပါ နာသွားတာလေ”

“အေးကွာ. . . ဥပမာပေးရရင် အပင်နုနုလေးကို အညှန် အညောင့်တွေ ရိုက်ချလိုက်တော့ မကြီးထွားနိုင်တော့ဘဲ ညှင်းချိန်ခဲ့

သလိုပေါ့”

“ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာတော့ ဒါဟာ လောင်းရိပ်ပဲ ဦးလေး၊ လောင်းရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်ရတဲ့အပင်ညှပ်ကလေးတွေ ပလောင်တောင်ရှည်လေး ဖြစ်သွားသလိုပေါ့။ နေရောင်မြင်ခွင့်ရတဲ့ အထိ ရုန်းကန်ပြီး တိုးတက်သွားရပေမယ့် အရွယ်နဲ့ မျှတတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုတာ မရှိတော့တာလေ”

“သိပ်မှန်တဲ့ ဥပမာပေါ့ကွာ . . . ဟုတ်တာပေါ့”

“အခုလည်း ကျွန်တော် ကလေးတွေ ကျောင်းအပ်လက်ခံရင် မိဘတွေကို ဒီအကြောင်းပဲ အဓိက ထားပြီး မှာနေတာပါ”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် မောင်ဇော်ကြီး၊ ဒါနဲ့ မင်းအခုက ပညာဒါန လုပ်နေတာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး . . . ဦးလည်း မင်းနဲ့အတူ ဒါနပြုချင်တယ်ကွာ၊ ကလေးတွေ ပညာရေး အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမယ့် ကုန်ကျစရိတ်ကို ဦးက တာဝန်ယူပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . လိုအပ်ရင် အကြောင်းကြားပါမယ်”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ယွန်းမိမိ ရောက်လာပြီး . . .

“ကလေးကတော့ သက်သာသွားပြီ၊ ကိုဇော်ကြီး ပြန်ခေါ်သွားမလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခေါ်သွားပါ့မယ်၊ ဟို . . . ဆေးဖိုးကုန်ကျစရိတ်ကို”

“အဲ့ဒါ ကျွန်မတာဝန်ယူပါမယ်၊ ဪ . . . ရှင် ကိုကျော်မိုး သက်နဲ့ တွေ့သေးလား!”

“မတွေ့သေးဘူး”

“သူ့အပိုင်းတော့ ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ရှင့်အလှည့်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို မနက်ဖြန် ကျုပ်လာလုပ်ပေးမယ်လေ”

“အဟင်းဟင်း . . . ဆေးသုတ်စရာမှ မလိုတော့တာ”

“အဲ . . . ဟုတ်သားပဲ”

“သူပြောတဲ့ ရှင့်အလှည့်ဆိုတာ သူ့လုပ်အားခက ရှင့်ဆီက ယူရမှာ မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ကျသလဲ ကျွန်မဆီမှာ လာရှင်းပေါ့”

“အဲ့ဒါတော့ ဆရာမသဘောပဲ၊ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပေးပါဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ရှင်းပေးလိုက်ပါမယ်၊ ရှင်ပေးရမယ့်ကားခတစ်သောင်း နှုတ်လိုက်ရင် တစ်သောင်းပဲ ထပ်ရတော့မယ်”

“ရပါတယ် ဆရာမ”

“သမီး . . . ကားခဆိုတာ ဟိုကိစ္စလား!”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

“အာ . . . အဲ့ဒါတော့ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မောင်ဇော်ကြီးလည်း တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ”

“အို . . . ဘယ်ရမလဲ ဖေဖေရဲ့၊ သမီးကတော့ ဖြတ်တယ်”

ကဲ. . ရော့. . တစ်သောင်း”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

“ရပါတယ် ဦးလေး၊ ဒါ ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် သောက်သောက်၊ ဘယ်လောက်မူးမူး ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဖူးတာပါ။ ခုလို ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ နောင်မဖြစ်ရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေး ဆုံးမရာလည်း ကျအောင် ဆရာမ ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်”

“အေး. . . မင်းကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဦးလေးက အားနာလို့ပါကွာ”

“ကဲ. . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

“ကောင်းပြီကွယ်”

အဲ့ဒီနောက် ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ကလေးမကို ဇော်ကြီး ကျောပိုးပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ခြံအပြင်ရောက်တော့ အထဲကို မဝင်ရဲလို့ ငုတ်တုတ်ထိုင် စောင့်နေတဲ့ မတုတ်ကို တွေ့တယ်လေ။

“ကဲ. . . ကလေးကိုခေါ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ထပ်ကြုံရင် ခင်ဗျားကို မိခင်နဲ့ကလေး စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ကို တိုင်ပြီး တရားစွဲမယ်. . . ကြားလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ. . . နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး”

ခုမှပဲ ဇော်ကြီးလည်း စိတ်ပေါ့လူပေါ့ဖြစ်ပြီး အာခေါင်ခြောက်သလိုဖြစ်လာတယ်။ တစ်နေကုန် လွမ်းမက်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို တစ်ဝကြီး မြင်လိုက်ရတော့ ဒီပုံရိပ်ကလေးနဲ့ ရီဝေ

လိုက်ရရင် ဆိုတဲ့အတွေးက သူ့ကို မကျည်းကုန်းဆိုင်ဘက် ခြေဦးလည်စေပါတော့တယ်။

ဒါဟာ အိပ်မက်ဆိုရင်
ညဉ့်တစ်ဝက်လောက်ပဲ မက်ခွင့်ပေးပါ
တစ်သက်လုံး မဖြစ်နိုင်လည်း
တစ်ချက်ကလေးပဲ ငဲ့ကြည့်စမ်းပါ
ငါဟာ
ဘာသာဗေဒနဲ့ပဲ
အခါခါ သေခဲ့ရဖူးလို့
ရှုးတာလောက်တော့
ပေါ့ပေါ့လေး လွမ်းနေဖြစ်မယ့်ကောင်ပါ
မင်းသာ
ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ရင်ပေါ့...။

အခန်း(ခြောက်)

“ဘယ်လိုကွ... ဇော်ကြီး”

ကျော်မိုးသက် အထိတ်တလန့်မေးသံကို ဇော်ကြီး ဂန့်ခိုက်
ဟန် မပြဘဲ ထရံကြားထဲ ညှပ်ထားတဲ့ ကြည့်မှန်အကွလေးထဲမှာ
သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၊ မေးလေး မော့ပြီး လက်နဲ့ ပွတ်စမ်းလိုက်
လုပ်ရင်း ကြမ်းရှရှလေး ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို မုတ်ဆိတ်ရိုက်တဲ့ ဂျက်
ကလေးနဲ့ သာသာလေး ဆွဲသိမ်းနေတယ်။

“နောက်မနေနဲ့ကွာ... လာစမ်းပါ၊ ဒီနေ့ လင်းခိုက် ကို”

ထရိုက် ခွင်တစ်ခွင် တည့်လို့ ဘီယာလိုက်တိုက်မှာ”

“ကျော်နီလမ်းလျှောက်တွေ ဖော်ဒကာတွေ ပါလည်း ငါ မလိုက်တော့ဘူး ကျော်မိုးသက်၊ မနေ့က မကျည်းကုန်းဆိုင်မှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း နှစ်လုံးသောက်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒီတစ် သက် အရက်ကို လုံးဝမသောက်တော့ဘူးလို့”

“အခုဟာက ဘီယာကွ”

“ကျေးဇူးပဲ. . . ငါ့အတွက် မင်း ပိုသောက်လိုက်တော့. . . မဟုတ်ပြီလား၊ ခဏနေရင် ငါ့တပည့်တွေ လာတော့မယ်ကွ၊ ကျောင်း တွေ ပြန်ဖွင့်တော့မယ်ဆိုတော့ ဒီကရှေ့ စာသင်ချိန်နဲ့ ငါအားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အပိုတွေပါကွာ. . . နှစ်တိုင်း မင်းသောက်ရင်း သင်နေ တာပဲ၊ ခုမှလာပြီးခမ်းနားနေနဲ့”

“ငါ တကယ်ပြောတာ ကျော်မိုးသက်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲမှာ အရက်ဖြတ်မယ်၊ အဆင်ပြေရင် မိန်းမယူမယ်၊ သားသမီးတွေ မွေး မယ်ကွာ၊ ကလေးတွေရှေ့မှာ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ပီသအောင် နေပြမယ်. . . ဒါပဲ”

ဇော်ကြီး ဒီလောက် ဘူကန်ကန်နေမှတော့ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်အတည်ပြောနေတာလို့ ကျော်မိုးသက် ယုံချင်ချင် ဖြစ်လာတယ်။

“နေစမ်းပါဦး. . . မင်းကို ဒီလို သူတော်ကောင်းစိတ် ဝင် သွားအောင် မင်းကို ဘယ်လိုနတ်ဆိုးက ကန်ထုတ်လိုက်တာလဲ!”

“နတ်ဆိုးမဟုတ်ဘူးကွ. . . အလှနတ်သမီး”

“ဘာရယ်”

“ကျွတ်. . . ယွန်းမိမိကွာ၊ သူ့ကို ငါချစ်သွားပြီ သူ့တ သောက်တာ မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါအရက်ဖြတ်တယ်ကွာ. . . ရှင်းပြီလား!”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်. . . မင်း အရူးပဲကွ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာ တဲ့ ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်က မင်းလို သောက်မဲ့ကို စဉ်းစား မယ်တဲ့လား!”

“စဉ်းစားတာက သူ့အလုပ်၊ လောလောက ရင်းထားရမှာ ငါ့အလုပ်၊ ကဲ. . . မင်းလည်း လစ်တော့”

“အေးပါ. . . အေးပါ၊ အရက်သမားတွေထဲမှာ အသည်းကွဲ လို့ သောက်တဲ့ အရက်သမားက ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်တယ် ဆိုတာ အဲဒီအခါကျမှ တွေ့မယ်”

ကျော်မိုးသက် သူ့ကို မချင့်မရဲပြန်ပြောရင်း မြောင်းကို လွှား ခနဲ ခုန်အကျော် တစ်ဖက်က ယုသွယ်ကလည်း ကန်စွန်းရွက် အထူး ကြီးနဲ့ လှမ်းအကျော် အလယ်မှာ ဆုံပြီး ဒုန်းခနဲ ဝင်တိုက်ကာ မြောင်း ထဲ ဗွမ်းခနဲ ပြုတ်ကျကုန်ကြတယ်။

“အာရိုရို”

“အရေးထဲ ဖိလစ်ပိုင်သမ္မတ ခေါ်တနေတယ်”

“ဦးကျော် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ. . . ဒုက္ခပါပဲ၊ လူတစ် ယောက်လုံး မမြင်ရအောင် မူးနေလား!”

“ဟဲ့. . . စိန်ခလုတ်မရဲ့၊ ငါက မူးလေမြင်လေပဲ၊ တောက်. . . ဘီယာဘား တက်မလို့ ရှုပါဖွင့်ထားတာ သွားပါပြီကွာ”

“အမလေး . . . ဘေထုပ်ထည်နဲ့များ”

“ဘာကွ”

ဇော်ကြီး ပြုံးစေ့ လှမ်းကြည့်ပြီး သူလည်း ရှုပါဖွင့်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့က ယွန်းမိမိ ဂျူတီအော့ဖ်လေ၊ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် လူပျိုလှည့်မယ်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့တစ်စုံတည်းသော ကော်လာကတုံးအဖြူနဲ့ အပြာရောင်ပလေကပ်ပုဆိုးကို ခေါင်းအုံးအောက်က ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ တစ်စုံတည်းပေမယ့် အဲဒီတစ်စုံတည်းကပဲ အမြဲတမ်း မိုးမှောင်ကျနေတဲ့ ဇော်ကြီးခန့်ညားမှုကို ချက်ချင်း လင်းမြဲသွားစေတယ်ဆိုတာ ဆယ်လုံးတန်းတစ်တန်းလုံး သိတယ်လေ။

ဟယ် . . . ကိုဇော်ကြီး လှလိုက်တာ၊ လူတောင် မှားတယ်၊ ဟဲ့ . . . ဒါ ဇော်ကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘုရားရေ . . . ကြားသားမိုးကြီး၊ ဇော်ကြီးရာ . . . ရုပ်ရှင်မင်းသားပဲ လုပ်ပါတော့ကွာ ဆိုတာမျိုးက ဆယ်လုံးတန်းရှေ့ ဖြတ်လျှောက်လို့က ကြားနေကျ ထောပနာသံတွေ မို့လို့ ဇော်ကြီး ဒီတစ်စုံကို အတော်မက်ပါသည်။ လျှော်ဖွပ်ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းအုံးထဲမှာ သေသေချာချာ ထည့်ပြီး ခေါင်းအုံးအိပ်တာ။

လိုအပ်လို့ ထုတ်ဝတ်လိုက်တာနဲ့ မီးပူတိုက်ထားသလို ခေါက်ရိုးကျပဲ။

ဝတ်စားပြီးတာနဲ့ နွေနဲ့ဆောင်းမှာပဲ ပွဲနေပွဲထိုင် ထုတ်စီးလေ့ရှိတဲ့ အောက်ကတ္တီပါ ကြက်သွေးရောင် မန္တလေးဖိနပ်စစ်စစ်ကို ထုတ်စီးလိုက်တယ်။

“ကိုဇော်ကြီး”

“ဟေ”

တဲရှေ့က ပြာခနဲ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဇော်ကြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အောက်ဆင်းသွားတယ်။ တဲရှေ့မှာ ကလေး ခါးထစ်ခွင် ချီထားတဲ့ ရင်ငွေးတစ်ယောက် တစ်ယောက်တည်းပေမယ့် မြောင်းတစ်ဖက်လမ်းမပေါ်မှာတော့ မညှိ၊ မိတုတ်၊ အေးစိန်၊ တင်လေး၊ ကြည်ပြာမ၊ ဒေါ်ထား၊ ခင်ညို၊ မိမိန်၊ ဒေါ်လှသောင်းတို့ ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေကြတယ်လေ။

“ဒါ . . . ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်လာကြပြန်ပြီလဲ!”

အဲဒီအခါမှာ ရင်ငွေးက . . .

“ကိုဇော်ကြီး စဉ်းစားကြည့်၊ သူတို့အားလုံး ဒေါက်တာမအဖေကို ကျောင်းအပ်ခိုင်းမလို့တဲ့၊ အဲ့ . . . အဲ့ဒါကို ကျွန်မက ပြောတယ်၊ နင်တို့ မတရား မလုပ်ကြနဲ့၊ သ . . . သဒ္ဓါတဲ့ဆွမ်း တော်ရုံနဲ့ရပ်လို့ပဲ ပြောတာ၊ ကျွန်မကို ပါးရိုက်မယ်တဲ့”

“ဟဲ့ . . . ကောင်မ၊ စကားကို စုံအောင်ပြော၊ ငါ ဒေါက်တာမကို သွားပြောလိုက်ရင် နင်တို့ ခြံထဲတောင် အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက ဘာစကားလဲ၊ ဒေါက်တာမအဖေက နင့်လင်မို့လို့ . . .”

“ဟေ့ . . . တော်စမ်းကွာ”

“ဟဲ့ . . . ဒီမိန်းမက လာပြီးတော့များ ခြိမ်းလားခြောက်လား လုပ်နေတာ ပြောဦးလေ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

“မလေး . . . ဆယ်အိမ်မှူးကို ပိုင်တယ်ဆိုတာက ပါသေး”

“ဟုတ်ပါ . . . စောဦး လာမှ တိုင်ဦးမယ်”

နတ်ရွာစိုး

“တိုင်. . . တိုင်. . . ဗလိုင်ပဲ၊ ဂရုမစိုက်ဘူးဟေ့”

“ဟဲ့ကောင်မ. . . နင်ထွက်လာစမ်း”

“ဟာ. . . အခု မတော်ကြသေးဘူးလား”

“တော်ပြီ. . . အဲဒီပြဿနာ ရှင်းပေး ကိုဇော်ကြီး၊ ကျွန်မတို့ ကတော့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ဒေါ်လှသောင်းကြီးအသံပါ အောင်းခနဲ အောင်းခနဲ ထွက် လာလို့ ဇော်ကြီး စိတ်ရှုပ်ပြီး သူ့တံပေါက်ဝမှာ ဖင်ချထိုင်လိုက်တယ်။

“အမေ. . . ထမင်းအိုးတွေ ဝေနေပြီ”

တစ်ဖက်တဲက ရင်ငွေးသမီးအလတ်မ အော်သံကြောင့် ရင် ငွေး ပျာယာခတ်ပြီး ဇော်ကြီးရင်ခွင်ထဲ သူ့ခါးက ကလေးကို ထိုးထည့် ရင်း. . .

“ခဏလေး ကိုဇော်ကြီး၊ ကျွန်မ ထမင်းအိုးဝှဲပြီး ပြန်လာ မယ်”

ဇော်ကြီး ဘာမှကို မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ ရင်ငွေး ဟိုဘက်တဲကို ရောက်သွားတယ်။ ပိုက်ထားတဲ့ကလေးကို ပစ်ချထားလို့လည်း မဖြစ် တော့. . . ‘ငါ့နယ်ကွာ’ ။

“ကဲ. . . ကဲ. . . အဲဒီလမ်းမက အဖွဲ့တွေ အထဲဝင်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောကြစမ်း၊ ဘာပြဿနာကို လာရှင်းရမှာလဲ”

ဆိုတော့ကာ အမျိုးသမီးကြီးတွေရော အမျိုးသမီးငယ်တွေ ပါ သူ့မြောင်းကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ပြီး ဝင်ရောက်လာကြ တယ်။ ဇော်ကြီးလည်း လျှပ်စီးလက်တာကို မကြည့်ရဲလို့ ခဏလေး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်တယ်။

“ကဲ. . . ပြော”

ပြော. . . ဆိုတော့ ထိုင်နေတဲ့အုပ်စုထဲက မိတုတ်က စပြော တယ်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်မသမီး မိချိုက ဟိုနေ့က ဆရာ ဆေး ခန်းခေါ်ပြတုန်းက ကြားခဲ့တာတဲ့၊ ဆရာမအဖေက ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့မယ်ဆိုလို့ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်လိုပဲ မတတ်နိုင်တဲ့သူတွေ အဆင်ပြေအောင်လို့ ငါတို့ဆယ်လုံးအဖွဲ့တွေ စုပြီး သွားပြောရ အောင်ဆိုတာ ဟိုဟာမက ထကလန့်တာလေ”

ဇော်ကြီး ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ချင်လာကာ. . .

“ခက်တာပဲ. . . ခင်ဗျားတို့ ကလေးစကားနဲ့ နားစွန်နားဖျား ကြားပြီး လျှောက်ပြော လျှောက်လုပ်နေတာ၊ ကျုပ်ကို လာမေးပါ တော့လား၊ အဲဒီနေ့က ဆရာမအဖေ ပြောတာက ကျုပ် ဒီမှာ ပညာ ဒါန လုပ်နေတယ်ဆိုလို့ ဒီကျူရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ စာရွက် စာတမ်း စာအုပ်တွေ ရှိရင် သူလှူမယ်လို့ ပြောတာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပေါင်ပေါ်မှ နွေးခနဲဖြစ်ကာ ခြေသလုံး အထိ စီးဆင်းသွားတဲ့အတွက် သူ လန့်ပြီး ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို ဆွဲမြှောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကလေးမှာ ဘောင်းဘီမပါလို့ ဘာ ဆိုတာ မရေရာပေမယ့် သူ့ရဲ့အကောင်းစား ပလေကပ် ပုဆိုးထဲမှာ တော့ အကွက်လိုက်ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

“ဟာ. . . သွားပါပြီဟ၊ ဟဲ့. . . ရင်ငွေး”

“ရှန်. . . လာပြီ. . . လာပြီ”

“ဒီမှာ သေးတွေ ပေါက်ချလိုက်ပြီဟ၊ ချီးတဲ့မကွာ. . . ခုက”

ဇော်ကြီး အဲသလို အော်ဟစ်မာန်မဲမိကာမှ လက်ထဲက ကလေးလည်း လန့်ပြီး...

“အီး... ဟီး”

“ဘူ... ဗျစ်... အစ်”

“ဟာ... ချေး... ချေးတွေ... ရင်ဌေး”

“ပေး... ပေး... ကလေး ကျွန်မကိုပေး”

“တောက်... ဒါ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ!”

“ကျွန်မ လျှော်ဖွပ်ပေးပါ့မယ်”

“နင်... ငါ... ဟာ... ရူးချင်တော့တာပဲကွာ”

သူ တစ်ညနေလုံး စိတ်ကူးနဲ့ မက်ထားတဲ့အိပ်မက်လည်း ရင်ဌေးတို့သားအမိအောက်မှာ ပေလူးနံ့စက်ကုန်တော့တယ်။ အဲဒီ အခိုက်မှာပဲ...

“ဟဲ့ဇော်ကြီး... ငါတို့ပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ!”

“မသိဘူးဗျာ... ခင်ဗျားတို့ဘာသာ လုပ်ချင်တာလုပ်ကြ သွားကြ”

၂၃ ၂၄ ၂၅ ၂၆

မှောင် ခိုပျိုးချိန်ရောက်တော့ ဇော်ကြီး အရက်ဆိုင် ရောက်သွားတယ်။ လူသဘောသဘာဝကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်က ဒါကို လုပ်မယ်လို့ သေချာဆုံးဖြတ်ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ အကြောင်းအမျိုး မျိုးနဲ့ အစီအစဉ်ပျက်ရတယ်ဆိုရင် စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ် ကြတာချည်းပါပဲ။ အဲသလိုအခြေအနေမျိုးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်တဲ့သူကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့အပြင်ဝိုင်း ဒါမှမဟုတ် ချောင်ကျကျ ခုံတစ်ခုံဆီ ရောက်သွားတတ်ပြီး အရက်နဲ့ ထွက်ပေါက် ရှာတတ်တဲ့သူကတော့ အရက်ဆိုင် ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။ ဘာ မှ မလုပ်တတ်တဲ့သူကတော့ အိပ်ခန်းထဲ မှောက်အိပ်တော့တာပါပဲ။ ဇော်ကြီးကတော့ ‘သောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သောက်ရင်ရော မသန် နိုင်ဘူးတဲ့လား!’

တစ်ယောက်တည်း အရူးလိုပဲ ညည်းတွားပြီး တဝှပ်တဝှပ် ချရင်း စိတ်ထဲ တဖျင်းဖျင်းနဲ့ ဖြစ်လာတာကို မခံစားနိုင်တော့သလိုမျိုး အရက်ဖိုး ထရှင်းလိုက်တယ်။ ဒီချိန်ဆို မြို့ဆေးရုံလေးမှာ သူမ ဘာတွေ လုပ်နေမလဲ။ လူနာတွေနဲ့ ချာလပတ်လည်နေမှာလား၊ သီးသန့်နားနေဆောင်မှာလား၊ ဘာပဲပြောပြော ညနေခင်း အိပ်မက်လောက် ရင်မခန့်ရရင်တောင် သိချင်ကြည့်ချင်လာတဲ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လို့ မရတော့တဲ့အတွက်...

“ဟေ့... ဆိုက်ကား”

“ဟာ... ကိုဇော်ကြီး ဘယ်သွားမလဲ!”

“ဆေးရုံကွာ”

“ဗျာ... ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဆေးရုံဘာသွားလုပ်မှာလဲ!”

“ဟာ... မင်းတော်တော်ရှည်တဲ့ကောင်၊ ရော့... ဆိုက်ကားခ၊ ပို့... ဆေးရုံ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုယ့်ဆရာကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ အဟဲဟဲ”

“ဟေ့... ဟေ့... ဆိုက်ကား နေဦးကွ၊ အဲဒါ ဇော်ကြီး မဟုတ်လား”

ဦးအုန်းရွှေအသံမှန်း သိလို့ ဇော်ကြီး ဆိုက်ကားရပ်ခိုင်းပြီး

“ဦးလေး ဘာလဲ!”

ဦးအုန်းရွှေ အမောဖောက်သလို ရှုရှုရှုရှုနဲ့ ရောက်လာပြီး

“ဟိုမှာ... မင်းအဖွဲ့တွေ ဒုက္ခပေးနေပြီကွာ၊ ဆရာမတို့ သားအဖလည်း စိတ်တွေ ရှုပ်ပြီး ငါ့ခေါ်ခိုင်းလို့ကွ”

“ဗျာ... ဘာကိစ္စဖြစ်လို့လဲ!”

“ဟား... မင်းဆယ်လုံးတန်းအုပ်စုလေကွာ၊ ဆရာမအဖေက ပညာဒါန ထောက်ပံ့မယ် ပြောတယ်ဆိုလို့ သူတို့ ကလေးတွေကို ကျောင်းအပ်ပေးဖို့ သွားပြောကြတာတဲ့”

“ဟမ်”

“မင်းက သွားချင်သွားလို့ ပြောတယ်ဆို”

“ဗျာ... ဟာ... မပြောရပါလားဗျာ”

“အေး... အဲဒီကိစ္စ မင်းလိုက်ရှင်းမှ ရမယ်၊ လာကွာ... ငါလည်း ရပ်ကွက်ရုံး သွားဖို့ဟာ ဒီပြဿနာအထုပ်က လာကန့်လန့် ခံနေတယ်”

ဒါနဲ့ပဲ ဇော်ကြီးလည်း အမူးပြေချင်သလိုလို ဖြစ်ကာ ဦးအုန်းရွှေနဲ့ ပြန်လိုက်သွားရတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ လာပွတ်သွားတဲ့ မယ်တော်မ အုပ်စုတစ်စုလုံး ကလေးတွေပါမကျန် ပိတ်ထားတဲ့ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာပါ။

ပထမတော့ တွေ့မှ မှတ်လောက်အောင် ဆဲပစ် ဘုတ်ပစ်ဦးမယ်လို့ စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးထားပေမယ့် ဒုတိယအခြေအနေမှာ ယွန်းမိမိကို သူမဖခင်ဦးလှထွန်းနဲ့အတူ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်တွေနဲ့ ထွက်ရပ်နေတာ တွေ့လို့ ဇော်ကြီးရင်ထဲက ဒေါသတွေ လျော့ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ တော်သေးလို့ဟ... ငါ ဆေးရုံလိုက်သွားလို့လဲပြီ။

နတ်ရွာမိုး

“ဟုတ်တယ်. . . နားချင်လို့ ကျွန်မ စိနီယာနဲ့ ချိန်းလိုက်

ဇော်ကြီးရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ အဖွဲ့ကြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထလာကြတယ်။ အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဦးလှထွန်းက...

ဇော်ကြီး ဒေါသဖြစ်လာပေမယ့် ချစ်သူလေးရဲ့ရှေ့မှာ
ဣန္ဒြေကောင်းကောင်းကြီး ပစ်ဆယ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုပါပဲ၊ ယောက်ျား
တွေဟာ မိန်းမလှလေးရဲ့ရှေ့ ရောက်သွားရင် အရမ်းသတ္တိကောင်း
ပြီး သဘောထားကြီးတယ်ဆိုတာ။

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဦးလေးရေ၊ ကျွန်တော် ဟိုကလေးမကို
ဆေးခန်းလာပို့တဲ့နေ့က.”

အဲ့သလို အစချီပြီး သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်လာတဲ့အထိ ရှင်းပြ
လိက်တယ်။

“ဪ... အဲသလိုလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း အပြင်
သွားဖို့ အဝတ်အစားလဲပြီး အထွက်ပဲ။ သူတို့နဲ့ ပြဿနာတက်တဲ့
ရင်ဌေးကလေးက ကျွန်တော့်အပေါ် အတွဲလိုက် ဗုံးကြဲသွားလို့ ကျွန်
တော်လည်း ဒေါသဖြစ် စိတ်ရှုပ်ပြီး အော်လွှတ်လိုက်တာ။ လုပ်ချင်
တာ လုပ်ကြ သွားကြလို့ ပြောတာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး
ဒီအထိရောက်လာလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး။”

“ကဲ. . ကဲ. . ကဲ. . မင်းလည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ တစ်နည်းနည်း အဆင်ပြေအောင် ကြည့်စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ. . . ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ. . . မင်းအဖွဲ့တွေ သဘောပေါက်အောင် ပြောလိုက်ပါဦး။”

ဇော်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြီး အဖွဲ့တွေဘက် လှည့်လိုက်တယ်။

“ကဲ... အားလုံးကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဦးလေးက တစ်နည်းနည်းဆိုတာ အလုံးစုံ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်ဗျာ၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူတွေ စိတ်ဆိုး စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကဲ... အားလုံးပြန်ကြတော့”

အားလုံးကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားတာတောင် မိတုတ်တို့ သား
အမိ မပြန်သေးလို့. . .

“မမိတုတ် ပြန်လေဗျာ”

“ပြန်မယ် ဆရာရဲ့ ဒီမှာ ကလေးအီးတည်နေတာ မပြီးသေး
သိ”

ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးခန်းရှေ့ မြောင်းတံတားပေါ် ထိုင်
ခိုင်းပြီး အိမ်သာတည်နေတဲ့ မိတုတ်တို့သားအမိကြောင့် ဇော်ကြီး
မျက်စိမျက်နှာ အတော်ပျက်သွားတယ်။

“ကဲ... ထားလိုက်တော့ ကိုဇော်ကြီးရယ်၊ လာ... အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး ပြောကြတော့”

“ဦးလေး . . . လာလေ”

“မင်းလူတွေကိစ္စ မင်းဘာသာ ကြည့်လုပ်တော့၊ ငါ ခုံးဖုတ်
သွားလိုက်ဦးမယ်၊”

ဦးလှထွန်းရေး . . သွားပြီဗျို့။”

“ကောင်းပြီဗျာ . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဇော်ကြီးက စပြီး တောင်းပန်လိုက်တယ်။

“အခုကိစ္စအတွက် ဦးလေးတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး မောင်ဇော်ကြီးရယ်၊ လူမှာ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိပြီးသားပဲ၊ ဒုက္ခရောက်လာတော့လည်း ဘာမှတွေးမနေတော့ဘဲ ခုလိုဖြစ်ကြရတော့တာပေါ့၊ မရှိလို့ ခိုးဆိုးလုယက်တာနဲ့ နှိုင်းစာရင် ဒီလို ရိုးသားတဲ့ အမူအရာ ပြတာဟာ ကျေနပ်စရာပါကွ၊ ကိုင်း . . ဦးပြောချင်တာက မင်းတို့ဆယ်အိမ်စုထဲမှာ ကျောင်းသားဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ၊ ဘယ်အတန်းတွေလဲ၊ ကျောင်းအပ်ရင် အားလုံး ကုန်ကျစရိတ်ဘယ်လောက်ရှိမယ် ခန့်မှန်းသလဲ၊ အဲ့ဒါ ပထမ သိရမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးမှ ဦးတတ်နိုင်တဲ့ အတိုင်း အတာနဲ့ မောင်ရင့်စီစဉ်မှု ပေါင်းစပ်ပြီး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား!”

“အဲ့ဒီအတိုင်း သင့်တော်ပါတယ် ဦးလေး၊ တိတိကျကျ ဖြစ်အောင် မနက်ဖြန်မှ စာရင်းကောက်ပြီး ဦးဆီ တစ်ခေါက်လာပါ့မယ်”

“ကောင်းတယ် . . ကောင်းတယ်၊ သမီးရေး . . ဖေဖေတို့ ကော်ဖီသောက်ကြရအောင်ကွာ”

“သမီးတို့ကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖေဖေလူက ဒီအချိန် ကော်ဖီနဲ့ တည့်ပါလား မေးကြည့်ပါဦး”

“ဟေ . . .”

“တည့်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဒီကရှေ့ လုံးဝမသောက်တော့ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပါ ဆရာမ၊ ကျုပ်က ယောက်ျားပါးစပ်နဲ့ ပြောတာပါ”

“ဖေဖေရေး . . ဒီနှစ် မိုးများ ခေါင်မလာတော့ မသိဘူးလောလောဆယ်တော့ ကော်ဖီဖျော်တိုက်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဦးလှထွန်းနဲ့ဇော်ကြီးတို့ ပြုံးကြတယ်။ ဇော်ကြီးစိတ်ထဲမှာတော့ . . .

(မတည့်လို့ အန်ထွက်မယ်ဆိုလည်း အူပါ ထွက်သွားပါစေလွန်းမိမိရယ်၊ ငါ့အတွက် တကယ်တမ်းကျ အရက်က မင်းရဲ့မျက်နှာလေးလောက် စွဲမက်စရာမကောင်းဘူးဆိုတာ မင်းသိလာမှာပါ)

မြင်ရုံနှင့်ပင်
ရင်ခုန်စည်းချက်
ဝံ့တိုနက်သို့
ဗက်ဗက်...ဘုံဘုံ
ဗက်ဘုံဘုံမြည်
တုန်ဟည်းလှိုက်ခါ
ရင်အလွှာထဲ
နှင်လာဝင်ကြည့်
မယုံမရှိနဲ့
အူထဲအထိ
အချစ်ရှိသည်။

အခန်း(ခုနစ်)

မနက်တော့ ဇော်ကြီး အိပ်ရာက နိုးတယ်ဆိုရင်ပဲ အဆာ
ခံလေးတောင် မစားနိုင်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ် ဆွဲပြီး သူ့ဆယ်လုံးတန်း
ထဲက ကျောင်းသားအရေအတွက်နဲ့ အတန်း၊ အမည်စာရင်းတွေ
လိုက်ကောက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဒါပြီးရင် ယွန်းမိမိတို့ အိမ်
ကို သေချာပေါက် တစ်ခေါက် ဝင်ထွက်ခွင့်ရမှာဆိုတော့ သူလည်း
တက်ကြွတယ်လေ။ တစ်ညလုံး ကောင်မလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တဲ့
အကြောင်းတွေချည်း မက်ပြီး မိုးလင်းခဲ့ရတော့ မျက်စိနှစ်စုံ
ဖွင့်တယ်ဆိုရင်ပဲ တွေ့ချင်မြင်ချင်လှတဲ့စိတ်က အသားတုတ်နေရင်မိ

ထားသလိုမျိုး ပွပွကြီး ဖြစ်လာတာဆိုတော့ကာ ဒီမနက် ယွန်းမိမိ ဆေးရုံမသွားခင် ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုက်ရရင်ပဲ သေပျော်ပါပြီ လို့ပဲ ပြောရမလား။

သူ တက်သုတ်ရိုက် စာရင်းကောက်ပြီးတာနဲ့ သူ့တဲဆီ ပြန် ပြေးပြီး ကယျာကသီ ရေခိုးချိုး၊ ရှိစုမဲ့စုထဲက ကော်လာကတုံးဝတ်စုံ မဟုတ်ရင် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်လေးတစ်စုံ ဖွထုတ်ဆွဲထုတ်ပြီး ဝတ် လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက် စာအုပ်ပုံဘေးက စားပွဲတင်နာရီလေးကို ကယျာကသီ လှမ်းကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

သူထွက်လာပြီး ဆယ်လုံးတန်း လွန်မှ စာရင်းစာအုပ် မေ့ ကျန်ခဲ့လို့ တစ်ခေါက်ပြန်ပြေးပြီး ယူရတယ်။ စာအုပ်ယူပြီး ပြန်ထွက် လာလို့မှ တဲတန်း လေးလုံးပြည့်အောင် မလျှောက်ရသေးခင်မှာပဲ . .

“ကိုဇော်ကြီး . . . လုပ်ပါဦး”

ယုသွယ်မ ပြေးထွက်လာပြီး အော်လို့ သူ အထိတ်တလန့် ရပ်ပြီးကြည့်တယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် သူ တကယ်ကို လန့်နေ တော့တာပါ။

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ!”

“ဒီမှာ . . . ကြည်ပြာမ ဗိုက်တအားနာနေလို့”

“ဟ . . . ခုနက ငါ ကျောင်းသားစာရင်း လိုက်ကောက်တုန်း က အကောင်းကြီးပါ”

“အဲ့ဒီကတည်းက နာနေတာ၊ သူ့သားလေး စာရင်းမပါမှာ စိုးလို့ အောင့်ထားရတာတဲ့”

“သူ့ယောက်ျား ငအုံးက ဘယ်သွားနေလို့လဲ၊ ဒီမှာ အမည် စာရင်း သွားပေးမလို့ဟာ၊ ခွတော့ ကျနေပြီ”

“အလုပ်သွားပြီလေ”

“ငါ ဒီမှာ . . .”

“အဲဒါ နောက်မှ ပို့စမ်းပါ၊ ဒီမှာ မွေးလူနာ၊ လုပ်ပါ . . . ကြည်ပြာမက နဂိုကမှ ညှပ်ရိုးကျဉ်းလို့ မွေးရခက်ပါတယ်ဆိုမှ”

“ငါ့နွယ်ကွာ . . . သွား . . . သွား၊ နင် ဆိုက်ကားပြေးခေါ် ငါတွဲထုတ်လာခဲ့မယ်”

“အင်း . . . အင်း”

ယုသွယ်မ ပြေးထွက်သွားတော့ သူလည်း ကိုင်ထားတဲ့ စာအုပ်လေး ခါးကြားထိုးပြီး ခြေဝင်ရတော့တာပေါ့၊ တဲထိ လှမ်း ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကြည်ပြာမ လိမ့်နေပြီ။

“အမေ . . . နာတယ်၊ မသာငအုံး . . . နင့်ကြောင့် . . .”

အား . . . ကျွတ်ကျွတ်”

“ဟဲ့! . . . ခုမှ မဟုတ်တာတွေ အော်မနေနဲ့၊ ဆေးရုံသွား မယ်”

“အမလေး . . . ကိုဇော်ကြီးရဲ့ လုပ်ပါဦး၊ အားလာလား . . . ခြင်း . . . ခြင်းတောင်းက ဟိုနားမှာ၊ အဲ့ဒီထဲ . . . ဓာတ် . . . ဓာတ်အား တို့ ရေခွက်တို့ . . .”

“အေး . . . အေး”

အေးဆိုပြီး သူလည်း ခြင်းတောင်းပြေးဆွဲ ခြင်းတောင်းလဲ က ခရမ်းပြုတ်သီးလေးတွေ ကြမ်းပေါ် သွန်ချပြီး ကြည်ပြာမ လက်

ညှိုးထိုးတာတွေ ကောက်ထည့်လိုက်တယ်။

“အား... အမလေး ကိုဇော်ကြီး၊ ဟိုးက စောင်လေး ခေါက်ပြီး...”

“ငါသိပြီ... ခြင်ထောင်ရောလား!”

“အင်း... အား... ကျွတ်ကျွတ်၊ ပြီးရင် ကျွန်မလုံချည် အဟောင်းလေးတွေ”

ဇော်ကြီး တွန့်သွားပေမယ့် ဝက်ဖြစ်မှတော့ ချေးကြောက် မနေတော့ဘဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး အကုန်လိုက်ဆွဲ လုံးထွေးထည့်လိုက် တယ်။

“ကိုဇော်ကြီးရေ... ဆိုက်ကားလာပြီ”

“အေး... အေး... လာပြီဟေ့၊ နင် ဒီမှာ ခြင်းတောင်း လာယူစမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

“ကဲ... ကြည်ပြာမ သွားကြမယ်”

“ကျွန်မသားလေးကို ကြည့်ပေးကြပါဦးနော်၊ အား... အမေရေ... အား”

“တိတ်စမ်းဟ... ကဲ... ထ”

“ကျွန်မ မထနိုင်တော့ဘူး... အား... အား”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲကွာ၊ ကဲ...”

ကဲဆိုပြီး ဇော်ကြီး ကောက်ပြီး ပွေ့ချီလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီ နောက်တော့ တဲပေါ်က ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းပြီး ဆိုက်ကားရပ်ထား တဲ့နေရာဆီ ခေါ်သွားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မရှိမသေစကား သူ

ဆိုက်ကားရှိရာ မရောက်ခင်မှာပဲ သူ့လက်မောင်းတွေ ခါးစောင်း တွေ စုံချွဲချွဲကြီး ဖြစ်ကုန်လို့ နောက်က လိုက်လာတဲ့ယုသွယ်ကို လှည့် မေးတယ်။

“ဟဲ့!... ယုသွယ်၊ ငါဒီဘက်အောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန် တာလဲ... သေချာကြည့်စမ်း”

ယုသွယ် ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး... သွား... သွား... ရေမွှာပေါက်တာ”

“ဟေ... ဘယ်က ရေမွှာတွေ ပါလာတာတုန်း၊ သူ့ကလေး ဆော့ထားတာလား!”

“ဪ... ကိုဇော်ကြီး မသိပါဘူး... သွားစမ်းပါ၊ ကလေး မွေးခါနီးပြီဆိုရင် ဒီလိုပဲ ရေမွှာပေါက်တယ်”

“ဟာ... ဒါ... ဒါဆိုရင် ဟိုထဲက ဟိုဟာ...”

“အင်း”

“သေပါပြီကွာ... ရွဲကုန်ပြီ ငါ့နယ်”

အဲ့သလိုနဲ့ပဲ ဇော်ကြီးရဲ့မနက်ခင်းစိတ်ကူးအပျော်လေးတွေ ဟာ မွေးလူနာရဲ့အော်သံ ညည်းညူသံတွေကြောင့် လန့်ဖျပ် ထွက် ပြေးကုန်ပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးရုံရောက်သွားပါတယ်။

“ကဲ... လာ... လာ... ရှင် လာ၊ လူနာကို လူနာစောင့်နဲ့ ထားခဲ့”

ဇော်ကြီး မအူမလည်နဲ့ သူနာပြုဆရာမ ခေါ်ရာကို လိုက် သွားတယ်။

“နာမည်ပြော”

“ကျွန်တော်လား!”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းခန့်ဇော်”

“အသက်”

“နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်”

“မှတ်ပုံတင် နေရပ် တစ်ခါတည်းပြော”

ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေတဲ့ သူနာပြုကို သူ ခပ်ငူငူ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်လို ရွတ်ထုတ်ပစ် လိုက်တယ်။ ဒါလည်း မိအောင်လိုက်ရေးနိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံက တော့ ချီးကျူးစရာပါပဲ။

“လူနာအမည်”

“ကြည်ပြာမ”

“အသက်”

“အဲ. . . အဲ့ဒါ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ”

“ဒုက္ခပါပဲ. . . ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးမှန်း အမမှန်း မသိတာ အံ့ရောပဲ”

“ဟာ. . . ခင်ဗျားဥပမာကြီးကဗျာ၊ နေဦး. . . သွားမေး ပေးမယ်”

အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ဇော်ကြီး သွားမေးပြီး လာပြန်ပြောရတယ်။ အဲ့ သလို အဆင်မပြေမှုတွေကို အဆင်ပြေအောင် ကျော်ဖြတ်ပြီး ကြည် ပြာမလည်း မွေးခန်းထဲ ရောက်သွားမှ သူလည်း ဟင်းချနိုင်တော့ တယ်။

“ကဲ. . . ငါပြန်လို့ရပြီမဟုတ်လား ယုသွယ်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ကျေးဇူးပဲ ကိုဇော်ကြီး၊ တစ်ခုပဲ ပြန် ရင်းနဲ့ ကူညီပါဦး၊ ကိုဇော်ကြီး ပြန်ရင်းနဲ့ ကားဂိတ်တစ်ချက် ဝင်ပြီး ဝအုံးကို အကြောင်းကြားပေးခဲ့ပါလား”

“အေး. . . အေး. . . စိတ်ချ၊ ငါလည်း မြန်မြန်ပြန်ချင်ပြီ ငါ့ ကိုယ်က ဘာနဲ့တွေ့ ထွက်နေလဲ မသိဘူး”

ယုသွယ် ဘာမှမပြောပေမယ့် ရယ်ပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ ဇော်ကြီး လည်း သူ့အနံ့ သူမခံနိုင်တော့သလို နှာခေါင်းလေး စူပူစူပူနဲ့ မွေး လူနာဆောင်ကနေ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ကိုဇော်ကြီးပါလား!”

“ဟာ. . . ဆရာမ”

မွေးလူနာဆောင်က အထွက် ဖျားနာဆောင်အကံက လျှောက်လာတဲ့ ယွန်းမီမီနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလိုက်ရလို့ သူ့အရမ်းပဲ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီမနက် သူမ ဆေးရုံမလာခင် ဟစ်ခါးလောက် လေး တွေ့မြင်ချင်လို့ဆိုမှ ကြည်ပြာမ ဗိုက်က ကန့်လန့်ခံနေတဲ့ အတွက် မတွေ့လိုက်ရတာလေ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကံတရားက သူ့ ဘက်မှာ ရှိနေတယ်လို့ပဲ ဆိုရမယ်။ ဖူးစာပါလာရင် ခန္ဓာငိုလို့မရဘူး ဆိုတာ ဒါပဲကွ. . . အဟတ်ဟတ်။

သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်နေတုန်း သူမက မေးတယ်။

“လူနာလာကြည့်တာလား!”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ. . . လာပို့တာ၊ ကျုပ်တို့ဆယ်လုံးတန်း က မွေးလူနာလေ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ရှင့်ဆီက အနံ့တွေ ထွက်နေတာ ကိုး”

ဒီတော့မှ အားလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်ပြီး သူမနားက အနည်းငယ် ခွာကာ ရပ်လိုက်တယ်။ ထိုစဉ်မှာပဲ မွေးလူနာခန်းမက် ကနေ အရေးတကြီး လျှောက်လာနေတဲ့ သူနာပြုက သူ့ကို မြင်တာနဲ့

“ကိုမင်းခန့်ဇော်... ရှင့်အမျိုးသမီး မွေးသွားပြီ”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင့်မိန်းမ မွေးပြီလို့ ယောက်ျားလေး... ယောက်ျားလေး၊ တကတည်း နားများ ကန်းနေလား မသိဘူး”

ထိုအခါ ယွန်းမိမိက...

“မင်းခန့်ဇော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... ရှင်လား!”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ... မွေးလူနာက ရှင့်အမျိုးသမီးကိုး”

“အာ... ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာမရာ၊ ကျုပ်အမျိုးသမီး လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါနဲ့ စောစောက သားဖွားဆရာမလေး ပြောသွားတာ ရှင့် နာမည်လေ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟင်... ရှင့်စကားကလဲ!”

ဇော်ကြီး အရှက်ကွဲရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပေမယ့် ဒီလိုဖြစ် တာကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို မယုံမရဲ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ယွန်းမိမိရဲ့မျက်လုံးအကြည့်တွေထဲ

မှာ မထင်မှတ်ဘဲ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားမှုတွေ လှစ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာ တယ်လေ။ နုနယ်ကြည်သန့်တဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲက သွေးကြောမျှင် လေးဟာ ရှတ်ခြည်းဆိုသလို ဖောင်းကြွ ရဲစိုလာလို့ ဇော်ကြီးလည်း ထမတော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ အဲ့ဒီနောက် စိမ့်ဝင်လာတဲ့ မျက် ချည်တွေ သူမ အတင်းကာရော ပုတ်ခတ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာ မြင် လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဇော်ကြီးရင်ထဲ လှိုက်ခုန်ထလာပါတော့တယ်။

ဒီလောက်တော့ ဇော်ကြီးလည်း သိတယ်။ ဝမ်းနည်း အား ငယ်မှု၊ ယူကျုံးမရဖြစ်မှု၊ နာကျင်ကြေကွဲမှု၊ အရူးလုပ်ခံရမှု၊ လိမ်ညာခံ ရမှု စတဲ့ ခံစားမှုကြီးတွေကြောင့် လေးလံ ပိကျလာတဲ့မျက်ချည် ဆိုတာ ငပိအိုး(ငါးပိ)ထဲက စိမ့်ထွက်လာတဲ့ ငပြာရည်လိုပဲ မဟုတ် လား။ အဟတ်ဟတ်... သိတာပေါ့။ မင်းသားကိုလွှင့်မိုးရဲ့ကြော်ငြာ ဒိုင်ယာလော့လေးနဲ့ ပြောရရင် “အတွေ့အကြုံရယ်... ဒါလေး တော့ လိုတာပေါ့ဗျာ... ဟဲဟဲဟဲ” ဇော်ကြီးအတွက် အတွေ့အကြုံ ဆိုတာ ရည်းစားများထားဖူးတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ငယ်ဘဝ တစ်လျှောက် အဲ့သလို ခံစားမှုကြီးတွေနဲ့ ကြုံတိုင်း မျိုသိပ်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆင်းလာတဲ့မျက်ရည်မျိုး မကြာခဏ ကျခဲ့ဖူးတာပါ။ ‘ဒါလေးတော့ လိုတာပေါ့’ ဆိုတာက ခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လွဲချော်မှုကြီးပါ။

ဇော်ကြီး သူ့အတွေးနဲ့သူ ပီတိဖြစ်နေတုန်း သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလို့ သူလန့်ပြီး ပြေးလိုက်သွားတယ်။

“ဆရာမ... ဆရာမ”

“ကျွန်မအလုပ်တွေ ရှိနေတယ် ကိုဇော်ကြီး”

“ကျုပ် မညာဘူးနော်၊ အဲ့ဒါ ကျုပ်အမျိုးသမီး လုံးဝမဟုတ်

ဘူး၊ မနက်က စာရင်းကောက်ပြီး ဆရာမအိမ်ဘက် လာဖို့ လုပ်တုန်း မွေးလူနာ အရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ ဝင်ကူရင်း ဒီကိုရောက်လာတာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဟိုဆရာမက ကျုပ်ကို ခေါ်ပြီး မှတ်ပုံတင်ခိုင်း”

“နေစမ်းပါဦး.. ရှင် ဒီလောက်အသည်းအသန်ကြီး လိုက် ရှင်းပြနေတာက ဘာအတွက်လဲ!..

ရှင်မိန်းမ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကရော ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့အလုပ်ခွင်နော်၊ ရှင်တတ်ထားတဲ့ပညာတွေ အလကား မဖြစ်ချင်ရင် ဒီနေရာကပဲ လှည့်ပြန်လိုက်ပါ။ ထပ်ပြော လိုက်မယ်၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်နေပါ”

ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တစ်ချက်လောက် ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်သလို လည်ထွက်သွားတဲ့ ဇော်ကြီးမျက်နှာဟာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ကျောခိုင်းထွက် သွားတဲ့အထိ စွေခနဲတောင် ပြန်လှည့်မကြည့်တော့လို့ သူမရင်ထဲ နင့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားတယ်။ ငါ ဘာလို့ ဒီစကားလုံးကို ပြောထွက် မိပါလိမ့်။ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောပြီး အလုပ်တွေ အားလုံး မေ့ကာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူမအဖြစ်ကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း နား မလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ ငါ.. ငါ သူ့ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေမိတာ လား။ ဘုရားရေ.. ဒီအရက်သမားကိုများ ငါ့နှယ်။ အဲသလို အသိ ပါးပါးလေးနဲ့ ငြိသွားတဲ့ အတွေးတစ်ချက်ကြောင့် ငြိမ်သွားတဲ့ သူမ ကိုယ်ကို ပြန်လှုပ်လာစေပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေက သူမ သွားရမယ့် ဝါဒီထဲ မရောက်တော့ဘဲ မွေးလူနာဆောင်ဘက် ရောက်သွားပါ တယ်။

“ဟေ့.. ညီမလေး မမကို ဝိုင်းကူမလို့လား!”

အိုဂျီမမ လှမ်းနှုတ်ဆက်လို့ သူမလည်း စိတ်ထဲ နည်းနည်း ဖော့နိုင်ခဲ့ကာ ပြုံးရင်း..

“မမများ ပျင်းနေမလားလို့”

“အမလေး.. မပျင်းပေါင်တော့၊ ဒီမနက်မှ ရောက်လာတဲ့ ရွှေဘောလုံးတွေကတော့ ရှယ်တွေချည်းပဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်တော့ ခွဲရပြီ အောက်မေ့တာ၊ ညှပ်ရိုးကျဉ်းတော့ မွေးရခက်တယ်လေ၊ နာလို့ သူ့ယောက်ျားနာမည် တ၊တပြီး တုတ်လိုက်တာမှ မိုးကို မွန်နေတာ ပဲ”

အိုဂျီမမက ခါးထောက်ပြီး ပြောဆိုရင်းနဲ့ အဲဒီတစ်ယောက် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး..

“ဟဲ့.. နင့်ကို လာဖို့ပေးတာ နင့်ယောက်ျား မဟုတ်လား ဟိုချောချောခန့်ခန့်ကြီးဟာလေ”

အဲဒီအခါမှာ လူနာစောင့် ကျန်ခဲ့တဲ့ ယုသွယ်က..

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ သူ့ယောက်ျားက ကားလိုက်နေတာ မလာသေးဘူး၊ လိုက်ပို့တာက ကျွန်မတို့ဆယ်အိမ်မှူးလေ၊ အဲဒါ လူပျိုကြီး.. အဟီးဟီးဟီး”

“အလိုလေး.. အဲဒီလူပျိုကြီးတော့ သွားရှာပါပြီ၊ ကျိန်း ကြေတော့မှာပဲ”

ဆိုတော့ကာ တစ်ဘက်ခုတင်မှာ လူနာမှတ်တမ်းတွေ လိုက် ချိတ်ပေးနေတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေး ခေါင်းထောင်လာပြီး..

“ဟင်.. ဒါဆို သူ့ယောက်ျားနာမည်က ဘာလဲ!”

“တင်အုံးပါ ဆရာမ”

နတ်ရွာစိုး

“စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ၊ ကဲ... သိတဲ့လူတစ်ယောက် လိုက်လာပြီး ပြင်ပေးဦး၊ ဟိုတစ်ယောက်က ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး... ကြောင်တောင်တောင်နဲ့”

ဆိုတော့ကား အိုဂျီမမက လှမ်းမေးတယ်။

“ဘယ်သူလဲ တပည့်၊ ငါပြောတဲ့ အချောလေးလား!”

“ဟုတ်ပ... သမီးက မွေးလူနာ လာပို့တော့ သူ့ကို လူနာရဲ့ အမျိုးသား ထင်ပြီး လစ်စ်တောင်းတာပေါ့၊ အကုန်လုံး သူ့နာမည်ပေးသွားတယ်လေ”

“အခစ်ခစ်ခစ်”

ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဝန်ခံရရင် ယွန်းမိမိလည်း အခုမှပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြီးနိုင်ရယ်နိုင်တော့တယ်။

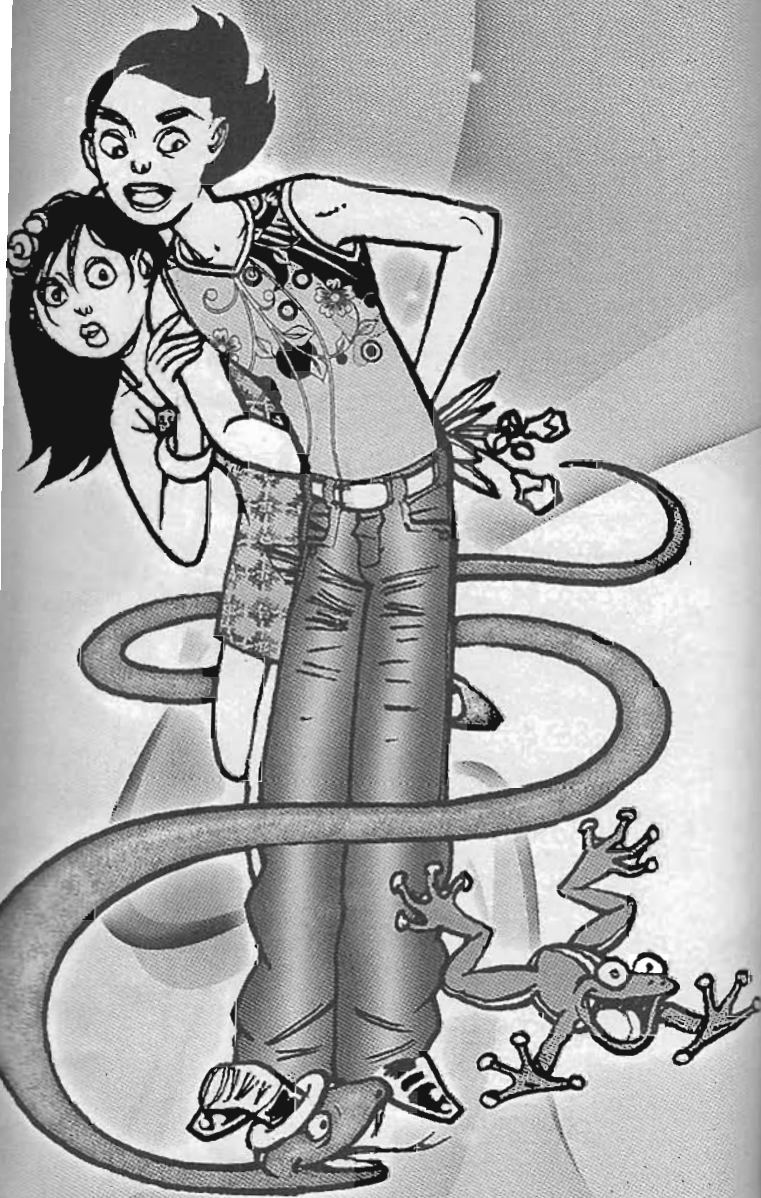
တိတ်တခိုးနဲ့
ကြိတ်ပိုးဒုက္ခ
ငါပြောပြမည်
မှတ်ကြကွယ်။

သောကစွန်းပေ
မျက်ဝန်းတွေနဲ့
ငါလေ ခိုးကြည့်
သူမသိ၊

ရင်ထဲ ရှိတာ
အသာဖျိုသိပ်
ကြိတ်မှိတ်ခံစား
အိပ်မက်များ၊

ဤကား တိတ်တိတ်
ချစ်စိတ်ရည်သူ
ပူလောင်ငတ်မွတ်
ဝဋ်ကြွေးတည်း။

အခန်း(၅၈)

မိုးဦးလေးဦး ရူးရူးမိုက်မိုက် ရွာချလိုက်တာကြောင့် ခေတ်ကြီးတို့ ဆယ်လုံးတန်းလည်း အင်းလေးကန်ထဲက ရွာတန်းလေးလို ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ချို့တဲလေးတွေက အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်က နေ ပေနုစ်ဆယ်လောက် ကွာဝေးတဲ့လမ်းပေါ်ရောက်အောင် ဝါးတံတားလေးတွေ ထိုးကြတယ်။ တစ်ချို့တော့ ခါးစောင်းလောက်နှိတ်ရေတောထဲ ဒီအတိုင်း ဖြတ်ဆင်းဖြတ်တက် လုပ်ကြပြီး တစ်ချို့တော့ ဝါးဖောင်လေး လုပ်ထားတယ်။ ထိုးဝါးလေးနဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကူးကြတာပါ။ ဇော်ကြီးလည်း တံတားမထိုးဘဲ ဝါးဖောင်လေး

ထားတယ်လေ။

“ဇော်ကြီးရေ... ”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးပါ”

ဇော်ကြီး လှမ်းပြောရင်း ထိုးဝါးကို ထိုးဖောင်ပေါ် တင်ပြီး ဦးအုန်းရွှေဘက် တွန်းလွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဦးအုန်းရွှေလည်း ကျွမ်းကျင်စွာနဲ့ ဖောင်စီးပြီး ရောက်လာတယ်။

“မင်းကွာ... တံတားလေး ထိုးပါဆိုမှပဲ”

“ကျွန်တော့်ကလေးတွေက ဖောင်စီးပြီး လာရတာကို ပိုပြီး သဘောကျတယ်ဆိုလို့လေ”

“ကဲ... အဲဒါထား၊ ဦးလှထွန်း မေးနေတယ်ကွ၊ မင်းလည်း မလာဘူးတဲ့၊ အမည်စာရင်းတွေ လာပေးမယ်ဆိုပြီးကတည်းက ပျောက်နေတာတဲ့”

“ကျွန်တော် မအားလို့ပါ”

“အဲဒီနောက် စာအုပ်ပုံပေါ်က ဗလာစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ဦးအုန်းရွှေရေမှာ ဖွင့်ပြလိုက်တယ်”

“ဒါက ကျောင်းသားကျောင်းသူအမည် အတန်းနဲ့ အရေအတွက်၊ ဒါက အတန်းလိုက် ပုံနှိပ်စာအုပ်၊ ဗလာစာအုပ်ပါ ယူပြီး ကျောင်းအပ်ရင် ကုန်ကျတဲ့စရိတ်၊ ဒါက ပုံနှိပ်တစ်မျိုးတည်း ယူပြီး အပ်တဲ့စရိတ်၊ ဒါက ဗလာစာအုပ်ပဲ ယူပြီး အပ်တဲ့စရိတ်၊ ဒါက ရိုးရိုးကျောင်းအပ်ရုံ အပ်တဲ့စရိတ်၊ အဲဒီမှာ အားလုံး စာရင်းလုပ်ပြီး သားဗျာ၊ ဦးလေးပဲ ယူသွားပြီး ဦးလှထွန်းကို ပြလိုက်၊ သူ သဒ္ဒါသလို

ငွေထုတ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ရခဲ့ရင် ဦးလေးဘာသာ ဒီက အဖွဲ့တွေကို ခွဲဝေပေးလိုက်တော့”

“ဟ... ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်လေကွာ”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ အခုကတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဟောဒါက ကျွန်တော့်တာဝန်ကနေ နှုတ်ထွက်ခွင့် တင်တဲ့ လျှောက်လွှာ၊ ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဦးလေးဘာသာ တခြား သင့်တော်တဲ့လူကို ရှာပြီး တာဝန်ပေးလိုက်၊ အဲသလို နှုတ်ထွက်လို့ ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ မထားချင်ဘူးဆိုလည်း ဖြစ်တယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်မှာပဲ အိပ်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကလေးတွေကို စာသင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ဂေါပက လူကြီး ဦးထွန်းထွန်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းထားတယ်၊ ဘုရားပေါ်က နည်းနည်းအားလပ်မယ် ထင်တဲ့ ဓမ္မာရုံတစ်ခုခုမှာ စာသင်ခွင့်ပေးပါလို့”

“မင်းကွာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် ဦးလေး၊ အဲဒီလူမှုရေးတွေ အရမ်းသိတတ်ပြီး အရမ်းလျှောက်လုပ်နေလို့ ကျွန်တော့်အရေးတွေ အကုန်လုံး ဆုံးရှုံးကုန်တယ်၊ မလုပ်တော့ဘူးဗျာ... ဘာမှနားချမနေနဲ့တော့”

“အေးလေ... မင်းအနေနဲ့ လက်ခံပိုင်ခွင့်ရော ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့်ပါ ရှိပါတယ်၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးဆိုတာကလည်း မျိုးချစ်စိတ် တာဝန်သိစိတ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံတတ်တဲ့စိတ် ရှိတဲ့သူမှ လုပ်လို့ရတာကိုးကွ၊ တော်သေးတာက ဟိုးတုန်းက မင်းလို စိတ်ပျော့လှပျော့မိတ်များများရှိရင် တို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဦးလေးပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး
ဇော်ကြီးဆိုတာ အင်မတန် အဆင့်အတန်း နိမ့်ပြီး မတောက်တ
ခေါက် ပညာလေးနဲ့ ကလေးတွေကို ပညာဒါန လုပ်နေတဲ့ ကျောင်း
ဆရာ ငမူးဗျာ၊ ဟဲ... ဦးလေးလည်း သွားတော့၊ ဒေါသဖြစ်ရင်
လည်း ဟိုဘက်ကမ်း ကူးပြီးမှ ဝါးဖောင်လေး ဆောင့်ကန်ထားခဲ့ပြီး
ဆဲဗျာ”

ဦးအုန်းရွှေကတော့ အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့
တာပါ။ ဇော်ကြီး မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဝါးဖောင်
ကို တဲဘက် ပြန်ကန်ထုတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဆဲတော့ မဆဲရှာပါဘူး။
(ခွေးဖြစ်မယ့်ကောင်... ဘာသောက်ရူးထပြန်တာလဲ
မသိဘူး)

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂

“အဲ့ဒါပဲ ဦးလှထွန်းရေ၊ ဒီလောက်စိတ်ကောင်းရှိပြီး သ
ဘောထားကြီးတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာရောဂါထသွားလဲ
မသိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် နားကိုမလည်တာ”

ဦးအုန်းရွှေ ရှင်းပြသမျှကို ဦးလှထွန်း နားထောင်ရင်း သက်
ပြင်းချမိတယ်။

ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတဲ့ ယွန်းမီမီကတော့ ပင့်
သက် ခိုးရှိုက်ပြီး စကားဝိုင်းကနေ ထထွက်သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ
အလကားလူ... ဒါလား သဘောထားကြီးတာ၊ ဒီလောက်လေး
ပြောမိတာများ ဘာတွေ ပုံပါသွားလို့လဲလို့ မချင့်မရဲ တွေးမိပေမယ့်
သူတစ်ပါးရဲ့အားနည်းချက်ကို ထိခိုက်စေတဲ့ သူမကိုယ်သူမလည်း
ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

အပြင်မှာတော့ . . .

“ကဲ . . . ဦးအုန်းရွှေရေ၊ ခင်ဗျားလူ ဘယ်လောက်တောင့်ခံ နိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်၊ အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောဗျာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လက်စသိမ်းမှ ယောက်ျားလို့ မင်းကိုယ် တိုင် လက်မခံရင် အခုပေးထားတဲ့ အမည်စာရင်းအတွက် ပညာသင် ထောက်ပံ့မှုကိစ္စ လုံးဝဖျက်တယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် အဲ့ဒီ အတိုင်း ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဆိုတော့ကာ ဦးအုန်းရွှေလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဇော်ကြီးကို ပြန်ရှာရတယ်။ ဒီအချိန် ဒီကောင် မကျည်းကုန်းဆိုင်မှာ ရောက်နေပြီ ဆိုတာ မှန်းဆမိတဲ့အတွက် ဇော်ကြီးရှိနိုင်တဲ့နေရာကို လိုက်လာခဲ့ တယ်။

ဒါပေမယ့် အချည်းနှီးပါပဲ။ ဦးအုန်းရွှေလည်း အရောက် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် သောက်ထားတဲ့ ဇော်ကြီးကို ကျော်မိုး သက်က ဆိုင်ထဲကနေ ထမ်းထုတ်လာတာနဲ့ တိုးတော့တာပါ။

“ဟေ့ . . . ကျွဲပေါက်၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ!”

“မသိဘူးဗျ . . . မှောက်နေလို့ ကောက်ထမ်းလာတာ”

“ဒုက္ခပဲကွာ”

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂

“သမီး”

“ရှင် . . . ဖေဖေ”

“လာထိုင်ဦးကွာ . . . ဖေဖေ စိတ်ထဲ မရှင်းတာလေး မေး ချင်လို့”

သူမ ဆေးရုံကိစ္စ သွားဖို့ ထွက်ရင်းက ဖခင်ခေါ်လို့ ခည့်ခန့် ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“သမီးနဲ့ မောင်ဇော်ကြီးတို့ ပြဿနာများ ရှိထားလား!”

“ရှင် . . . ”

ရုတ်တရက်မို့ သူမ ခါခနဲဖြစ်အောင် လန့်ပြီး ဖခင်ကို ကြည့် မိတယ်။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့အကြောင်းကို ဘာမှတုန်လှုပ်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား။ ခုတော့ သမီးရဲ့အမူအရာက . . .

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ. . မောင်ဇော်ကြီးက သမီးကို ချစ်ရေး ဆိုနေပြီလား!”

“ရှင်. . . ဟင့်အင်း ဖေဖေ”

“ဒါနဲ့များ သမီးရယ်”

သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာကို ခန့်မှန်းရင်း အဖြေက ဘာလဲဆိုတာ ဦးလှထွန်း သိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်. . .

“စိတ်ထဲ ရှိတာ ပြောရရင် မောင်ဇော်ကြီးကို မြင်နေရတာဟာ ဖေဖေဘဝကို ဖေဖေပြန်မြင်နေရသလိုပဲ သမီးရယ်၊ မိဘမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေဘဝဟာ အင်မတန် အကျည်းတန်လွန်းလို့ အရာရာကို အမှောင်ချပြီး နေလာခဲ့တာလေ။

တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ ဟိုးဝေသီခေါင်ဖျားတဲ့ဒေသက တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုတစ်ခုက ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့သူပါ သမီး၊ ဖေဖေတို့ မျိုးနွယ်စုရဲ့ရိုးရာအစဉ်အလာအရ မိသားစုတစ်ခုမှာ အမြွှာမွေးရင် တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ရတဲ့ထုံးစံ ရှိတယ်။ မစွန့်ရင် အဲဒီမိသားစုကို ရွာက လက်မခံဘူး၊ နတ်မကြိုက်ဘူး ရွာနာတယ်ပေါ့ သမီးရယ် အဲဒါကြောင့် ဖေဖေမိဘတွေက ရွေးချယ်လိုက်တော့ ကံဆိုးတဲ့ဖေဖေက စွန့်ပစ်ရမယ့်သူဖြစ်လာတယ်။ ရွေးထုံးစံအတိုင်း တောထဲ သွားစွန့်ပစ်ရမယ့်အလုပ်မျိုး မိဘတွေက မလုပ်ရက်ကြတော့ မွေးစားနိုင်မယ့် လူ ကြိုက်ပြီးရှာကြတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီဘက် မြေတိုင်းစာရေး ဘာဝန်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဖေဖေရဲ့မွေးစားအဖေနဲ့ တွေ့ပြီး ထည့်ပေးလိုက်ကြတယ်လေ။ ဖေဖေရဲ့မွေးစားအဖေကလည်း အိမ်ထောင်

သည်လည်း မဟုတ်၊ သောက်သောက်စားစားနဲ့ နေတတ်တဲ့လူပျိုဆိုတော့ ဖေဖေလည်း သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့လက်ထဲမှာ အဆင်ပြေသလို ကြီးပြင်းပြီး လူလားမြောက်ခဲ့ရတယ်။ အဖေ ခန့်ထွက်ရင် ဖေဖေက မဟာသိပ္ပံလို့ ခေါ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး စာသင်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတယ်။ အဖေဆုံးတော့ ဖေဖေက ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘုန်းကြီးဆီမှာပဲ ပညာသင်ရင်း နေခဲ့ရတယ်လေ။

အဖေ ဒီဘဝ ရောက်ရတာဟာ သမီးမေမေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်ပါကွယ်။ သမီးမေမေနဲ့ သူ့မိဘတွေ ကျောင်းကို အလှူကိစ္စနဲ့ လာကြတော့မှ ဖေဖေနဲ့သမီးမေမေ တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြတာကိုး။ သမီးအဘိုးအဘွားကလည်း အဆင့်အတန်း မခွဲဘဲ လူကို လူလိုပဲ မြင်တတ်ကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ကား. . . ဖေဖေတို့ အကြောင်းပါပြီး ခုလို လူတန်းစေ့ ဖြစ်အောင် ဖေဖေကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာပါ။

ဘယ်လောက်မျိုးကောင်းတဲ့ အပင်တစ်ပင်ဖြစ်နေပါစေ၊ မြေဩဇာ မကောင်းရင်၊ စိုက်ပျိုးတဲ့နေရာ မမှန်ကန်ရင် မျိုးကောင်းပင် မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်။ ဖေဖေ ခန့်မှန်းမိရသလောက် မောင်ဇော်ကြီးဟာ လူပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာသာ နေရာမှန်လူမှန် အခွင့်အရေးမျိုးသာရရင် ဖြစ်ထွန်းမယ့်သူပါကွယ်။ တကယ်လို့ သမီးတို့ ချင်း. . . ”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ၊ သူနဲ့သမီးနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သမီး သွားတော့မယ်”

“ဦးလေး. . . ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

စကားသံနဲ့အတူ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ဇော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဦးလှထွန်း ဝမ်းသာသွားပေမယ့် ယွန်းမိမိ အံ့အားသင့်သလို မှင်တက်နေမိတယ်။ ဇော်ကြီးက ဆက်တီဝိုင်းရှေ့မှာ ပအစ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်လို့ ဦးလှထွန်းက...

“ဟေ့... ဟေ့... မောင်ဇော်ကြီး အပေါ်ထိုင်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ဦးလေးတို့ သဘောကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော့်အဆင့်အတန်းကိုကျွန်တော် သိရမှာပါ။ မထိုင်ဝံ့ပါဘူး”

ဒါ ငါ့ကို ရွံတာဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူမ တက်တစ်ချက် ခေါက်ပြီး သူမ ဆွဲခြင်းကို ကောက်ယူကာ ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီနောက်မှ ဦးလှထွန်းက...

“ဦးမေးတာကို ရဲကြီး ဖြေပါ မောင်ဇော်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်းနဲ့ဦးသမီးမှာ ပြဿနာရှိနေတာလား!”

ဇော်ကြီး ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်လည်း သိရမယ့်ကိစ္စဖြစ်တာရယ် ရင်ထဲမှာ လေးလံလွန်းတာရယ် ကြောင့်...

“ပြဿနာရယ်လို့ မယ်မယ်ရရမရှိခဲ့ပါဘူး ဦးလေး၊ တကယ်လို့ ပြဿနာပါလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရင် အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မိုက်မဲမှုပါ။ ဝန်ခံရရင် ကိုယ်နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာလွန်းတဲ့ ယွန်းမိမိကို ကျွန်တော်နှစ်သက်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖွင့်မပြောရသေးပါဘူး။ ဖွင့်ပြောမှာကို သိနေတဲ့ ယွန်းမိမိကလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်ခံမှာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါဟာ ပြဿနာပါ”

“ဟားဟားဟားဟား... မင်းနှယ်ကွာ၊ ငါ့လောက်တောင် မစွံတဲ့ကောင်ပါလား!”

“ဗျာ”

“အေး... ငါကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုတော့ မင်းလို စိတ်ညစ်ရင် မသောက်ဘူးကွ၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးတွေ အသားကုန်စိတ်ပြီး သံဗုဒ္ဓပဲ ရွတ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး တွေရင် မသောက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“အေး... တွေ့အောင်ရှာလေကွာ၊ မင်းနှယ်... အလိုက်တဲ့ကောင်၊ ကဲ... အခု ဘာကိစ္စလဲ!”

“ကလေးတွေ ပညာသင်စရိတ်ကိစ္စပါ”

“ဟေ့... မင်းမလာတော့ဘူးဆို၊ မလုပ်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးလိုက်ရင်

ကလေးတွေအများကြီး နစ်နာရမှာပါ ဦးလေး၊ ကလေးတွေရဲ့မိဘတွေက အမှန်တကယ်ကို မတတ်နိုင်ကြတဲ့သူတွေပါ။ စာကလေးတစ်လုံး တတ်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိရဲနဲ့ လျစ်လျူရှုလိုက်ရင် ကျွန်တော် လူမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ခံစားမိလို့ လာခဲ့တာပါ”

ဦးလှထွန်း သူလိုချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အဖြေကို ရသွားလို့ ကျေနပ်သွားပုံပါပဲ။

အဲဒီနောက်တော့...

“ကဲ... မင်းပြန်နိုင်ပြီ၊ အခုပေးထားတဲ့စာရင်း ကုန်ကျ
စရိတ်က ဦးလေး တတ်နိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာမို့လို့ ကလေးတွေ
အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ကျောင်းတက်နိုင်အောင် ဦးလေးတာဝန်ယူ
တယ်၊ မနက်ဖြန် သမီးဂျူတီထွက်ရင် မင်းဆီ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊
သူလည်း အဲဒီက အခြေအနေကို သိမြင်ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက်
ကူညီနိုင်အောင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီကွယ်... မင်းကို လူညံ့စာရင်းမသွင်းချင်ဘူး
နော် မောင်ဇော်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဇော်ကြီး ပျော်ပြီး ခုန်ပေါက်ထွက်လာချင်ပေမယ့် မကောင်း
တတ်လို့ သိက္ခာကြီးနဲ့ လျှောက်ပြီး အသံတိတ် ပေါက်ပေါက်ဖောက်
လာတယ်။

(ယောက္ခမကြီး ကျန်းမာပါစေ... အသက်ရာကျော်ရှည်
ပါစေဗျာ)

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ညကတည်းက တစ္ဆေစွနဲ့ ရွာနေတဲ့မိုးဟာ သမုဒ္ဒရာနဲ့
ကောင်းကင် နေရာချင်း လဲထားသလားတောင် ထင်ရပါတယ်။ ဝေါ
ခနဲ ရွာချလိုက်၊ ဖွဲ့ဖွဲ့လေး ထွက်ပြေးသွားလိုက်နဲ့ တကယ့်မိုးရာသီ
စစ်စစ်ကြီး ဖြစ်လို့နေပါတယ်။

ဇော်ကြီးကလည်း ဒီနေ့ ယွန်းမီမီ ရောက်လာမှာမို့လို့ တဲထဲ
သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်၊ ရှုပ်ပွနေတာတွေရှင်း၊ ပုလင်းခွံ၊ ဘူးခွံတွေ
မီးသွေးအိတ်နဲ့ ထုပ်ပြီး စောဦးတိုဘက် စွန့်ကြဲလိုကြနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ
ပါတယ်။

အချစ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်အားအကြီးဆုံး စိတ်စွမ်းအင်
တစ်မျိုးဆိုတာ မမှားလောက်ပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘုရားရှိခိုးဖို့
သတိမရတဲ့ဇော်ကြီးတောင် ဒီမနက် ဘုရားပန်းတွေဘာတွေ လုပ်ပြီး

ဘုရားဝတ်တက်တာမျိုးတွေ လုပ်လာတာဟာ အချစ်ရဲ့ခံယူနိုင် ခွမ်းအင်ပဲ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။

သူ ရေမိုးချိုး ဝတ်ကောင်းစားလှလေးနဲ့ ချစ်သူရောက်လာ ချိန်ကို ထိုင်မျှော်နေတုန်းမှာပဲ ယွန်းမိမိ ရောက်မလာဘဲ ဦးအုန်းရွှေ ရောက်လာတယ်။

“ဇော်ကြီးရေ”

“ဗျာ. . . ဦးလေး”

“မင်း မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အကူအညီ တောင်းတာပါကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆို ရပ်ကွက် ရေဖုံးတော့မယ်ဟ၊ အဲ့ဒါ မင်းအဖွဲ့တွေခေါ်ပြီး ရေထွက်ပေါက်တွေ ဖွင့်ပေးစမ်းပါဦး”

သိတယ်. . . ဒါ သူ့ကံကြမ္မာဆိုတာ သူသိတယ်။ အဲ့ဒါ ကြောင့် ငြင်းမနေတော့ဘဲ. . .

“ကဲ. . . သွား. . . ဦးလေး၊ ဘယ်က စောင့်မလဲ၊ ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ထရန်စဖာ လမ်းထိပ်ကကွာ”

“အင်း. . . အင်း”

အင်းဆိုပြီး ဇော်ကြီး ကိုယ်ပေါ်က လည်ကတုံးကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဆွဲချွတ်လိုက်ပါတယ်။

(ငါ့နှယ်ကွာ. . . လူရပ်ပေါက်အောင် နေခွင့်ကို မရတာကို က ဘယ်လိုကုသိုလ်ဆိုးပါလိမ့်)

“ကိုဇော်ကြီး. . . ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် လာရမှာလဲ!”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဝါရောင် ထီးလှလှလေးနဲ့ ဂါဝန်

ဝါဝါလေး ဝတ်ထားတဲ့ နှင်းဆီဝါဝါလေးတစ်ပွင့်ကို ဇော်ကြီး မြင်လိုက် ရပါတယ်။

“ခဏလေး. . . ကျုပ်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်ရင်း အင်္ကျီချွတ်နဲ့ပဲ ဝါးဖောင် ပေါ် တက်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီနောက် ထိုးဝါးလေး နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် အားနဲ့ စိုက်ထိုးကာ ရောက်လို့သွားပါတယ်။

“တက်လေ. . . ဆရာမ ကျုပ်ထိန်းထားတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား. . . ကျွန်မကြောက်တယ်”

“ရတယ်. . . ဒီဖောင်က ကျောင်းသားဆယ်ယောက် လောက် စီးနေကြတဲ့ဖောင်ပါ. . . ရတယ်၊

ရတယ်ဆိုတော့ သူမလည်း မဝံ့မရဲ ကတုန်ကယင်နဲ့ ဖောင် ပေါ် တက်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီမှာတင် တစ်ချက် ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေနဲ့ စီးထားတဲ့ ခွာမြင့်ဖိနပ်ကြောင့် ပုံခနဲ လဲပြီး ပလုံခနဲ ပြုတ်ကျသွား တော့တယ်။

“ဆရာမ”

“အားဝူး”

မြောင်းနေရာမို့လို့ လူတစ်ရပ်လောက် နက်တဲ့အတွက် ဇော် ကြီး ခုန်ချပြီး ရေကူးဆယ်ယူလိုက်တယ်။

“ဖောင်ပေါ်တက် ဆရာမ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်နို့တမို့”

အဲ့ဒီနောက် ဇော်ကြီး ဖောင်ကို တဲဘက် အသာမယူဘဲ

ယုလာပြီး တဲပေါ်ရောက်မှ နောက်ဖေးက မိုးရေခံထားတဲ့ စဉ်အိုး
တစ်လုံး မလာပြီး သူမကို ခေါင်းပေါ်ကနေ လောင်းချပေးလိုက်
တယ်။

“ပူး... ပူး... ဝါး”

“မြောင်းရေတွေမို့လို့လေ ဆရာမ၊ ခုတော့ သန့်သွားပါပြီ၊
ရဲ့လား”

“ရတယ်... ရတယ်၊ ဟို... ပိုက်ဆံအိတ်”

“ဪ... တဲပေါ်မှာ၊ နေ... နေ... ကျုပ်သွားယူမယ်”
အဲဒီအခိုက်မှာပဲ...

“အား!... အမေ”

“ဟင်...”

ဇော်ကြီး ထအထွက် ယွန်းမီမီ အားကုန်အော်ပြီး ဆွဲဖက်ပစ်
လိုက်လို့ ဇော်ကြီးပြန်ထိုင်ပြီး...

“ဆ... ဆရာမ... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“မျော့... မျော့... အား”

ဟုတ်ပါရဲ့... သူမရဲ့ခြေသလုံးသားဖွေးဖွေးမှာ မည်းပြာ
နေတဲ့ မျော့ကြီးက သေးသေးမှ မဟုတ်ဘဲ...

“ခဏလေး ဆရာမ၊ ကျုပ်ခွာလိုက်မယ်”

ဇော်ကြီး ဆွဲခွာပြီး လွင့်ပစ်ရင်း ဖက်ထားတဲ့ သူမကိုယ်လေး
ကို တင်းတင်းကလေးဖြစ်အောင် သိုင်းဖက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့
သူမ လန့်ခွာထွက်ပေမယ့် မရတော့ပါဘူး။

“ကျုပ် ဆရာမကို ချစ်တယ်”

“ဟာ... မပြောနဲ့၊ လွတ်... လွတ်တော့”

“ချစ်တယ် ဆရာမ၊ ဦးလေးကလည်း မှာလိုက်တယ်၊ မင်းကို
လူညံစာရင်း မသွင်းချင်ဘူးတဲ့”

“ကျွန်မ ရှက်တယ်နော်... လွတ်ဆို”

“ချစ်တယ်မဟုတ်လား!”

“မသိဘူး”

“ဟေ့... ဆရာမလေးကို လွတ်လိုက်”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လှသောင်းရဲ့အောင်းခနဲ ထွက်
လာတဲ့အသံကြီးဆိုတာ သိပြီး သူ့တဲရှေ့ ကမ်းလုံးပြည့် ညွတ်နေတဲ့
ဆယ်လုံးတန်းအုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

မနေ့က ညနေကတည်းက ဆရာမ လာရင် အဆင်ပြေပြီလို့
သိထားတဲ့အတွက် အားလုံးထွက်လာကြတော့တာပါ။

ပြီးတော့ ရယ်ကျဲကျဲတွေ စပ်ပြီးပြီး မျက်နှာတွေကြောင့်
ဇော်ကြီးရှက်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ကို ဦးအုန်းရွှေ စောင့်နေတယ်၊ အပျိုကြီး ကျွမ်း
ယာဆိုင်မှာ၊ အဲဒီကို သွားကြ၊ ပြန်လာမှ ရှင်းပေးမယ်”

“မရဘူး... ကျွန်မတို့ဆရာမကို အခုလွှတ်... ဒါပဲ”

“မလွှတ်ဘူးကွာ”

“ဟာ... ကိုဇော်ကြီး လွှတ်ပါတော့”

“ဒါ ပထမဦးဆုံး ဈေးဦးပေါက်တဲ့ ရင်ခုန်သံပါ ဆရာမရယ်၊
ခဏလေးပဲ သည်းခံလိုက်ပါ၊ ဟေ့... အဲဒီအုပ်စု မသွားကြသေးဘူး
လား”

“မသွားဘူး... မသွားဘူး”

ဇော်ကြီး ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ တဲတံခါးပေါက်ကို ဆွဲ
ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဆယ်လုံးတန်းအုပ်စုတွေလည်း အတော် ပွက်ပွက်ညံသွား
တော့သတည်း။

BURMESE
CLASSIC
COM

